

Dù Không Là Thiên Thần

Contents

Dù Không Là Thiên Thần	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	3
3. Chương 03	9
4. Chương 04	13
5. Chương 05	18
6. Chương 06	21
7. Chương 07	26
8. Chương 08	33
9. Chương 09	37
10. Chương 10	43
11. Chương 11	49
12. Chương 12	54
13. Chương 13	60
14. Chương 14	66
15. Chương 15	71
16. Chương 16	76
17. Chương 17 End	80

Dù Không Là Thiên Thần

Giới thiệu

Hải Triều nói, bao nhiêu năm nay bọn em cứ đi tìm tình yêu, tìm một tí hơi ấm trần gian. Em hoặc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-khong-la-thien-than>

1. Chương 01

Kẹo, văn, tình yêu và thuốc độc

Không biết vì lý do gì mà tôi thích viết văn, cũng như hồi nhỏ không biết vì lý do gì mà thích ăn kẹo. Nguyên nhân khác nhau mà kết quả giống nhau, quá nhiều kẹo đã làm hỏng hàm răng sữa tuổi thơ của tôi, quá nhiều văn đã ảnh hưởng xấu đến sự trưởng thành của tâm hồn tôi sau này.

Lớn lên, tôi dần dần cai được kẹo. Nhưng e rằng cả đời này tôi không thể nào cai được văn. Tôi đã cố gắng thử, nhưng không cai được, cũng như tôi không thể cai được tình yêu.

Tôi thường đi giữa phố, nhìn đám người không quen biết, nhìn những biểu hiện khác nhau của họ mà không sao giải thích được, bao nhiêu là người như thế, cuộc đời họ sẽ đi đến đâu, họ dựa vào cái gì để tiếp tục nhịp thở của tâm hồn họ.

Bỗng nhiên tôi có cảm giác sợ hãi vô căn cứ.

Với tôi, viết văn chỉ là một cách sống. Không có bất cứ một mục đích cụ thể nào, chỉ vì tôi đã quen thế.

Rất nhiều văn tôi đã tự tay viết ra hồi trẻ đều đã mất hút trong những năm tháng mà tôi không nhìn thấy. Nay nghĩ lại, văn tôi viết hồi đó là thuần túy, triệt để không một chút che giấu. Đơn giản, nói thẳng nói thật, rất ung dung. Dần dần, có thêm những cái khác, cũng như tình yêu khi đã lớn, bắt đầu rất nhiều dục vọng. Tất cả những gì thêm vào dùng văn làm cho lòe loẹt, mờ mịt, khiến tình yêu long lanh mà đau đớn. Nhưng những gì mất đi, đã không thể tìm lại được.

Khi bắt đầu viết văn, cảm thụ là kỳ diệu và yêu thích, vì trong những khoảng trống của trưởng thành và tình yêu, không tìm được cách nào khác để chống lại những trống rỗng của những năm tháng nào đó, còn văn thì lại làm được, làm rất tốt.

Tôi học cao trung rất thường. Trường tôi học là một trường học không chính quy. Vì khi mười mấy tuổi, tôi bỗng thấy chán học, hầu như trong tất cả các buổi học, tôi đọc mọi thứ sách không liên quan gì với chuyện học hành. Tôi luôn luôn là học sinh không được thầy cô yêu quý, nhưng các thầy cô cũng không làm gì được tôi, vì cuối cùng tôi vượt qua được mọi bài thi. Từ bé tôi đã biết đối phó.

Lên đại học, tôi bắt đầu viết bài cho tạp chí, những truyện tình yêu phong hoa tuyết nguyệt, tôi dần dần viết rất thành thạo. Trong thời gian đó tôi luôn luôn yêu, làm quen với những bạn trai bạn gái khác nhau, họ lần lượt trở thành nhân vật trong truyện của tôi. Đương nhiên phải có thêm bớt, nhưng tôi biết, người này hoặc người kia trong truyện của tôi là ai, cho dù trong một lúc nào đó chúng tôi chỉ gặp nhau một lần. Nhưng tôi không coi đó là trò chơi, chưa bao giờ như vậy. Dù là trong thời gian ngắn ngủi hay dài lâu, tình cảm của chúng tôi đến với nhau đều rất chân thành. Điều này tôi không bao giờ nghi ngờ. Vì những người khác giới, tôi hoặc họ đều có những khiếm khuyết trong tâm hồn. Sưởi ấm cho nhau, nhưng không thể hứa hẹn lâu dài với nhau, cũng như kết cục cuối cùng trong truyện, dùng nụ cười, dòng nước mắt, dùng im lặng, dùng lời cầu chúc để chia tay nhau.

Tôi dần dần cảm thấy văn tôi chín hơn nhưng trong lòng thì hình như càng ngày càng xa rời đời sống.

Tôi vẫn viết tay, trong một thời gian rất dài, rất dài tôi vẫn viết tay. Dùng một thứ mực màu lam ngọc viết trên giấy bản thảo kẻ ô vuông. Rất gian khổ, nhưng quen rồi, không muốn thay đổi. Hầu như mãi đến năm 2000 tôi mới bắt đầu tiếp xúc với máy tính và mạng internet. Mà trong một thời gian dài, máy tính cũng chỉ dùng để đánh máy chữ. Thỉnh thoảng tôi lên mạng, ngoài việc gửi và nhận e-mail, không đụng đến cái gì khác. Không biết vì sao, tôi luôn chống lại tự do và hư ảo của mạng internet. Mãi đến khi một người bạn tôi đưa bài tôi lên mạng làm một trang web rất đẹp, tôi mới bắt đầu lướt xem. Có khi lên mạng xem, xem những người quen biết hoặc không quen biết, sau khi đọc văn tôi, để lại những lời nhận xét làm cho tôi rất cảm động. Dù họ nói gì, tôi biết, những bài viết của tôi họ đã đọc rồi. Còn lúc đầu, tôi cho rằng văn của ai chỉ liên quan đến người đó. Văn căn bản là tự tư, là chỗ phát ra của nội tâm, không phải là để giáo dục ai hoặc làm ai cảm động.

Nhưng kết quả không phải như vậy, cũng như tôi thường cảm động khi đọc văn người khác. Họ không phải cố làm như vậy, đó là ma lực của văn chương.

Những ngày thích ăn kẹo đã lùi xa, tình yêu trước sau không rời bỏ, văn thì càng viết càng nhiều. Nhưng tôi có thể cảm thấy được những cố chấp và lệch lạc của tâm hồn. Nhìn thấy được mọi cái tồn tại trên thế giới này, đều càng ngày càng xa.

Trong một thời gian dài, gia đình rất lo lắng, sợ rằng tôi không thể sống theo con đường bình thường. Người cha rất thương con của tôi đã có hồi muốn tôi bỏ viết văn, chọn một công việc bình thường, làm một người con gái bình thường, vui sướng, dù là trống rỗng.

Tôi đã thử cố gắng bỏ viết văn, suốt ba tháng trời không đụng đến một chữ. Cũng chỉ có thể kiên trì được ba tháng. Ba tháng đó, tôi luôn cảm thấy đời trống rỗng và tẻ tẽ. Khi mở máy tính, lấy ngón tay gõ vào chữ đầu tiên, nước mắt tôi đã rơi xuống bàn phím.

Thế thì thôi vậy, tôi phải cảm ơn tất cả những ai đã vì văn tôi mà yêu tôi hoặc oán tôi. Mặc dù mùa đông này, ngoài những dòng viết ra, tôi vẫn không có gì có thể dâng hiến cho các bạn. Nhưng nếu bạn muốn, tôi sẽ cùng bạn đáp tàu hỏa đi đến thành phố tuyết. Bạn thân mến, chúng ta sẽ lên miền Bắc, xem tuyết bay.

Tôi tin rằng, lúc đó, tôi và bạn, chúng ta có thể vì cảm động mà vui sướng.

2. Chương 02

Cả nghìn chỗ mắc cạn

Một người con gái không có gì cả như tôi cũng có thể làm rung động anh ta, làm sao có thể cho rằng, ba nghìn chỗ mắc cạn, mình là cái gáo duy nhất dưới mắt anh ta?

@1.

Ba năm sau khi quen biết tôi, Trình Tử Ngôn ly dị vợ. Mùa thu, tôi lấy anh. Hôn lễ cực kỳ đơn giản. Một chuyến bay đi Vân Nam, trở về dọn đến một khu nhà mới ở ngoại ô thành phố. Thế là chúng tôi trở thành vợ chồng chính thức hợp danh phận.

Không phải những câu chuyện cùng loại đều có kết cục giống nhau. Chúng tôi yêu nhau, điều đó không ai phải nghi ngờ gì cả.

Tôi cảm thấy có phần không phải với Tô Á, vợ anh, một phụ nữ trung niên cao sang hơn tôi. Tôi đoán chắc Trình Tử Ngôn không phải thay lòng đổi dạ. Một người cao sang và lạnh lùng hóm hỉnh như thế, không thể là người mà những đàn ông có tâm tính như anh yêu được. Cuộc hôn nhân ban đầu của họ, hẳn là phải có một lý do nào khác.

Tôi không hỏi, quá trình và kết thúc đều đã có, khơi lại chuyện cũ là tham lam.

Ba năm trước, xe của Trình Tử Ngôn kéo rách chiếc váy dài của tôi. Đó là chiếc váy duy nhất để tôi mặc đi dự dạ tiệc. Đứng bên xe, nhìn chiếc váy rách, tôi khóc òa lên. Trình Tử Ngôn chắc chắn chưa bao giờ đứng trước tình thế như vậy, anh cuống cả lên, cuối cùng đành cho tôi một chiếc váy mới, chiếc váy có nhãn hiệu nổi tiếng mà tôi mơ ước từ lâu, thêm vào đó là một bữa ăn tối thịnh soạn nữa. Nhìn những hạt ngô Tây Tử mà mình thích ăn, tôi đang khóc bỗng cười phá lên. Người đàn ông lọc lõi như anh đã nhìn ra tất cả.

Khi đang học đại học, người bạn thân nhất của tôi là Nhã Lam đã đoán rằng, một người gầy gò lại có tính cách như tôi, cả đời cũng sẽ không có người đàn ông nào màng đến. Vì vậy tôi vẫn thầm tha thứ cho tôi cái tội đã 24 tuổi rồi mà tình cảm vẫn chưa có nơi neo đậu. Nhã Lam không biết rằng, một người đàn ông 38 tuổi lại có thể yêu cái tính tình thật thà của đàn bà, điều mà tôi có sẵn từ bé.

Yêu nhau ba năm rồi nhưng Trình Tử Ngôn không đòi hỏi gì ở tôi, tôi muốn vậy, anh cũng không hứa hẹn gì với tôi, tôi không oán hận gì. Tình yêu chân thành là vô cùng đáng quý, ba năm có là gì? Mãi đến khi lạng lẽ ly dị vợ, anh mới nói với tôi: Thiên Thiên, làm vợ anh đi!

Vâng! Vâng! Vâng! Nước mắt tôi tuôn trào. Vì cái kết cục ấy, chờ thêm ba năm nữa tôi vẫn vui lòng. Người đàn ông ấy, một tình yêu như vậy, cuối cùng đã bày tỏ tất cả với tôi.

Thế rồi ba năm sau, tôi gặp lại Tô Á lần nữa. Lần đầu tiên sau khi tôi qua đêm cùng Trình Tử Ngôn, chị ta tìm được tôi, nói: “Cho cô bao nhiêu tiền thì cô mới chịu buông tha cho anh ấy?”.

Tôi nói, cho tôi bao nhiêu tiền tôi cũng không rời bỏ anh ấy, trừ khi tôi không yêu nữa, trừ khi anh ấy không cần tình yêu của tôi nữa.

Tôi như vậy đó, thách thức tất cả. Biết rõ mình không đúng mà không một chút khuất phục, danh phận thì làm sao? Tôi không sợ.

Chị ta quay ngoắt bỏ đi. Chị ta cao ngạo tỏ ra không hề thua kém tôi.

Lần này cái lạnh lùng hờn hĩnh của chị ta không hề suy giảm: “Đừng tưởng rằng cô là tất cả, là duy nhất trong mắt anh ta. Chưa biết chừng một ngày nào đó tương lai của cô cũng sẽ như tôi bây giờ thôi”.

Tôi không tin, nhưng không cãi lại, chỉ đưa mắt ngằm bảo chị ta, một người đàn bà thua cuộc, tôi chấp gì, những điều tôi được đã đủ nhiều rồi.

Vì cảm thấy không phải mình không có lỗi, chính tôi đã cướp đoạt hôn nhân của chị ta, nên dù không đòi hỏi gì, kết quả vẫn thế. Ngay trước hôn Trình Tử Ngôn cưới tôi, chị ta đã mang theo con gái bay đi Pháp, Trình Tử Ngôn vì cuộc hôn nhân vừa kết thúc, đã làm tròn nghĩa vụ cuối cùng.

Tôi không hiểu rõ về hôn nhân, không biết có phải một cặp vợ chồng đã sống với nhau nhiều năm, sau khi chia tay sẽ trở thành người dung nước lã hay không.

Thôi không nghĩ nữa.

@2.

Sau khi cưới, muốn gì được nấy. Tôi hoàn toàn trở thành một người đàn bà nội trợ. Ngày ngày cứ chấp tối, tôi lại hâm nóng thức ăn chờ anh trở về. Hai người yêu nhau đã ba năm, vẫn cứ đêm nào cũng là đêm tân hôn.

Chỉ hình như thiếu một cái gì đó rất thần bí, thiếu đi sự lưu luyến từng có mỗi khi chia tay, thật ra đó là một sự thương cảm do say đắm, nhưng cái cảm giác mất mát đó ai mà để ý?

Sau tuần trăng mật, Trình Tử Ngôn quay về công ty của anh, bao nhiêu công việc anh phải xử lý. Cuộc hôn nhân vừa kết thúc đã làm tổn thất không ít nguyên khí của anh.

Tôi tiếp tục làm phóng viên cho tòa báo của tôi. Chúng tôi đã ước hẹn với nhau, ngoài tình cảm ra, không ai được can thiệp vào công việc và thói quen sinh hoạt của ai.

Tôi không bao giờ lấy hôn nhân để cột anh vào tôi, nếu không Trình Tử Ngôn không còn yêu tôi nữa.

Nhã Lam hết sức bất ngờ, không hiểu sao tôi lại lấy chồng một cách tốt đẹp như vậy, hỏi tôi: Mày biết đối xử với đàn ông như thế từ bao giờ vậy?

Tôi thành thật trả lời: Tao thông minh, thêm vào đó là duyên phận và sự kiên nhẫn, tất nhiên là sẽ mỹ mãn.

Nó lắc đầu, khuyên tôi: Vẫn phải cẩn thận là hơn, đàn ông có thể nghiện hôn nhân đấy!

Tôi cười: Nghiện cứu mãi về đàn ông, không những không lấy được chồng, lại còn học được cách dọa mình.

Cuối cùng, nó đã nói thật, không phải người đàn ông nào cũng có quyết tâm đó. Xem ra anh ấy yêu mày thật. Ba nghìn chỗ mắc cạ, mày là cái gáo duy nhất đấy.

Tôi vẫn cười: Anh ấy yêu tao, còn ai biết rõ hơn tao? Ba nghìn chỗ mắc cạ, đàn bà ai cũng muốn làm cái gáo duy nhất.

@3.

Cuộc sống ngày càng bận rộn, chúng tôi là những người tôn trọng sự nghiệp.

Một buổi tối, dưới ánh đèn sáng, tôi bỗng nhìn thấy một lớp bụi mờ mờ trên những đồ dùng tưởng chừng như bóng loáng, trong khi tôi định xắn áo lên để lau thì Trình Tử Ngôn trở về, thở dài: “Không biết tìm một người giúp việc theo giờ để em còn có thời gian làm những việc em thích sao?”.

Thời gian đó tôi bỗng thích vẽ, buổi tối tôi đi học vẽ, không phải để trở thành họa sỹ mà vì từ nhỏ tôi đã mơ được làm họa sỹ, có thể là tôi muốn đến một lúc nào đó, tôi sẽ vẽ anh theo cảm nhận của riêng mình để anh xem.

Người đàn bà hạnh phúc sau hôn nhân, có thể sống lại những giấc mơ thời thơ ấu.

Chính vào lúc đó, Đồng Tâm chủ động tìm đến nhà tôi – cô gái mặc áo liền quần, mắt to, mặt tròn, để tóc bõm trước trán, dáng người nhỏ nhắn, xinh xắn, vẻ mặt hơi e thẹn. Đồng Tâm là sinh viên của một trường đại học gần đó. Cũng như nhiều người khác ở đây, cô đi làm để có thêm thu nhập, phục vụ cho nhu cầu sinh hoạt hàng ngày. Cô ấy nói: “Em đến đây mấy lần nhưng không gặp ai, em thấy hoa cỏ trước sân đã đến lúc cần cắt tỉa rồi”.

Chúng tôi chẳng có lý do gì để từ chối cô gái, bởi cô đã chuẩn bị kỹ cho cuộc gặp này rồi. Tôi đã từng học đại học, đã từng có người bạn gái nghèo khổ nhưng tự lập như Đồng Tâm.

Tôi ngoái đầu nhìn Trình Tử Ngôn, anh buông tờ báo trên tay xuống, nhìn tôi cười.

Trình Tử Ngôn không phải là người đàn ông đẹp trai, nhưng nụ cười của anh rất ấm áp. Khi lần đầu tiên anh cười với tôi, tôi thấy trong lòng ấm hẳn lên. Tôi mê sự ấm áp ấy.

Đồng Tâm trở thành người giúp việc theo giờ cho gia đình tôi. Cứ vào chiều thứ tư và chiều thứ bảy, cô lấy chìa khóa từ tổ bảo vệ, đến dọn dẹp nhà cửa cho chúng tôi. Cô ấy làm việc rất chu đáo, gọn gàng, hoa cỏ trong vườn đều được cắt tỉa rất đẹp. Mỗi khi trở về nhà tôi thấy trong lòng thật thoải mái.

Ngày cuối tuần có khi tôi cũng ở nhà làm việc gì đó với cô ấy, khuôn mặt tròn tròn lấm tấm mồ hôi của cô trở nên hồng hào hơn, trông rất đáng yêu.

Tôi thích cô gái này, thỉnh thoảng giữ Đồng Tâm ở lại ăn cơm tối, lúc đầu cô không chịu nhưng dần dà cô không từ chối nữa. Và mỗi lần ăn cơm xong là cô về ngay. Khi ở nhà, chồng tôi thường tiễn cô về những lúc trời tối. Anh ấy nói: Đồng Tâm là một cô bé nhút nhát.

@4.

Mùa đông đến đã khá lâu, hoa cỏ trong vườn khô héo, Đồng Tâm dọn dẹp lại nên đã sạch sẽ, gọn gàng hơn nhiều. Cô ấy đề nghị với tôi, sang xuân trồng thêm cây ngọc lan, hoặc một khóm trúc, hay cây chi tử ở trước nhà. Tôi thực sự yêu mến cô gái này. Ngày cuối tuần tôi vẫn giữ cô ấy ở lại ăn cơm tối. Cô nói: “Em sắp phải thi rồi, thi xong thì về nhà ăn tết, khi nào trở lại em mới có thể tiếp tục công việc được”.

Tôi cảm thấy hơi bất ngờ, một sự việc như vậy mà tôi không nghĩ tới. Giờ đây nghĩ lại việc đi lại trong những ngày tết quá khổ cực, ngay cả việc đi vệ sinh cũng phải chen chúc, vất vả, nghĩ mà rùng mình. Trình Tử Ngôn bỗng nói: “Nếu vé tàu khó mua, tôi sẽ mua cho cô, chuyển tàu đó hình như lúc nào cũng rất đông khách”.

- Phải đấy! Phải đấy! – Tôi nói. Dù sao thì làm ở công ty du lịch cũng có vé.

Đồng Tâm khoát tay: “Không cần, không cần, nhà trường sẽ đặt mua vé chung, lại được giảm một nửa tiền, trước nay vẫn vậy, em quen rồi”. Nói xong, cô vội vã ăn cơm, rửa bát đĩa. Tôi lấy trong ngăn kéo đưa thêm cho cô một ít tiền, cô đỏ mặt từ chối, khua tay như đánh nhịp.

Trình Tử Ngôn lặng lẽ cản tay tôi lại: “Đề anh đi tiễn Đồng Tâm, tiết mục mà em thích đã bắt đầu rồi đấy”.

Tôi ngó ra, trong lòng bỗng thấy ân hận, đáng lẽ ra tôi phải hiểu cô gái như Đồng Tâm, rất nhạy cảm, tự trọng.

Thật ra tôi cũng vậy, quen biết Trình Tử Ngôn ba năm, nhưng chưa bao giờ anh ấy dùng vật chất để bày tỏ tình yêu với tôi.

Đúng là sáng suốt cả đời mà hồ đồ một lúc. Đồng Tâm cười: “Nhân đây, xin chúc tết sớm anh chị”. Con đường trở lại trường không xa lắm, chỉ qua hai ngã ba, ban đêm chỉ có đèn vàng, xe cộ không nhiều lắm.

Bình thường cả đi lẫn về chưa đến mười lăm phút, thế mà thời gian Trình Tử Ngôn đi dài gấp mấy lần. Tôi vừa xem ti vi vừa lo lắng không biết dọc đường có xảy ra vấn đề gì không? Cuối cùng, không chịu được, tôi chạy ra cửa thì thấy Trình Tử Ngôn dừng xe đi vào.

Anh nói chuyện với Đồng Tâm một lát. Không chờ tôi hỏi, anh ấy nói thêm: Cô bé này có điều giấu chúng ta. Nghỉ đông, cô ấy vốn không định về, chỉ muốn kiếm thêm ít tiền, đến một tiệm rượu làm nhân viên phục vụ ở đó khoảng một tháng.

Tôi giật mình, gia cảnh cô ấy tồi tệ hơn chúng tôi nghĩ nhiều, không biết có khổ lắm không?

Trình Tử Ngôn lắc đầu: Cô ấy mồ côi, làm gì có nhà.

Tôi bỗng thấy cay cay trong mũi: Chúng ta có thể làm gì để giúp đỡ cô ấy?

Anh lại lắc đầu: Bảo vệ lòng tự trọng của cô ấy là tốt hơn cả. Cô ấy đã bộc bạch với anh là mong sao sau này chúng ta không làm một việc gì thừa đối với cô ấy.

Trình Tử Ngôn khoác tay tôi đi vào căn phòng ấm áp của mình.

Vì cô gái Đồng Tâm mà suốt đêm ấy tôi thấy lòng mình không thể yên được.

Khi gặp lại Đồng Tâm thì cây nhành xuân trong sân đã nở hoa. Nhờ bàn tay Đồng Tâm cắt tỉa nên tán hoa chụm lại trông rất đẹp. Sau đó theo lời Đồng Tâm, chúng tôi trồng thêm mấy cây ngọc lan và hai khóm trúc. Cô gái đã học tới năm thứ ba, kết thúc học kỳ này có thể Đồng Tâm phải tìm nơi thực tập.

Tình cờ tôi phát hiện thấy Đồng Tâm rất giỏi tiếng Anh, cô ấy nói tiếng Anh rất lưu loát, không giống những người Trung Quốc nói tiếng Anh mà tôi đã từng nghe. Không nhận được, tôi đề nghị với chồng: Có thể cho Đồng Tâm đến công ty anh thực tập được không, sau khi tốt nghiệp hãy giữ cô ấy ở lại làm nhân viên văn phòng, soạn thảo văn bản, một nhân viên như vậy chắc không dễ tìm đâu.

Trình Tử Ngôn vỗ vào đầu tôi: Em lại sắp xếp cuộc sống cho cô ấy đấy. Em nghĩ rằng cô ấy sẽ chấp nhận à?

Như vậy cũng không đúng, tôi thực sự bất ngờ. Thế nào mới là không quá đáng? Hơn nữa Trình Tử Ngôn hiểu tính tình cô ấy hơn tôi sao?

Tôi ngờ ngác nhìn anh: Đồng Tâm lúc nào cũng muốn tìm việc làm.

Cô ấy sẽ tự mình tìm lấy. Trình Tử Ngôn nói: Thiên Thiên, em hơi đông dài đấy.

Tôi đông dài ư? Trước đây khi vừa mới quen nhau, anh ấy thường bảo tôi là người quả quyết đến mức khó tưởng tượng, như không biết cân nhắc, đắn đo gì. Nay khi tình cảm đã gắn bó với nhau rồi thì anh ấy lại bảo là tôi đông dài. Đồng Tâm chỉ là một cô bé xa lạ mà thôi, vốn dĩ có thể cả đời không quen biết, việc gì tôi cứ phải quan tâm thái quá. Không tranh cãi với anh ấy nữa. Cuộc hôn nhân này gian khổ lắm mới có được, những việc vặt vãnh như vậy không đáng để tranh cãi chút nào. Tôi đã hai mươi tám tuổi, cần có một đứa con. Bởi có lần tôi phát hiện thấy trong ví của anh có ảnh cô con gái, vấn đề này chưa bao giờ tôi dám nhắc đến. Rất nhiều việc có thể anh ấy không nói với tôi nhưng không thể giấu được tôi. Anh ấy đang nhớ con, nó đã mười hai tuổi rồi, cô bé xinh như một thiên thần, cứ nửa đêm cô bé lại gọi điện cho anh, lần gọi nào cũng làm tôi tỉnh giấc, nhưng tôi không hề tỏ ra bất mãn hay khó chịu, bởi đó là con gái của anh, là dòng máu của anh, không thể chia cắt, không thể tranh đoạt. Điều đó tự tôi phải hiểu.

Không phải muốn có một đứa con để trói buộc tình cảm của anh, mà chính tôi muốn có một cái gì đó làm bằng chứng cho tình yêu và cuộc sống của tôi. Tôi nghĩ nên ra nguyện vọng đó khi đã có một tình yêu mãi mãi là thích hợp. Một đêm, hai đêm, sang đêm thứ ba tôi đã nói ra điều đó.

Trình Tử Ngôn sưng người: Thiên Thiên, anh nghĩ chưa vội. Bàn tay ấm áp của anh vẫn không rời khỏi người tôi.

Lý do? Tôi nhìn anh không hỏi, chỉ thể hiện qua ánh mắt.

Anh nói: Anh chưa sẵn sàng.

Chưa sẵn sàng? Tôi nghĩ bụng: Thân thể hay tâm lý?

Anh bật lửa, châm thuốc, tôi vùi mình vào lòng anh. Anh không muốn giải thích.

Có thể tôi quá nóng lòng, chẳng qua chỉ mới một năm chung sống, mà cuộc hôn nhân trước của anh là mười ba năm. Anh ấy có lý do để chán chừ.

Rất lâu rồi không nhắc lại, Đồng Tâm cũng rất lâu rồi không thấy đến. Có lẽ cô ấy bận nhiều việc trước khi tốt nghiệp. Tôi chợt nghĩ: Trong những công việc ấy không biết có tình yêu không?

Tôi không nhìn được cười, một cô gái giản đơn, trong sáng như vậy có tình yêu sẽ như thế nào? Có thể là một chàng trai mặt mày rạng rỡ? Họ vẫn khoác tay nhau?

Tôi nghĩ đến Đồng Tâm. Việc nhà vẫn rất bộn bề. Việc học vẽ của tôi chưa đâu vào đâu cả, tôi đã bắt đầu vẽ anh.

Trình Tử Ngôn đề nghị thuê người làm công theo giờ. Tôi từ chối, thực ra tôi đã quen tự mình làm tất cả. Đây là nhà của tôi, tôi muốn bất cứ xó xỉnh nào trong nhà này cũng đều có dấu vết của tôi. Hơn nữa cũng không dễ tìm được người làm tốt như Đồng Tâm.

Thời gian cứ thế chậm chậm nối tiếp nhau trôi qua.

@5.

Đã lâu lắm không gặp Nhã Lam, mỗi lần nó có chuyện tình yêu mới thì đều bỏ rơi tôi. Hai mươi tám tuổi rồi, nó vẫn đứng đĩnh, không muốn lấy chồng, vẫn cho rằng mình còn trẻ lắm. Nếu tôi như nó thì không thể cứ đứng đĩnh như vậy được. Đứng đĩnh đến quên cả bạn bè. Thế là tối hôm đó, tôi nghe được giọng của nó trong điện thoại, trước hết tôi mắng nó một trận cho bõ.

Trước kia nó có thể bình tĩnh nghe tôi chửi xong, sau đó mới dịu dàng phản kích, lần này nó không bèn bĩ như vậy nữa, vội vàng ngắt lời tôi: Thiên Thiên, có chuyện đây, mày vẫn còn nhàn nhã ngồi mà chửi tao à?

Xảy ra việc gì mà tao không thể nhàn nhã ngồi ở nhà? Hơn nữa không chửi mày thì tao chửi ai? Tôi cười.

Là Trình Tử Ngôn, Nhã Lam nói: Vừa rồi trong xe tao nhìn thấy Trình Tử Ngôn.

Nhìn thấy Trình Tử Ngôn thì sao? Tôi vẫn cười: Mày bắt ngờ lắm à? Không muốn nhìn thấy anh ấy sao?

Tao rất bất ngờ, bên cạnh anh ta còn có một cô gái.

Trước sự ôn tồn của tôi, Nhã Lam tức sôi lên: Anh ta đặt tay lên vai cô gái, ánh mắt nhìn cô gái còn dịu dàng hơn nước mùa xuân, mày bảo tao có thể không bắt ngờ sao?

Chờ tí, tôi ngắt lời Nhã Lam: Một cô gái mắt to, không cao lắm, trước trán để tóc bờm, mặc áo liền quần...?

Lòng tôi bỗng sụp xuống, không có bất cứ lý lẽ gì, vì sao chỉ nghe nói đến người con gái là tôi nghĩ ngay đến Đồng Tâm.

Nhã Lam kinh ngạc kêu lên: Mày quen nó, biết nó, rốt cuộc là chuyện gì, chỉ mới hai tháng tao không gặp mày, thế giới này trắng đen đều đã điên đảo cả sao...?

Không! Không! Không! Tôi ném ống nghe xuống, nếu không phải là Nhã Lam lừa tôi, thì là thánh giác, cảm giác của tôi có vấn đề.

Một cộng một khi tính sai bằng ba, bằng bốn, bằng hai nghìn, bằng... một triệu.

Rõ ràng có vô số khả năng, vì sao chỉ là bằng không?

Đồng Tâm, cô bé trong trắng, kiêu ngạo, nó không có cặp mắt và tấm lòng quyến rũ đàn ông. Trình Tử Ngôn là người đàn ông mà như tôi cũng theo đuổi, anh không thể lại động lòng trước người con gái khác, một người con gái giản đơn như hoa nhênh xuân đâu đâu cũng có thể gặp. Có thể anh chỉ muốn giúp đỡ cô ta, anh biết rõ hơn nên làm thế nào không chạm đến lòng tự trọng của cô ta. Nhưng sao lại phải làm thế? Anh đặt tay lên vai cô gái, dùng cặp mắt dịu hiền như nước mùa xuân để nhìn cô?

Mà khi Nhã Lam nhìn thấy anh ấy, anh ở Thượng Hải chứ, anh bảo với mình như vậy mà.

@6.

Mười phút sau, tôi mặc xong quần áo, chải đầu nghiêm chỉnh, mới chín rưỡi tối, chưa muộn lắm, tôi phải đi tìm Đồng Tâm, đêm nay nếu không hỏi rõ ràng, tôi không cam lòng. Trong sự đoạn tuyệt bi tráng, tôi bỗng vô cớ nghĩ đến Tô Á. Không biết ngày đó, có phải chị ta cũng như vậy không? Không hỏi rõ ràng, chết không cam. Nhưng tôi không có cái kiêu ngạo như chị ta, dù cố sức che đậy như thế nào, lòng tôi cũng đã rồi như tơ vò.

Đẩy cửa bước ra giữa sân, tôi cảm thấy như nhìn thấy ma: Đồng Tâm đứng trước một cây hoa chi tử, đó là cây hoa mà lần cuối cùng gặp tôi, cô đã tặng tôi. Cây rất nhỏ và đã nở những bông hoa trắng li ti, tôi nhớ được mùi thơm của nó.

Cô ấy vẫn là cô bé, xem ra tâm hồn chưa có chỗ dựa, tóc bờm ngang mày, mắt to, mặc áo liền quần, không giấu được vẻ e lệ trời cho.

Nhưng Trình Tử Ngôn, anh ấy ở đâu?

Đồng Tâm nhìn tôi: Chị biết rồi?

Thế là cái mà Nhã Lam nhìn thấy là sự thật. Tôi không gạt đầu, cơ thể tôi bỗng nhiên cứng đờ. Cô ta ngắt một chiếc lá khô nát vụn: Lúc đầu em không định kết thúc thế này. Nhưng bỗng nhiên em không muốn chơi đến cùng cái trò chơi này. Em đã không thể hạn chị được.

Hận tôi? Tôi mở to mắt nhìn cô ta, tôi không hiểu vì sao lại có cái hận vô duyên vô cớ như vậy?

Em là con mồ côi, chị biết rồi, có đúng không?

Tôi bỗng gạt đầu, gạt một cái, rồi một cái nữa.

- Nhưng Trình Tử Ngôn không biết, từ khi em nhớ được, dì Tô Á của em vẫn chăm lo cho em đến tận bây giờ. Họ không phải là vợ chồng hết mực quan tâm đến nhau, thật ra chị cũng vậy, nhưng em biết, hồi đó họ rất yêu nhau, họ đã đến với nhau trong cảnh bần hàn, không một xu dính túi, chẳng đường như vậy chị không có.

Đồng Tâm quay về phía tôi. Tôi có thể coi là một câu chuyện hay là một đồng thoại. Cô ta nói: Dì Tô Á là một người lương thiện, chỉ có điều hơi háo danh, dĩ không bao giờ nói với anh ấy là dĩ yêu anh ấy đến mức nào, thế là dĩ mất anh ấy. Tuy nhiên Trình Tử Ngôn không phải là người xấu. Có thể là về phương diện tình cảm, không có phân biệt người tốt, người xấu gì cả. Nếu chị không xuất hiện thì họ vẫn tiếp tục sống với nhau. Anh ấy không thể phủ nhận đó là hạnh phúc, cũng như nếu em không xuất hiện, tình yêu của anh chị sẽ trọn vẹn trước sau, ít nhất chị cũng nghĩ như vậy.

Trong mắt tôi chứa đầy những đau buồn, tình yêu của tôi nay không còn trọn vẹn nữa chẳng?

Câu nói cuối cùng của Đồng Tâm thế là thành ngụ ngôn: Tôi không muốn làm gì nữa cũng như chưa từng làm một cái gì thực sự, chỉ muốn bảo cho bạn biết rằng tình cảm con người là mềm yếu, là dễ gãy, là có khiếm khuyết, không thể chịu được sự cám dỗ quá lâu, quá nhiều. Một người con gái không có gì cả như tôi cũng có thể làm rung động anh ta, làm sao có thể cho rằng, ba nghìn chỗ mắc cạ, mình là cái gáo duy nhất dưới mắt anh ta? Trái tim đang đau của bạn làm sao có thể xác định là trái tim của bạn?

Đồng Tâm đi rồi, mang theo cả câu chuyện ngụ ngôn của tôi, chuyện đồng thoại của tôi.

Ở một nơi không xa, tôi nhìn thấy Trình Tử Ngôn, anh cũng nhìn tôi. Từ lâu lắm rồi, tôi muốn vẽ cái ánh mắt đang nhìn tôi của anh, nhưng mãi không biết bắt đầu từ đâu, thế là một bức tranh đẹp đến nay vẫn chưa có hồn.

Anh ấy là câu chuyện duy nhất trong cuộc đời tôi. Dù Đồng Tâm đã ra đi nhưng tôi vẫn không biết tôi sẽ kiên trì được bao lâu nữa.

3. Chương 03

Bí mật trong lòng bàn tay

Từ đó mọi bí mật trên thế giới đều giấu cả trong lòng bàn tay tôi, không ai có thể tìm ra nữa.

@1.

Từ rất lâu Trầm Trầm ước muốn đến thăm thành phố có tên gọi Tây An một chuyến. Trầm Trầm vốn không thích thành phố cổ đó, cũng như không thích bất cứ cái gì cũ kỹ, và cũng không tưởng tượng gì về nó. Nhưng cái thành phố đó có những bí mật vương vấn đến tình cảm sâu lắng nhất của Trầm Trầm.

Một người con trai tên là Lạc Nhạn và một người con gái tên là Thư Ảnh.

Trầm Trầm xưa nay chưa bao giờ gặp Lạc Nhạn, chỉ quen thuộc giọng nói trống rỗng, thiêng liêng buồn bã của anh như quen thuộc hơi thở của chính mình. Khi đó Trầm Trầm đang viết, bỗng nhiên hứng lên gởi ột tờ tạp chí.

Tạp chí ở Tây An, hồi đó E-mail chưa được dùng nhiều lắm, Trầm Trầm cũng chưa biết đánh chữ trên máy tính, thỉnh thoảng chơi trò chơi điện tử trên chiếc máy tính mà cô đã bỏ ra rất nhiều tiền để mua về, thích nhất là tranh chiếc cối xay gió với Đôn Ki Hô Tê, những cuộc giành giật không bao giờ kết thúc, những nỗi buồn không bao giờ kết thúc.

Trầm Trầm gửi bài viết đi, một câu chuyện tình yêu liên quan đến hoa anh và tính tình. Một thời gian lâu không có tin tức gì thì cô cũng quên luôn, trò chơi điện tử trên máy tính nhiều quá đến nỗi trí nhớ của cô càng ngày càng tồi tệ.

Khi hoa anh đã rụng hết, bỗng một buổi tối từ trong điện thoại truyền đến một giọng nói xa vời và lạ lẫm: Biên tập viên ơi, tôi là Lạc Nhạn.

Giọng nói... một cảm giác sụp đổ và dịu êm đến chí mạng, lại vì là giọng con trai, khi nghe thấy, Trầm Trầm bỗng tụt mãi đến tận tầng đáy. Mà một tên gọi như vậy, Trầm Trầm nhìn cái màu vàng rộm bên ngoài cửa sổ, thật là một sự lạnh lẽo đến vô cùng. Một người con trai trẻ tuổi, ở thời gian này gọi mình là Lạc Nhạn.

Một hồi lâu, Trầm Trầm nói: Giọng nói của anh rất hay, tên của anh cũng rất hay.

Lạc Nhạn cười, một giọng cười rất dứt khoát. Anh nói: Văn của em rất tốt chỉ có điều là không thích hợp với tạp chí chúng tôi, cũng không thích hợp với bất kỳ một tạp chí nào khác, vì sao? Viết về một thứ tình cảm mà người ta ngay cả đến mơ cũng không chịu mơ.

Trầm Trầm cũng cười, hồi âm long lanh: Có thích không? Khó khăn lắm mới viết được một lần, còn không làm ình thích thú.

Thế thì cứ tiếp tục viết đi, để ở chỗ tôi tất cả, một ngày nào đó thấy thích tôi sẽ cho in hai quyển sách, em một quyển, tôi một quyển, khi không ngủ được đem ra dọa mình.

Trầm Trầm dịch cánh tay nhìn cái ống nghe màu xám bạc, hình như là thật, một người ở đầu bên kia xa vời lại đặt nó áp vào tai. Màu trời sẫm xuống, một ngày buồn bã, Trầm Trầm cảm thấy một làn gió run rẩy từ một khe hở từng đợt, từng đợt thổi đến chậm chậm.

@2.

Giọng nói của Lạc Nhạn sau đó trở thành một thứ phù hiệu trong cuộc đời của Trầm Trầm. Mùa thu năm đó Lạc Nhạn không làm biên tập nữa mà đi đến một đài phát thanh chủ trì tiết mục: Tình cảm lúc nửa đêm. Trầm Trầm mua một cái máy thu thanh rất tốt, có thể tìm được bước sóng của Lạc Nhạn.

Trầm Trầm tiếp tục viết bài cho Lạc Nhạn, không biết gọi là cái gì, có khi chỉ là một câu. Có một lần Trầm Trầm hỏi một câu từ một tờ giấy viết thư viền màu xanh nước: Lạc Nhạn ơi, kiếp trước của anh là ai?

Buổi chiều một tuần sau Lạc Nhạn nói trong tiết mục của mình: Kiếp trước của tôi là một người con gái đẹp trong ngõ yên hoa thời xưa trong thành phố mà một cô gái gọi là Trầm Trầm đang sống.

Trầm Trầm bỗng khóc òa lên khi vắn ôm lấy máy thu thanh nhỏ vào lòng. Trầm Trầm chưa bao giờ nghĩ phải quý trọng tình cảm của Lạc Nhạn như thế nào, nhưng suốt cuộc đời không muốn mất đi giọng nói của anh.

@3.

Trầm Trầm đã được bà ngoại nuôi lớn lên. Bà ngoại là người thân duy nhất của cô trên cõi đời này. Mùa đông năm Trầm Trầm quen Lạc Nhạn, người bà tám mươi hai tuổi của cô qua đời. Đêm hôm đó, sau khi Trầm Trầm tiễn bà ngoại đi rồi, Lạc Nhạn qua điện thoại ở bên Trầm Trầm suốt cả đêm, không nói gì chỉ hát cho Trầm Trầm nghe, đến khi giọng Lạc Nhạn đã khàn đi, Trầm Trầm trào nước mắt. Nhờ nước mắt, buồn mới buông tha cô.

Lạc Nhạn là người tình, người yêu, người thân trong tâm hồn của Trầm Trầm.

Hồi đó Trầm Trầm đã quen biết Thư Ảnh – một người con gái Đông Bắc sống ở Tây An. Giải thích thế nào đây, âu cũng là duyên phận cả. Mùa đông năm ấy đi công tác Quảng Châu, khi về thì đúng vào giai đoạn rục rịch nhất của mùa xuân, qua Hoàng Hà, đoàn tàu có thêm một vé nằm giường cứng. Hầu như là lúc nửa đêm Trầm Trầm cùng với nhân viên toa xe chen đi qua một toa tàu, sờ được một chỗ nằm trống, mệt mỏi vùi đầu xuống ngủ, khi tỉnh dậy tàu đã qua Thượng Hải, trước mặt cô là một người con gái cao gầy đang nhìn mình; cô gái mặc áo nhung đen, cổ thấp để lộ ra bộ xương quai xanh màu lúa mạch, tóc ngắn, mặt mũi nhỏ nhắn, ngay ngắn.

Trầm Trầm không có thói quen tùy tiện trò chuyện với người lạ, nhất là những người cùng giới. Nhưng người con gái đối diện làm cho cô hơi hoảng. Rõ ràng không phải là cô gái đẹp, nhưng đôi mắt tỏa ra những tia sáng xanh của trẻ thơ và những đường viền tuyệt đẹp của cái hàm dưới, khiến cho khuôn mặt cô gái có một cái gì đó rất đặc biệt.

Trầm Trầm cảm thấy rõ ràng đó là bóng dáng và ánh mắt của một người con gái mà mình đã biết. Cô ngồi dậy cười.

Người con gái đối diện cũng cười: Đêm qua chị nói mơ toàn nói về tôi, cối xay gió là của tôi.

Thế là Trầm Trầm quen biết Thư Ảnh.

- Đây là tên ông cụ nội tôi đặt cho, Thư Ảnh nói, cụ đã qua đời năm tôi sinh ra, ở tuổi chín mươi tám. Bố tôi nói cụ sống là để chờ tôi ra đời, đặt tên cho tôi, dù con trai hay con gái.

Đoàn tàu rầm rầm lao về phía trước. Trầm Trầm ngồi bên cạnh Thư Ảnh nói: Chặt thế này sao không đi máy bay?

Trầm Trầm không cảm thấy mình mạo muội, mới nhìn đã biết ngay Thư Ảnh là cô gái nhiều tiền. Khoản mới nhất “tư phạm” trong chiếc áo lông cừu màu trắng sữa lơ đễnh treo bên cạnh có lẽ phải đến hàng vạn.

- Vì sao chị không đi máy bay? Thư Ảnh hỏi lại, ngón tay nhỏ nhắn đưa một viên kẹo sôcôla vào cặp môi mỏng.

- Vì... say. Hai người nói ra cùng một tiếng giống nhau.

Thế là Trầm Trầm phát hiện ra chỗ giống nhau đến kinh người giữa Thư Ảnh với mình: Sao Nhân Mã, nhóm máu B, say máy bay, tàu thủy và ô tô, không biết đánh máy chữ, học từ tiểu học đến đại học không có bạn gái thân thiết, suốt bốn mùa trong năm, ngón tay lạnh cứng, thiếu máu nhẹ, thích ăn sôcôla và uống sữa bò, không bao giờ béo lên được, hơi cảm thấy tủi thân...

Ghi những điều đó lên giấy trao đổi cho nhau, hai người... cùng cười. Cười xong Trầm Trầm ngẩng đầu lên nhìn thấy mắt Thư Ảnh phủ một lớp sương mù nhẹ.

Một người con gái trong đau buồn, nhìn thấy mình trong một người con gái khác như cùng sinh ra với mình.

Trầm Trầm thở dài nói: Chúng ta không quen biết nhau thì có lẽ tốt hơn.

Một câu nói không có ý nghĩa gì! Suốt đường Thư Ảnh nói hành trình của mình từ Cáp Nhĩ Tân đến Bắc Kinh, đến Thượng Hải cuối cùng là đến Tây An trong suốt mấy năm nay như một cái pháo hoa vút cao lên, tỏa ra, rồi rơi xuống, không còn dấu vết trong bầu trời đêm.

- Vì sao không đi tiếp nữa? Trầm Trầm hỏi khi nghe Thư Ảnh nói, được rồi, chừng ấy thôi.
- Bởi vì... Thư Ảnh nói: Tôi không bảo cho chị biết đâu, đó là một bí mật. Thư Ảnh nói xong câu đó thì đoàn tàu dừng lại ở ga Trịnh Châu. Thư Ảnh đã thu xếp xong hành lý để đổi tàu, khi đứng lên Trầm Trầm nói: Thư Ảnh, sau này chị có lấy chồng không?
- Có thể.
- Tôi thì không. Trầm Trầm nói: Chúng ta cuối cùng cũng có một điểm khác nhau.

Suốt mười tiếng đồng hồ, hai cô gái vừa mới gặp nhau đã thân nhau ngay, đã nói bao nhiêu điều nhưng không câu nào liên quan đến con trai, khi chia tay lại dùng những lời như vậy để giới định tương lai của mình.

@4.

Về đến Bắc Kinh không lâu, Trầm Trầm quen Lạc Nhạn. Sau đó Trầm Trầm lần đầu tiên bắt đầu có cảm giác thân quen với thành phố cổ Tây An ấy. Trầm Trầm nói với Lạc Nhạn: Em cả đời không muốn đi thêm một li nào nữa về phía Tây, nhưng thật kỳ lạ, trong một năm em đã quen biết hai người đều có quan hệ với Tây An.

Trầm Trầm hỏi: Tây An có rộng lớn không?

- Rất rộng lớn.

Lạc Nhạn nói: Một người có thể cả đời không gặp được một người khác.

Trầm Trầm cười: Thế mới hay, mong rằng cô ta cả đời không gặp được anh. Em không nói cho anh biết cô ta là ai đâu, đó là một bí mật.

Trầm Trầm nói xong thì bị chính câu nói của mình làm cho giật mình, thì ra một người đơn giản vậy mà có bí mật. Đơn giản đến vậy sao?

Không gặp được thì tốt, Lạc Nhạn nói: Nếu không cô ta sẽ yêu anh.

Không thể, Trầm Trầm lớn tiếng, cô ta không thể yêu anh bởi vì cô ta có thể sẽ lấy chồng, cô ta đã bảo như vậy.

Thế thì cô ta không thể. Lạc Nhạn nói những người con gái muốn lấy chồng đều không thể yêu anh.

Sau lần đó, Trầm Trầm không nói gì về Thư Ảnh với Lạc Nhạn. Lạc Nhạn vẫn gọi điện thoại, không có quy luật thời gian gì cả. Trầm Trầm lại có thói quen trao đổi thư từ với Thư Ảnh, chữ của hai người viết đều không đẹp lắm nhưng lại đều thích viết thư, viết từng chữ, từng chữ một lên giấy, một câu, nửa câu là một đoạn, từ cuối thế kỷ trước mãi đến đầu thế kỷ này, cái gì cũng nói nhưng trước sau không hề chú ý gì đến tình yêu hoặc bọn đàn ông là những điều mà các thiếu nữ thường thấy hứng thú nhất.

Thư Ảnh lớn hơn Trầm Trầm hai tuổi, đã hai năm tuổi. Trầm Trầm vẫn không hỏi Thư Ảnh đã lấy chồng chưa, không bao giờ để ý đến, cũng không muốn để ý đến vấn đề đó, không hề nói với Thư Ảnh về Lạc Nhạn ở thành phố đó. Trầm Trầm suốt đời không muốn gặp con người ấy.

Đó là bí mật thứ hai trong đời Trầm Trầm.

Cái cảm giác có bí mật rất kỳ diệu, sự lo lắng mơ hồ ấy đã mê hoặc Trầm Trầm.

@5.

Một buổi tối Lạc Nhạn gọi điện đến nói: Anh ở Tế Nam, chiều mai sẽ đến Bắc Kinh.

Trầm Trầm ngẩn ra một lát không nói gì. Nghĩ khá lâu mới nói: Tế Nam cách Bắc Kinh xa đến vậy.

- Nửa tiếng máy bay thôi. Lạc Nhạn nói: Anh có thể đi tìm em. Anh nhất định đi tìm em.

Điện thoại dứt. Trầm Trầm ngơ ngác không biết làm gì, ngồi khá lâu, trên bàn có quyển sách mới của Thư Ảnh vừa nhận được hồi chiều. Trầm Trầm không viết nữa. Thư Ảnh không nói với Trầm Trầm cô ta làm gì thì đã có mấy quyển sách xuất bản. Trầm Trầm đọc văn của Thư Ảnh thì cứ cảm thấy một tình yêu bỗng

bệnh hoặc chìm lắng mà mình đã viết. Quyển sách mới trên tay là một truyện dài có tên “Thành phố võ vụn”, viết về câu chuyện của một người con gái với một người con trai tên là Lý Xác. Người con gái, Trầm Trầm đọc mấy câu thì cảm thấy đúng là Thư Ảnh đã tự viết về mình, còn người con trai kia Thư Ảnh nói anh ta tuổi trẻ tang thương, da trong suốt có vẻ như hút ma túy, đang đêm tỉnh dậy lang thang dưới chân thành cổ tìm sự ấm áp.

Đọc đến đây, Trầm Trầm nghĩ đến Lạc Nhạn, người con trai đã nói rằng kiếp trước mình là một cô gái yên hoa.

Trầm Trầm không muốn nhìn thấy anh ta dưới ánh mặt trời chân thực. Trong ba năm, có vô số cơ hội có thể đi Tây An, Trầm Trầm đều né tránh. Nhưng anh ta lại cứ đi về phía cô.

Cô vẫn đến sân bay, trong thời gian chờ đợi Trầm Trầm thấy khá nhiều người dương cao tấm biển chen chúc ở cửa ra vào. Ngày nào cũng có người chờ đợi người lạ. Thế còn Lạc Nhạn? Trầm Trầm không tưởng tượng được hình dáng anh ta, cô chưa hề tưởng tượng. Nếu không nhận ra được thì đương nhiên quay đầu đi thẳng, sau này sẽ không còn vương vấn gì nữa.

Nhưng Trầm Trầm đã nhìn thấy Lạc Nhạn. Giữa rất đông người Trầm Trầm nhận ra anh ngay: Anh mặc một chiếc áo gió dài màu đỏ thẫm xòa xuống vạt áo. Trầm Trầm đứng trên bãi đất trống phía ngoài sảnh lớn của sân bay nhìn anh ta đi ra, nét mặt trắng bệch dưới ánh nắng mặt trời để lộ ra những nét phong sương.

Trong giây phút đó, Trầm Trầm nghĩ tới Vương Chiêu Quân ra biên tái mấy trăm năm trước. Trong khi Lạc Nhạn từng bước từng bước đến bên cô, Trầm Trầm cúi đầu xuống. Cô sớm đã biết rằng người con trai này đối với cô thực ra là một mũi tên đã đặt sẵn trên cung, bởi lẽ bao năm nay cô thực sự chỉ là một con nhạn trước sau vẫn bay đơn độc một mình.

Chắc chắn sẽ bị bắn rơi.

Trong ánh đèn ấm áp của tiệm rượu, khi Lạc Nhạn thấm thấu vào thân thể mỏng manh không một chút đề phòng của Trầm Trầm, Trầm Trầm cảm thấy suốt đời chỉ vì cái giây phút như thế mà tồn tại. Sinh ra, lớn lên, sau đó gặp được anh ta, chờ đợi anh ta đến lấy đi những cái gì muốn lấy.

Anh ta nhất định sẽ đi, anh ta đến chỉ là để lấy đi những cái gì thuộc về mình.

Có điều vì sao nói đến là đến ngay? Trầm Trầm hỏi như vậy.

Lạc Nhạn châm một điếu thuốc, hít một hơi dài, nói: Vì đây là bí mật.

Trong da của Lạc Nhạn có mùi thuốc lá, anh ta hút loại ba số năm hộp vuông.

Trầm Trầm ngó ra một lát, bí mật rốt cuộc là cái gì? Mọi người đều có cả, kể cả Lạc Nhạn. Ngón tay của Trầm Trầm luồn trong tóc của Lạc Nhạn, nói đến một vấn đề khác: Hiện tại của anh là tất cả sao? Lạc Nhạn ôm Trầm Trầm vào lòng. Anh bảo đảm. Đặt môi lên cổ của Trầm Trầm, Lạc Nhạn nói, em, cô gái như thế này thuần khiết đến thế, không nên giữ anh, anh biết em sẽ giữ anh lại, nhưng đó là đau khổ. Trầm Trầm lắc đầu: Em chỉ muốn anh ở lại đây hôm nay, một phút hoặc một giây đều là chân thực, đều là toàn bộ của anh.

Đều là chân thực, đều là toàn bộ của anh.

Trầm Trầm cười nói: Em mệt rồi, em muốn ngủ. Ngón tay của Lạc Nhạn che lên mắt Trầm Trầm, những ngón tay lạnh cóng.

Sáng sớm hôm sau, khi Lạc Nhạn đi, Trầm Trầm tỉnh dậy. Lạc Nhạn hôn lên trán Trầm Trầm một cái cuối cùng. Ngủ ngon nhé!

Ngủ ngon nhé, đừng nằm mơ. Lạc Nhạn nói: Trầm Trầm, anh yêu em!

Nhưng tên gọi thật của anh là gì? Trầm Trầm nghĩ, không hỏi mà cũng không mở mắt ra. Từ đó Tiêu Tương hết đá, người đi chân trời xa, không hỏi thì thôi.

Chỉ có điều là không có nước mắt, từ khi Lạc Nhạn đến cho đến khi anh ta đi.

@6.

Ngày hôm sau Trầm Trầm đổi địa chỉ và điện thoại, không để lại dấu vết gì nhưng đã nói với Thư Ảnh. Trong thư, Trầm Trầm nói: Thư Ảnh, tôi cũng muốn lấy chồng rồi, nếu gặp người con trai muốn lấy tôi, tôi sẽ lấy.

Nói xong câu đó, Trầm Trầm bỗng cảm thấy trời quang mây tạnh. Thư Ảnh rất nhanh có thư trả lời: Trầm Trầm, cuối cùng cậu đã nói đến vấn đề ấy, thế thì nói đi, tôi đã lấy chồng rồi. Bảy ngày trước tôi đã lấy một người tên là Lý Xác, đó là một nỗi đau đớn cả đời mà tôi đã bất chấp sống chết để giành lấy, và cũng là nguyên nhân mà tôi đã vượt trăm núi nghìn sông tìm đến thành phố Tây An này và ở lại. Thực ra đây là một sai lầm, anh ta không phải là người đàn ông thích hợp với hôn nhân, nhưng tôi đã giữ anh ta lại. Lý Xác, trong hiện thực không biết anh ta là ai, trong một thời gian, không gian khác, rất nhiều người mê đắm giọng nói của anh ta, hỏi đó anh ta là Lạc Nhạn.

Mảnh giấy rung lên trong tay Trầm Trầm và rơi xuống. Bảy ngày trước, đúng là cái ngày hôm sau khi Lạc Nhạn rời đi. Nghĩ đến câu nói của Lạc Nhạn lúc đó: Em sẽ giữ tôi lại nhưng đó là đau khổ.

Lạc Nhạn cố chấp, chọn cái ngày đó mà đến chẳng qua là một cái chấm hết, cho Trầm Trầm, cho chính mình. Bí mật duy nhất của cuộc đời Lạc Nhạn chỉ có thể mà thôi.

Trầm Trầm cuối cùng phát hiện ra cái chỗ khác nhau chết người giữa mình với Thư Ảnh, chị ta nhất định đòi cái mà chị ta muốn có cho dù đó là đau khổ.

Thư Ảnh nói, Trầm Trầm, với bạn, với tôi đã không còn bí mật nữa.

Trong lá thư cuối cùng, Trầm Trầm nói với Thư Ảnh: Từ đó mọi bí mật trên thế giới này đều giấu cả trong lòng bàn tay tôi, không ai có thể tìm ra nữa.

4. Chương 04

Tình yêu là một thói quen bình thường ầm ập

Tình yêu căn bản không phải là kiếp, cũng không thể đau, tình yêu là một thói quen bình thường, ầm ập.

1

Phi Phàm là một chàng trai trẻ tuổi, hay quên, hơi cố chấp. Anh thích xem bóng đá, hút thuốc, uống bia. Có hơi cao nhưng không giống như cây bạch hoa mà Tiểu Thanh mô tả khi viết về con trai.

Tiểu Thanh thích tên của anh. Họ sống chung với nhau.

Họ sống chung với nhau bởi vì họ là vợ chồng. Thuê một căn nhà rất nhỏ trong thành phố, cũ kỹ, đắt đến vô lý, hai người không biết tính toán gì, thường hay cãi nhau, đã cãi nhau là Tiểu Thanh đuổi Phi Phàm đi...

Kiểu này có vẻ không giống là vợ chồng. Nhưng Tiểu Thanh không hề nói dối, có lần cảnh sát đến điều tra một vụ án, Tiểu Thanh đã đưa họ xem giấy chứng nhận kết hôn màu đỏ. Cô chỉ muốn chứng tỏ mình là một người phụ nữ bình thường, cho nên theo cách thông thường, cô đã lấy chồng.

Ở cái thời đại này, họ kết hôn thế là hơi sớm, nhưng điều đó không ảnh hưởng gì. Với Tiểu Thanh chỉ là thêm một tờ giấy mà thôi, cũng có thể hạn chế đi một số cá tính nào đó, nhưng không phải là hạn chế tự do.

Quá trình đến với Phi Phàm cực kỳ đơn giản: Sau khi tốt nghiệp, Tiểu Thanh sống cùng với người bạn học có tên là A-na. A-na có một công việc rất tốt, nhà thuê là một căn hộ nhỏ đủ cho hai người, hai người sống

rất thoải mái. Chỉ có điều là ngày vui không dài. Hai năm sau A-na nói động đến bà vợ ông chủ, bị phát giác, không những là bát cơm trên tay bị hất đi, mà chỗ ở cũng không còn nữa. A-na thảm bại thu nhật hành lý trở về quê. Chỉ khổ cho Tiểu Thanh một mình trọ ba đêm ở khách sạn, không biết làm sao đành phải nhờ môi giới tìm nhà.

Chàng trai Phi Phàm không giống với cây bạch hoa ấy đang mặc cả với công ty môi giới. Ông chủ nói giọng Đông Bắc rất nặng nhìn thấy Tiểu Thanh, mắt sáng lên, nói: Dù sao thì một người ở nhà này cũng lãng phí, anh chị thuê chung thì tiện hơn, còn đỡ tốn tiền. Phi Phàm quay lại nhìn Tiểu Thanh, Tiểu Thanh cũng nhìn anh, đều không có cảm giác gì đặc biệt, không phải nhìn thấy thì thích ngay, cũng không ghét, thậm chí cũng không cảm thấy bất ngờ. Như thế có được không? Phi Phàm nói, vừa như hỏi ông chủ người Đông Bắc, vừa như hỏi Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh nghĩ một lát: Anh có biết nấu cơm không?

Phi Phàm gật đầu: Có thể nấu chín cơm. Tiểu Thanh liền trao hành lý cho anh, hai người, kẻ trước người sau cùng ông chủ đi xem nhà.

Nửa năm sau hai người kết hôn. Tiểu Thanh phát hiện ra, với người con trai đã quen biết đó không thể có kết cục như thế này. Trong thời gian đăng đăng ấy, hai người có thể trở thành vết thương của nhau, sau đó lại mất thời gian để xoa dịu, hàn gắn. Chỉ có thế này mình biết tên của người ta, nhìn rõ dáng người của người ta, rồi quyết định cùng sống chung với nhau thì mới có thể có hôn nhân.

Hai người lấy nhau chưa lâu, hơn nửa năm một tí, đến bây giờ rất nhiều điều về Phi Phàm, Tiểu Thanh đều không biết, có thể là còn ở trong giai đoạn hai người che giấu lẫn nhau.

Anh ta hơi hóm hỉnh, nói: Người Đông Bắc đều là Lôi Phong sống, rõ ràng đã nhặt cho anh một cô vợ.

Đúng là nhặt được. Tiểu Thanh không định tiêu của anh một đồng xu nào. Họ chỉ sống với nhau, mỗi buổi chiều cùng ăn cơm với nhau, có mấy tiếng đồng hồ cùng ngủ chung trên một cái giường.

Phi Phàm xưa nay không đọc những cái mà Tiểu Thanh viết, chỉ bất bình với số tiền nhuận bút mà cô nhận về. Anh vất vả cả một tháng mà tiền lương cũng chỉ đủ để nuôi sống mình và trả tiền nhà.

Hai người cũng không phải thường xuyên cãi nhau vì việc xảy ra cũng không đáng kể gì: Một điều thuốc, một kênh ti vi, trời mưa quên quần áo đang phơi ở ngoài hoặc là anh động đến cái máy tính của Tiểu Thanh...

Cái máy tính của Tiểu Thanh hình như quá nhạy cảm đối với anh, chỉ cần anh đụng đến là có vấn đề ngay. Cũng vì thế mà Tiểu Thanh đã phải tốn tiền mua một máy tính mới...

Không có gì khác cả, một quá trình đã cố tình sắp đặt như vậy, không có cái hận đến khắc cốt, cũng không có tình yêu tạc dạ. Cứ như thế này, Tiểu Thanh nghĩ: Thật ra cũng không có gì là không tốt.

Phi Phàm gọi Tiểu Thanh là bé yêu, thật ra anh bé hơn Tiểu Thanh một tí. Cách xưng hô đó Tiểu Thanh chưa bao giờ phủ nhận, cô hy vọng suốt đời được đàn ông gọi là bé yêu, bé cưng hay con bé gì gì đó cũng được ăi đến khi bạc đầu.

Điều thực sự làm Tiểu Thanh bối rối là điều phát sinh về sau này.

Một buổi tối đi công tác ở ngoài, cô bỗng nhận được một tin nhắn: Tìm em trong mơ.

Tiểu Thanh giật nảy mình, một số điện thoại rất lạ, Tiểu Thanh bấm máy hỏi lại.

Ai, ai vừa mới gửi tin nhắn cho tôi? Tiểu Thanh hỏi, giọng hơi chần chừ.

Anh. Là giọng con trai, hơi khàn. Anh ta nói: Anh Hoa Mộng Hiên.

Trái tim của Tiểu Thanh như bay ra ngoài.

2

Tuổi mười tám, cái tuổi tình yêu là tất cả.

Vừa ra khỏi phòng thi tuyển vào đại học, người nhẹ nhõm đến lâng lâng. Vừa lúc đó, chị của một người bạn học lấy chồng, cả lớp bọn con gái nhao nhác tranh nhau đi làm phù dâu. Hoa Mộng Hiên là khách nhà trai, đưa lái xe đến đón các cô gái, một chiếc xe Tăng màu đỏ, chật ních, hết cả chỗ ngồi. Tiểu Thanh đứng ngây ra ở bên ngoài xe, Hoa Mộng Hiên kéo cánh cửa xe ở phía trước nói: Tôi bế nhé.

Tiểu Thanh ngoẹo đầu nhìn anh ta: Một chàng trai không lấy gì làm đẹp, nét mặt áy náy, nụ cười hơi tàn nhẫn.

Bọn con gái trong xe cười rộ cả lên.

Lên đây nào. Hoa Mộng Hiên nói: Cháu bé nhất, chỉ có thể bế cháu.

Tiểu Thanh nhìn cặp đùi rắn chắc của anh ta, hơi dỗi, cúi mình ngồi lên đó.

Hoa Mộng Hiên cười: Cho xe đi đi, rồi kéo sập cánh cửa lại. Cánh tay vừa mới rụt vào ôm lấy lưng Tiểu Thanh.

Đang giữa tháng Bảy, máy điều hòa trong xe không làm giảm được cái oi bức. Độ nóng ở thân thể anh ta, mùi thuốc lá trong hơi thở của anh ta đều trườn lên Tiểu Thanh, trái tim Tiểu Thanh bắt đầu đập rất nhanh. Anh ta cảm thấy được, gơ tay vỗ vào đầu Tiểu Thanh: Cô bé!

Tiểu Thanh quay lại nhìn rất gần khuôn mặt, cặp mắt, đôi môi không lấy gì làm đẹp của anh ta.

- Anh gọi là gì?

- Hoa Mộng Hiên. Anh nói: Cháu có thể gọi anh là chú Hoa, đã thi đỗ vào đại học chưa?

Tiểu Thanh lắc đầu: Không biết, có điều là có lẽ không vấn đề gì.

Tốt lắm. Hoa Mộng Hiên khê dịch cặp đùi. Hồi đó, Tiểu Thanh 46 kg, không coi là nhẹ lắm. Cô gái bên cạnh liếc mắt nhìn về phía Tiểu Thanh, cô giả vờ như không nhìn thấy và bỗng hy vọng đoạn đường sẽ dài mãi.

Đoạn đường mười hai phút, cái vẻ mặt thắc thỏm của anh ta như con dao chọc thẳng vào tim Tiểu Thanh khi cô ngoái đầu nhìn lại lần thứ ba.

Đến nơi, Hoa Mộng Hiên bế Tiểu Thanh xuống, lắc lắc cặp đùi, nhìn Tiểu Thanh: Được con trai bế bao giờ chưa?

Rồi! Tiểu Thanh nhìn vào mắt anh; vừa mới bế đẩy thôi.

Hoa Mộng Hiên “ừm” một tiếng rồi rảo bước đi.

Trong suốt lễ cưới, anh ta như ẩn như hiện. Tiểu Thanh đứng ở một góc, đưa mắt tìm Hoa Mộng Hiên, cô nhớ rất rõ giọng nói, ánh mắt, nụ cười xấu đến không cứu vãn được của anh. Hoa Mộng Hiên thỉnh thoảng lại cười với mấy cô gái. Tiểu Thanh nghiêng răng, thấp thoáng như thấy số kiếp của mình.

Ba ngày sau Tiểu Thanh tìm được Hoa Mộng Hiên trong phòng giao dịch của ngân hàng Trung Ương. Anh mặc bộ đồng phục màu lam kiểu Tây Tạng, như bọn xã hội đen.

Gửi tiền hay rút tiền? Từ sau tấm kính, Hoa Mộng Hiên hỏi Tiểu Thanh, nhận ra cô nhưng không hề để ý.

Tìm anh. Tiểu Thanh nói; em không gửi tiền cũng không rút tiền.

Tìm tôi cũng không có tiền. Hoa Mộng Hiên chỉ chỉ về phía sau cô.

Tiểu Thanh ngoái đầu, nhường chỗ ột phụ nữ trung niên phía sau. Cô đi ra, rồi đứng lại. Hoa Mộng Hiên cười nhìn đồng hồ, rồi quay lại nói gì đó với một đồng sự, kết một cái mở cánh cửa sắt đi thẳng ra ngoài như không hề có việc gì. Anh đứng lại bên lề phố đông nghịt người, xe, dang tay nói: Bây giờ thì em có thể đi được rồi, tôi còn có việc.

Hoa Mộng Hiên. Tiểu Thanh gọi tên anh. Em thích anh.

Em? Anh đứng ngay trước mặt Tiểu Thanh nói; đã được một mét sáu chưa? Đã mười sáu tuổi chưa cô bé? Chờ lớn lên rồi hãy nói những lời như vậy, chưa muộn.

Tiểu Thanh cố nén giận nói: Sáu ngày nữa em đầy mười tám tuổi, mười bốn tuổi đã cao bằng chừng này không thể cao hơn được nữa.

Có cá tính lắm, Hoa Mộng Hiên cười, nhưng làm vợ thì em còn bé quá, làm tình nhân thì anh không nỡ.

Hoa Mộng Hiên, anh là đồ khốn nạn. Tiểu Thanh đã quên những điều cô dự định trước khi tìm gặp anh ta.

Thế là đúng rồi. Hoa Mộng Hiên vẫn cười. Anh nói thật đấy, đi học đi, lớn lên đi, tất cả sẽ chóng quên thôi mà.

Nói xong Hoa Mộng Hiên vẫy một chiếc taxi, ngồi lên đi thẳng không ngoái đầu lại.

Tiểu Thanh trào nước mắt, từng giọt, từng giọt lớn nối đuôi nhau tuôn xuống.

Buổi tối mấy hôm sau, Tiểu Thanh bám theo Hoa Mộng Hiên từ một tiệm ăn đi ra, đang ôm một người phụ nữ say mềm, vẻ quần áo chị ta in dấu phong trần. Anh ngoái đầu lại: Cô bé, chỗ của em không phải ở đây, đi đi.

Trái tim Tiểu Thanh bị tổn thương nặng cô có thể chịu đựng đến một vạn lần từ chối của anh ta, có thể chịu đựng sự khinh miệt của anh ta.

Mùa hè ngắn ngủi, không ai biết đã xảy ra chuyện gì, không ai biết. Vì một người đàn ông tên là Hoa Mộng Hiên, cánh tay trái của Tiểu Thanh đã có thêm hai vết sẹo ngang dọc. Vì đau mà chấm dứt, Tiểu Thanh rất sợ đau. Về sau trong một bài văn cô viết: Cô không sợ chết nhưng rất sợ đau.

Một tháng sau, cầm giấy báo trúng tuyển, Tiểu Thanh thu xếp hành lý đi xa, thề chết không quay lại.

Sau đó, trong những tình yêu vội vã bắt đầu và cũng vội vã kết thúc, kể cả việc cô thẳng thốt lấy chồng đều ẩn chứa cái bóng đen đó.

Nghĩ lại mà giật mình.

Đúng là có thể có âm hồn không tan, đã tám năm rồi, anh ta làm sao mà tìm được cô? Cầm ống nghe điện thoại đến chảy cả mồ hôi tay, Tiểu Thanh không lên tiếng.

Hãy nói cho anh biết em đang ở đâu? Anh ta lại hỏi một lần nữa.

Bắc Kinh. Tiểu Thanh vụt nhả ra hai tiếng đó.

Được, anh sẽ đi tìm em.

Không nên. Tiểu Thanh nói, Bắc Kinh rộng lắm, anh không biết em ở đâu, em không muốn gặp anh, em lấy chồng rồi.

Còn gì nữa không?

Tiểu Thanh lắc đầu, cảm thấy hình như anh đang đứng ở một nơi nào đó có thể nhìn thấy mình. Cô quay đầu nhìn bốn phía, gian phòng xa lạ, trống rỗng. Điện thoại của anh ta đã ngắt rồi.

Tiểu Thanh ngơ ngác xoay nhìn khắp gian phòng, hình như anh ta trốn ở một chỗ nào đó.

Ngày mai, anh ta nói anh ta đến Bắc Kinh.

Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa. Tiểu Thanh tự nhủ: Ngủ là cách tốt nhất để khỏi phải suy nghĩ.

3

Tiểu Thanh chỉ ngủ được một lát thì tỉnh dậy, cô bật đèn nhìn đồng hồ, mới hơn hai giờ sáng. Bỗng nhiên cô muốn nghe giọng nói của Phi Phàm, giọng nói của anh hơi mềm, chậm rãi, thỉnh thoảng lại dừng lại.

Một cảm giác chưa từng có.

Cô nghe tiếng chuông điện thoại đổ nhưng không có người trả lời. Ở đầu bên kia tiếng chuông vẫn không ngừng. Ống nghe ở ngay cạnh giường, thò tay ra là lấy được, không có lý do gì mà anh ấy không nghe thấy.

Cô nghi ngờ ấn số rồi đặt xuống, lại ấn từng số một, vẫn không có người nhắc máy.

Bỗng nhiên hoảng lên, Tiểu Thanh ngồi dậy, muốn hiểu tại sao, hay Phi Phàm không có ở đây.

Những đêm cô không có nhà, anh ta cũng không – xưa nay chưa bao giờ cô nghĩ như vậy, không phải là cô cố ý, chỉ là vô cớ tỉnh dậy và muốn nghe giọng nói của anh. Anh hay lái xe công ty về nhà, có thể có chuyện gì không?

Nghĩ vậy tay chân cô lạnh cóng. Cô lại bấm điện thoại di động, ngón tay cứ run lên, cô bắt đầu cầu khẩn để nghe được anh nói. Phi Phàm anh nói đi.

Cái âm thanh lạnh buốt làm cho Tiểu Thanh ngã xuống thành giường. Đây không phải là thói quen của Phi Phàm. Mấy tiếng trước anh còn gọi điện đến nói: Bé yêu hãy ngủ ngon.

Máy sưởi hơi nước hình như đã ngừng rồi. Cái cảm giác lạnh buốt ập đến từng đợt. Tiểu Thanh chạy đi đóng cửa sổ ở lan can, nhìn thấy đường phố Tây Thập Khố vẫn rực rỡ ánh đèn, thỉnh thoảng có chiếc xe chạy lướt qua không một chút tiếng ồn.

Cô lại bấm điện thoại, vẫn không nghe thấy tiếng mừng vui của Phi Phàm ở đầu dây bên kia.

Ánh nắng mùa đông đã ủa vào cửa sổ. Cái thời điểm 8 giờ 30 phút đến khó khăn hơn bao giờ hết. Đầu ù cả lên, hơi buồn nôn. Cô bấm máy điện thoại của công ty Phi Phàm, cuối cùng đã nghe được giọng nói, không phải của anh, nhưng thế giới vẫn còn. Người bên kia nói: Phi Phàm ở bệnh viện chăm sóc một đồng sự chưa đến làm việc.

Cô thấy tim mình như rụng xuống, cô nói: Tôi là vợ Phi Phàm, bảo anh ấy gọi điện cho tôi.

Cô lảo đảo ra giường, vô cùng mệt mỏi.

Mười phút sau, cái giọng nói mềm yếu của Phi Phàm truyền đến: Bé yêu, em tìm anh à?

Tiểu Thanh bắt đầu bằng một trận chửi, lúc đầu Phi Phàm còn giải thích: Sợ em lo, sau đó không nói gì nữa. Chưa bao giờ anh thấy Tiểu Thanh như thế. Suốt nửa tiếng đồng hồ, đến khi Tiểu Thanh ngừng chửi thì nước mắt đã đầy mặt.

Một quá cô thở hổn hển. Phi Phàm nói: Em yêu, anh sai rồi. Anh cho rằng em không để ý. Bỗng nhiên anh hỏi: Tiểu Thanh, em có chút yêu anh đấy chứ?

Anh nín thở, câu hỏi này anh chưa bao giờ nêu ra, mặc dù họ đã là vợ chồng hơn nửa năm rồi.

Còn anh? Tiểu Thanh nói.

Anh yêu em.

Ba chữ không một chút yếu mềm nữa, nặng trĩu.

Phi Phàm nói: Anh yêu em nhiều hơn em nghĩ.

Thế ư? Thế ư? Tiểu Thanh ập úng đặt điện thoại xuống, trào nước mắt.

Không biết vì sao cơn buồn ngủ ập đến, Tiểu Thanh vùi vào chăn, nhắm mắt lại. Không mơ, như là sự tiếp tục trước nửa đêm, trong đó không xảy chuyện gì.

4

Tiểu Thanh lại nhận được điện thoại của Hoa Mộng Hiên, anh ta nói anh ta đứng trên một khối đá hoa cương ở ga xe lửa Tế Nam.

Tiểu Thanh chưa tỉnh hẳn, cảm giác mơ màng. Anh ta ở ga Tế Nam? Anh ta làm gì ở đó?

Anh là Hoa Mộng Hiên, anh ta hét to lên một tiếng. Tiểu Thanh, anh cần gặp em. Tiểu Thanh ngồi dậy, không thể không tỉnh. Anh ta nói anh ta là Hoa Mộng Hiên.

Khẩu khí anh ta mềm đi, nhưng anh ta bỗng mất đi dũng khí: Trên đường đi anh muốn hỏi em, em còn muốn gặp anh không? Anh mang theo cuốn tiểu thuyết mới ra của em, anh đã dùng hết một ngày để đọc xong nó, đối đến muốn chết, anh phát hiện ra một người con trai ba mươi hai tuổi vừa mới biết ra rằng trong kiếp này hạnh phúc cần tìm là ai. Tiểu Thanh, anh còn có chỗ trong tim em không?

Anh ở trên cánh tay tôi, Tiểu Thanh nghĩ bụng, vẫn im lặng nhìn điện thoại. Mắt dừng khí, Hoa Mộng Hiền làm sao lại mất dừng khí?

Nếu em không nói anh sẽ đáp chuyến tàu mười lăm phút sau đến Bắc Kinh.

Không nên đến nữa. Tiểu Thanh nghe tiếng trả lời kỳ lạ trong điện thoại di động. Anh ta là Hoa Mộng Hiền, cô hãy nói anh ấy không nên đến nữa.

Nếu mọi thứ diễn ra vào tám năm trước, anh ta chịu hé ra một phần vụn khe hở, chết cũng được. Tám năm, mọi thứ đã khác rồi.

Em không muốn gặp anh nữa? Tiểu Thanh, em đã yêu anh đến thế!

Yêu. Anh ta chấp nhận là yêu thì tại sao anh ta lại khinh miệt tình yêu đến thế, khi mà tình yêu đó lại thuần khiết nhất. Nhưng đây không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là nghe giọng nói của anh, Phi Phàm thấp thoáng hiện ra trước mắt.

Em đã lấy chồng rồi. Tiểu Thanh nói khi hình ảnh Phi Phàm rõ nhất.

Em không yêu anh ta, em không thể yêu anh ta. Hoa Mộng Hiền hừ một tiếng.

Tôi yêu anh ấy. Tiểu Thanh bỗng nổi giận, nghe tiếng “hừ” của Hoa Mộng Hiền, cô hét vào máy điện thoại.

Mọi âm thanh đều bỗng nhiên ngừng hẳn, Tiểu Thanh tròn mắt, cứng lưỡi. Yêu ai? Tiếng “anh ấy” trong miệng cô chính là Phi Phàm. Chẳng qua chỉ trong một buổi tối mà thôi, đã xảy ra chuyện gì?

Hoa Mộng Hiền chậm rãi nói câu cuối cùng: Nhất định phải thế sao? Tiểu Thanh. Không phải là anh trở thành vết thương của em thì em đã thành vết thương của anh. Không còn nước mắt nữa. Cái tình yêu ở tuổi mười tám mà Tiểu Thanh đòi cho bằng được ấy, giờ này đây đã gần đến thế. Chính cô đã đẩy nó đến một thế giới khác để kiếp này không thể gặp lại được. Tìm nhói lên một cái, hoặc có thể là một giây. Một giây đồng hồ, dù đau đến thế nào cũng có thể chịu được.

Mặt trời đã lên cao. Đói thật rồi, Tiểu Thanh dậy nấu nhừ bát mì, cũng như Phi Phàm lúc bình thường, cho vào trong bát một tí tương ớt, một tí giấm. Hôm nào cũng ăn như vậy tưởng chán đến chết, nhưng khi đói nhất, nhớ nhất vẫn là bát mì như vậy. Tình yêu căn bản không phải là kiếp, cũng không thể đau, tình yêu là một thói quen bình thường ầm ập.

Cuối cùng Tiểu Thanh đã hiểu.

5. Chương 05

Khi yêu trở thành chuyện đã qua

Sau khi kết thúc cả trăm phần trăm quan hệ yêu đương với anh, tôi cứ muốn quên đi ánh mắt u uất và cả chiếc áo sơ mi trắng của anh.

Tôi quen biết Hứa Khả ba năm trước. Hồi đó tôi còn đi làm việc ở trụ sở của một công ty. Vì quan hệ công việc, tôi thường phải làm quen với một số người xa lạ và ghi nhớ tên, số điện thoại của họ. Hứa Khả thì không, lần đó cùng ngồi ăn cơm, anh ấy đi tiếp ông Trần, ông Trần là một khách hàng rất quen của công ty.

Hứa Khả ngồi ngay cạnh tôi, trên cái bàn trước mặt không có rượu, thuốc lá, anh gọi nước lọc, rót ra chén, khi đứng dậy đã vô ý đánh rơi tàn thuốc lá lên tay áo anh, anh dùng ngón tay búng đi, hơi nhúu mày. Tay áo trắng sạch như tuyết, tôi có thể ngửi thấy mùi thơm nhẹ của xà phòng. Hồi bé tôi thích những bé trai mặc áo trắng sạch sẽ, lớn lên tôi thích những người đàn ông mặc áo trắng như thế.

Tôi liếc nhìn Hứa Khả, rất đẹp trai, trầm mặc một cách rất thời thượng.

Bữa cơm đó kéo dài rất lâu, ông Trần bảo Hứa Khả đưa tôi về nhà. Anh lái một chiếc xe Tăng màu trắng. Trong xe rất sạch sẽ. Trong đêm tối tôi rất khách khí bảo anh nên rẽ theo lối nào, xuống xe tôi cũng khách khí cảm ơn anh.

Đêm đó, tôi cứ nghĩ thấy mùi thơm thoang thoảng của xà phòng, cảm giác đó đi cả vào trong mơ. Sáng sớm hôm sau, tôi ra cửa, đầu ngõ đang đỗ một chiếc xe màu trắng, qua cửa sổ xe tôi nhìn thấy nét mặt tươi cười của Hứa Khả. Anh nói: Phải đưa chị về nhà mới gọi là có trước có sau. Hứa Khả nghiêng mình mở cửa xe.

Tôi đã hiểu được rằng, phải rung động trước loại đàn ông nào.

Chúng tôi ngồi sát bên nhau, ánh nắng rất sáng qua cửa xe làm chúng tôi có thể nhìn rõ diện mạo của nhau. Anh ấy nói nhiều điều rất tùy tiện, thì ra anh ta rất thích nói chuyện.

Tôi biết Hứa Khả và ông Trần là bạn rất thân của nhau từ trước. Mấy năm trước Hứa Khả đi Thâm Quyển mới trở về trước đây không lâu, hiện nay đang kinh doanh ở một công ty nhỏ xuất khẩu hàng tre đan.

Tôi không hỏi nhiều hơn.

Có việc gì có thể gọi điện thoại, ví dụ khi cần về nhà Hứa Khả đưa cho tôi mảnh giấy, trên đó là số điện thoại viết tay.

Tôi xoay xoay mảnh giấy trong tay. Một thời gian rất lâu tôi không hề gọi điện tới số điện thoại đó. Tôi hình như không có lý do gì không về được nhà hoặc không đến được công ty, cần đến anh, mặc dù mỗi buổi sáng tôi đều thầm mong có một chiếc xe màu trắng đỗ ở đầu ngõ, nhưng chưa hề có.

Mùa thu qua đi, ông Trần lại đến công ty, tôi cuối cùng không nhịn được đã hỏi ông Trần.

Ông Trần nhìn tôi với một ánh mắt khác trước đây. Tôi dễ dàng nhận ra điều đó. Hình như, ông Trần nói, dạo này anh ấy đi xa.

Thế này, tôi nói, tôi muốn dùng xe của anh ấy, thế thì thôi vậy. Chúng tôi chuyển sang chủ đề khác, sau đó tôi cũng không nhớ mình đã nói gì với ông Trần nhưng tôi hiểu rõ rằng tôi đang nhớ một người con trai mặc áo trắng gọi là Hứa Khả.

Hết giờ làm việc, mọi người đi rồi, tôi chần chừ hồi lâu mới đi ra, trên bãi đất trống, dưới tòa nhà, một chiếc xe màu trắng lặng lẽ đỗ ở đấy.

Những chiếc xe có màu sắc và kiểu dáng ấy ở thành phố này đâu cũng có, nhưng tôi biết đó là xe Hứa Khả.

Anh bước xuống, mặc bộ trang phục mùa đông hiệu Puma màu trắng đứng bên cạnh xe mỉm cười. Tôi cũng cười, vừa cười vừa đi đến trước mặt anh. Tôi cúi đầu, không có dự cảm gì nhưng tôi đã khóc.

Hứa Khả nói: Ông Trần nói chị cần dùng xe của tôi.

Tôi lắc đầu, Hứa Khả dùng tay nâng mặt tôi lên hỏi: Chị khỏe? Vì sao? Tôi không nói được gì, nước mắt cứ tuôn dài như không có gì cản được.

Từ đó không rời được nhau.

Thì ra Hứa Khả là một người đàn ông độc thân. Tôi tưởng rằng từ đó sẽ bị cuốn vào một tình cảm không phân phải trái, nhưng hoàn toàn không phải như thế. Anh chưa có vợ, thậm chí không có bạn gái nào khác.

Nhưng không nên là như vậy, Hứa Khả là người đàn ông trẻ tuổi, giàu có lại dịu dàng, đa tình.

Nhưng có rất nhiều điều không có cách nào quan tâm đến được, Hứa Khả không hề hứa hẹn với tôi bất cứ điều gì, thậm chí cũng không hề nói yêu tôi. Một mình anh ở trong ngôi nhà lớn đến hơn 300m² Không có mùi khói lửa thì hào hoa mấy cũng không ra một gia đình. Lần này rồi lần khác, qua rèm cửa, tôi nhìn thấy trong ánh nắng Hứa Khả đã quần áo chỉnh tề, mặt mũi tươi tỉnh đứng trước cửa sổ rất giống như một cảnh trong phim ảnh, những người vợ được nuông chiều thời xưa hoàn toàn không biết gì về cuộc sống của chồng mình.

Chỉ có một lần Hứa Khả đi xa một thời gian, trở lại, tôi nhìn thấy những tia máu đỏ trong mắt anh, ánh mắt mệt mỏi như cả đêm không ngủ. Anh hỏi tôi: Có thể có một ngày nào đó em lìa bỏ anh không? Có thể không?

Giọng nói của anh run run bên tai tôi.

Không bao giờ! Tôi nói, không bao giờ.

Anh ôm chặt lấy tôi, có lẽ sẽ có ngày như vậy, anh nói, nhất định sẽ có ngày em lìa bỏ anh. Cánh tay của anh xiết tôi rất đau.

Lần cuối cùng anh ấy đi rất lâu, từ một tháng trước tết đến mãi sau tết nguyên tiêu. Một cái tết không có những mảnh giấy vụn của pháo hoa rơi trên tuyết, lạnh lẽo không ra cái gì. Tôi bỗng cảm thấy Hứa Khả đã đi quá lâu rồi. Hôm đó, tôi đi bộ suốt cả một buổi chiều qua nhiều phố lớn, ngõ nhỏ, cuối cùng đi đến dưới tòa nhà, chỗ anh ở. Hứa Khả không trao chìa khóa nhà anh cho tôi, lúc anh vắng nhà tôi cũng chưa từng đến đây, mà đã rất lâu anh không có nhà.

Tôi do dự một lát ở dưới lầu rồi đi lên lầu, đếm tám mươi tám bậc cầu thang, rẽ trái, nhìn thấy cánh cửa đóng kín. Tôi đưa tay dùng ngón tay gõ vào cánh cửa rồi quay xuống.

Cánh cửa đã mở ra sau lưng tôi, âm thanh rất nhẹ nhưng rất rõ. Tôi quay mình lại. Một người phụ nữ trung niên đứng trong cửa, mặc bộ quần áo thường mặc ở nhà ấm áp, vẽ mặt ung dung hoa lệ. Tôi nhìn ngón tay của mình, hình như tôi đã gõ sai cửa.

Nhưng không, tiếp đó tôi thấy Hứa Khả, vẫn mặc áo trắng đứng bất động ở phía sau.

Đây là cảnh cuối cùng của bộ phim, người đàn bà trong cảnh đó nói: Không ngờ anh dùng tiền của tôi để nuôi một người đàn bà khác trong nhà tôi.

Sau đó, cảnh đó như một tấm kính bị đập vỡ tan tành.

Hai hôm sau, tôi có việc đến một văn phòng đại diện của công ty ở cảng Liên Vân.

Không ngờ không có người nào khác biết đã xảy ra chuyện gì, thì ra hai năm chưa hề có một ánh sáng chân thật, chưa hề có.

Tôi không tưởng tượng được nỗi đau của mình, tôi chỉ biết có khi hai năm thậm chí có thể một ngày, có thể là cả đời.

Tôi mang theo một con búp bê hình một bé gái mặc lễ phục trắng, có thể chậm chậm múa theo trống nhạc là quà Hứa Khả tặng khi mới quen tôi. Tôi nhớ hồi đó anh nói, đây là một cô gái thuần khiết.

Không có cái gì có thể thuần khiết hơn nữa, tôi đã không còn có thể thuần khiết hơn bất cứ cái gì, chỉ muốn đi cho xong chuyện, thể chết không ngoai đầu lại.

Tôi không còn thích những người đàn ông mặc áo trắng nữa, cảm thấy đều là giả dối, càng trắng càng giả dối.

Nhưng tôi vẫn cứ nhớ đến Hứa Khả, trong gió của năm tháng.

Cuối cùng tôi nghe được tên của Hứa Khả đã là cuối mùa thu của một năm nữa sau một năm. Có một hôm ông Trần bỗng nhắc đến trong điện thoại khi nói xong về công việc, sắp nói tiếng hẹn gặp lại, ông nói: “Chị có nhớ Hứa Khả không?”

Nhớ. Tim tôi ngừng đập, nói: Trước kia tôi đã dùng xe của anh ấy.

Anh ta có vấn đề rồi, ông Trần nói. Anh ta ăn cắp hai chiếc ô tô đã bán đi rồi, một năm sau đã bị điều tra ra, hiện nay có lẽ đã kết án rồi.

Như trên đường có người nói: Có hổ, nhưng đó không phải là lời nói dối dù chỉ có một người nói thì sẽ như thế nào? Sẽ như thế nào? Tôi nghe tiếng nói của mình như đang run lên trong gió, tôi nói: Anh ta sẽ như thế nào?

Hết hy vọng rồi, ông Trần nói: Mấy mươi vạn cơ, hình như anh ta phải trả nợ cho người khác.

Tôi khóc rống lên, tiếng khóc phá tung vết thương, trốn cũng không có cách nào trốn được nữa.

Tôi run rẩy nâng cô bé búp bê mặc quần áo hôn lễ, nó chớp mắt quay trong tiếng nhạc, những giọt nước mắt rơi trên vạt váy bị đánh vỡ như những giọt mưa rơi trên mặt ô đang quay.

6. Chương 06

Anh không phải là phật độ tôi

Không còn quan hệ gì nữa, biết làm sao? Có lẽ anh ta không biết rằng anh ta không phải là phật độ tôi.

1

Đạo này dài truyền hình luôn chiếu phim của Vu Quang Vinh, người con trai không lấy gì làm đẹp ấy có một khuôn mặt thắc thỏm, luôn có nụ cười tàn khốc. Bạn bè trước đây của tôi nói Vu Quang Vinh thật rất giống Trần Thiên Cương. Trần Thiên Cương chỉ là bạn trước đây của tôi vì Trần Thiên Cương đã sống trong quá khứ.

Chúng tôi đều quen Trần Thiên Cương trước khi quen Vu Quang Vinh, vì thế thường đưa anh ta ra so sánh, cũng có thể là cảm thấy anh ta càng chân thực hơn, không phải là suy diễn ra. Đáng vẽ của anh, mọi chiêu thức của anh và cả ánh mắt của anh đều hoàn toàn chân thực.

Tôi có khi nhìn cảnh phim truyền hình mà ngẩn ra, nhìn con người ấy trong phim cuối cùng vẫn là chết không có chỗ chôn. Những câu chuyện như vậy tôi đã xem rất nhiều lần.

Tôi đã không còn liên hệ gì với Trần Thiên Cương. Số điện thoại và địa chỉ đã có trên một quyển sổ màu đen đã vứt đi rồi. Không thể nhớ kỹ được nữa, hình như vẫn có người lưu lại một số nét trong ký ức của một người khác, thời gian và hoàn cảnh, không thể làm gì được nó nữa.

Khi tôi quen Trần Thiên Cương, Hình Ngôn Ái còn bên cạnh tôi.

2

Tôi và Hình Ngôn Ái không biết vì sao hai đứa con gái có tâm tính khác nhau đến thế mà lại quấn quýt nhau lâu đến thế. Năm mười sáu tuổi, tôi chuyển đến trường trung học số mười hai, nơi Hình Ngôn Ái đang học. Trước đó, tôi học ở trường trung học đường sắt, những trường học trực thuộc các đơn vị ấy thường được coi là chất lượng có vấn đề, vì vậy bố mẹ tôi đã phải huy động đến rất nhiều quan hệ, tiêu tốn rất nhiều tiền để chuyển trường cho tôi.

Một số khối lớp nào đó của một trường trung học trọng điểm luôn luôn có một số học sinh đến sau, ví dụ như tôi, ví dụ như Hình Ngôn Ái. Bởi vì chúng tôi đến trường chỉ cách nhau một ngày cho nên chúng tôi ngồi chung một bàn, dãy cuối cùng, gần cửa sổ.

Hình Ngôn Ái là một cô gái cao lớn, hơn tôi một tuổi, nói giọng Đông Bắc rất giòn. Cô rất cao, đứng cạnh cô ta tôi chỉ đến vai. Trong tiết học đầu tiên, khi ngồi cạnh tôi, câu đầu tiên mà Hình Ngôn Ái nói với tôi là: “Cậu có dùng dải băng vệ sinh không?”

Xưa nay tôi không biết rằng một đứa con gái mười sáu, mười bảy tuổi có thể chín đến mức độ nào. Điều này Hình Ngôn Ái rõ ràng hơn tôi. Mới mười ba tuổi nó đã có bạn trai, đã xem phim A, chủ động tiếp nhận giáo dục vị thành niên. Ngoài việc học kém ra, về mọi mặt khác Hình Ngôn Ái là một tấm gương.

Có thể có một loại con gái trời sinh ra là muốn làm đàn bà, chỉ tiếc không thể qua một đêm mà chín mùi. Phốp phốp lên, có dục vọng giới tính, có thể đủ tư cách đi giày cao gót, mặc váy dài chạm đất, trang điểm bằng những mỹ phẩm đầy nữ tính. Hình Ngôn Ái là như vậy đó.

Tôi vốn không có thói quen như nó, đối với một số vấn đề của nó tôi không bắt chước theo. Tôi cũng không ghét nó, tôi chưa bao giờ thấy những đứa con gái như nó: Không học tập, trong đầu chỉ muốn lớn lên và yêu con trai.

Quả nhiên nó trưởng thành rất nhanh, thời gian học trung học kết thúc, khi tôi ngồi vờ mờ hôn trong phòng thi thì nó ngồi uống bia cạnh một người đàn ông trong quán bar.

3

Bốn năm đại học, tôi không chọn việc rời thành phố của mình, chỉ là để học tập mà thôi. Cái trường đại học cạnh nhà ấy cũng ít nhiều có tiếng. Thành tích học tập của tôi không phải là xuất sắc lắm.

Sau khi học đại học, rất nhiều bạn bè ở trung học đã chia tay nhau, không còn liên hệ gì với tôi nữa, chỉ có Hình Ngôn Ái còn ít nhất gặp tôi tuần một lần. Nó làm văn thư ột xí nghiệp tư, thay đổi bạn trai như đèn cù. Có khi tôi chưa quen mặt được người này thì nó đã đổi người khác.

Trong lễ sinh nhật lần thứ hai mươi của nó, tôi đã nói: Chúc cậu trở thành người đàn bà mà cậu muốn, luôn luôn được nhiều đàn ông yêu chiều.

Hình Ngôn Ái nói: Giản Ngưng, tớ chỉ thích cậu ở điểm này, cậu không giống chúng nó, cậu không đa tình, rõ ràng cậu khác với tớ nhưng cậu chưa bao giờ tìm cách thay đổi tớ.

Chẳng qua mỗi người có một cách sống riêng của mình, tôi không giữ quan điểm chỉ làm bạn với những người giống mình, huống gì Hình Ngôn Ái là một cô gái đẹp. Tôi thích nó ở chỗ không bao giờ che đậy mình.

4

Có khi tôi viết một đoạn thơ hoặc văn xuôi đăng tên trang đầu tờ tuần báo của câu lạc bộ văn học trường. Cũng chính là vì những bài văn đó mà tôi quen Trần Thiên Cương.

Năm đó Trần Thiên Cương đã học đến năm thứ tư đại học, được coi là lớp lớn. Có một lần anh ta lấy tư cách là lớp lớn nói với chủ nhiệm câu lạc bộ văn học La La rằng: Giản Ngưng là người con gái có trình độ, có tài trí nhất mà tôi thấy. Trần Thiên Cương gọi tất cả các bạn khác giới đủ mười tám tuổi là đàn bà. Khi anh ta nói như vậy, tôi chưa hề biết anh ta, chỉ là nghe nói. Trần Thiên Cương là một người đàn ông không tầm thường, quanh anh gái đẹp như mây. Trần Thiên Cương anh hùng, khí khái...

Tôi chưa hề tưởng tượng về anh ta bởi vì anh ta là đàn ông còn tôi chỉ là một nữ sinh.

Một buổi chiều, từ dưới lầu nữ sinh, La La gọi tôi. Tôi thò đầu qua cửa sổ thì thấy bên cạnh La La là một người con trai xấu xí, người thấp, mặc chiếc áo khoác màu đen để tóc ngắn, vẻ mặt ngồ ngổ, nhìn thấy tôi thì cười, cái nụ cười ấy có cái gì tàn khốc.

Tôi nghĩ anh ta là Trần Thiên Cương.

Người ta nói: Con trai không hư, con gái không yêu. Trần Thiên Cương sở dĩ nổi tiếng như vậy vì hút thuốc lá, đánh nhau, đá bóng, công khai không lên lớp, nói về viết báo chữ to với thầy cô giáo, sau đó là vì xấu trai và lạnh nhạt với nữ sinh, đưa loa phóng thanh rất to vào ký túc xá. Chẳng qua đó đều là những việc đã qua. Khi tôi biết anh ta, anh ta đã thu hết năng lượng lại, rất có kỷ luật, đối với thầy cô giáo rất kính trọng lễ phép, tôn trọng nữ sinh, bắt đầu được nhận học bổng, dần dần trở thành một tấm gương.

Tôi có một lý do để bắt đầu thích Trần Thiên Cương. Khi gặp tôi lần đầu, anh ta nói: Giản Ngưng, cậu không đẹp nhưng khí chất của cậu đủ dùng cho cậu cả đời rồi.

Tôi biết, tôi không xinh đẹp, một khuôn mặt mỏng và cặp mắt nhỏ, xưa nay không có bọn nam sinh theo đuổi.

Trần Thiên Cương lại nói: Tớ gặp cậu trước khi rời trường, đó được coi là thu hoạch cuối cùng của tớ. Tớ thấy thỏa mãn rồi.

Chúng tôi đứng trên mảnh đất trống, hẹp ở dưới lầu, không định đi đâu, mục đích của anh ta là đến tìm tôi. Tôi nhìn anh, không nói gì, rồi cười. Trần Thiên Cương để tay lên mái tóc ngắn, mỏng của tôi.

Anh nói, thật là không tồi.

5

Học kỳ cuối của năm thứ 4, Trần Thiên Cương đến ngân hàng thực tập, nửa năm sau, chính thức trở thành nhân viên của ngân hàng kiến thiết. Giữa chúng tôi đã có một quan hệ hết sức tế nhị. Trần Thiên Cương thường đến trường thăm tôi, mục đích rõ ràng và duy nhất là dẫn tôi đi tham quan hoặc gặp gỡ bạn bè của anh ta hoặc là hai người cùng đi xem phim và ăn cơm. Anh ta đi một chiếc xe đua, tôi không chỉ một lần thân mật ôm lưng anh ta, anh ta cũng quen đặt tay lên vai tôi. Không ai nghĩ chúng tôi là một đôi yêu nhau.

Bạn bè của Trần Thiên Cương gọi tôi là con bé của Trần Thiên Cương. Có một lần anh nói: Đây chỉ là con bé, cô ấy là cục cưng của tôi. Tôi nghiêng nghiêng đầu nghĩ đến một bài hát: Hồn cục cưng của tôi.

Cục cưng có nghĩa là cái gì? Có thể nghĩ ra được. Ngoài tôi ra, Trần Thiên Cương có nhiều bạn khác. Anh ta khuyên tôi: Đang học đại học không nên yêu, không nên tùy tiện thích một bạn trai nào, cậu phải cố gắng viết văn đi.

Trần Thiên Cương đoán chắc, một số năm sau tôi có thể trở thành một nhà văn hoặc một nhà thơ có tiếng. Anh ta xưa nay không hỏi, tôi chiều theo mọi sắp đặt của anh ta, không từ chối để anh ta khoác vai tôi, chấp nhận cách gọi tôi là cục cưng.

Với tôi, anh ta thiếu thứ tình cảm đối với những người đàn bà thông thường, nhưng tôi thích Trần Thiên Cương, ngay cả bảo vệ ở cổng trường cũng nhận ra điều đó, mỗi lần tôi đi theo sau Trần Thiên Cương, anh ấy đều nhìn chúng tôi với nụ cười thông cảm.

Anh ta không nói ra thì tôi sẽ không nói ra, mà thời gian của tôi hồi đó, tôi không tiếc.

6

Lần đầu tiên Trần Thiên Cương gặp Hình Ngôn Ái là ba ngày trước tết. Từ rất lâu tôi không có ý nghĩ đến việc họ có nên quen nhau hay không, cảm thấy không có gì phải quan tâm. Cái buổi tối đến rất sớm ấy, tôi đã lần lượt nhận điện thoại của Trần Thiên Cương và Hình Ngôn Ái, cách nhau chỉ khoảng hai phút. Tôi trước đã đồng ý cùng đi ăn cơm với Hình Ngôn Ái, Trần Thiên Cương chậm một bước. Tôi không nỡ từ chối anh ta, hỏi anh ta: Thế thì cùng đi gặp một người bạn nhé. Anh nói được. Anh nói: Tôi muốn biết còn có ai có thể là bạn của cậu.

Thế là Trần Thiên Cương đã gặp Hình Ngôn Ái. Bên cạnh Hình Ngôn Ái, còn có một người đàn ông khoảng ngoài bốn mươi, hơi béo, đi một chiếc xe rong ruổi, những thương nhân có tiền trong thành phố thích rong ruổi, Trần Thiên Cương nói: sau này có tiền, có thể mua một chiếc Pharali. Người đàn ông nọ với dáng vẻ tôi quen đi theo Hình Ngôn Ái, hành vi mờ ám. Ngoài đàn ông ra, tôi không biết Hình Ngôn Ái từ bao giờ cũng bắt đầu thích tiền. Nó luôn luôn thích những thứ tốt, vì tốt nên đắt. Thế là nó có thể trong một thời gian dài bán luôn mình đi. Có đàn ông, có tiền đối với nó là hạnh phúc.

Hình Ngôn Ái nói: Giản Ngưng, tớ nhớ cậu. Mùi thơm từ bốn phía tràn vào làm thơm nức cả bầu không khí. Tôi giới thiệu để họ làm quen với nhau. Không bắt tay, Trần Thiên Cương chỉ gật gật đầu. Đó là một nhà hàng rất lớn, rộng rãi, sang trọng. Khi tôi đi theo họ vào phòng lớn như một nhân viên phục vụ chưa được huấn luyện tốt nhưng nhìn kỹ, ánh mắt là tự nhiên.

Trần Thiên Cương vỗ vỗ vào vai tôi, nói: Giản Ngưng, tớ đánh giá cậu hơi thấp đi đấy.

Tôi cười, anh ấy nói chuyện thích đi thẳng vào vấn đề như vậy đấy. Tôi nói Hình Ngôn Ái là bạn tốt nhất của tôi từ thời trung học đến nay.

Hình Ngôn Ái ngoái đầu lại, không nhịn được cười thành tiếng.

Trần Thiên Cương, anh đúng là người đàn ông xấu nhất mà tôi đã thấy, cũng may anh không phải là bạn trai của Giản Ngưng.

Tôi ngó ra, ngẩng đầu nhìn Trần Thiên Cương, anh cũng cười, một thứ biểu hiện tàn khốc mà tôi quen. Khi anh cười là vậy đó, bình thường nhiều nhất là không đẹp trai mà thôi.

Hình Ngôn Ái quay đi, dắt tay người đàn ông kia thể hiện cái nũng nịu nhất quán của nó. Bữa cơm tối hôm đó rất lạ, Trần Thiên Cương không hề trò chuyện gì với người đàn ông là chủ chi. Cái hơi thở khinh miệt của anh ta truyền đi rất nhanh đến đầu bàn bên kia. Một khi hai người đàn ông đã đối địch với nhau thì không khí trở nên lúng túng. Hình Ngôn Ái thì lại có thể làm ra vẻ không để ý. Nó đúng là không để ý. Vốn dĩ người đàn ông bên cạnh nó chỉ là để làm nền. Nó trò chuyện với tôi: Giản Ngưng này, cậu có biết hôm qua tớ gặp ai không?

Ngô Minh Thao. Tôi nhìn nó, trả lời.

Đúng rồi, đúng là nó, nó đẹp trai hơn hồi ấy, con trai có thời gian lẫn lộn, mùi vị sẽ khác hẳn. Nếu sớm biết thế này, hồi đó tớ phải đối xử tốt hơn với nó... Hình Ngôn Ái hoàn toàn không giữ gìn gì, Ngô Minh Thao là

một bạn trai mà nó đã thích sau khi quen biết tôi, hai đứa đã ôm hôn nhau trong cầu thang lớp học, vì lý do đó Ngô Minh Thao đã phải chuyển trường. Hình Ngôn Ái lập tức đi với một người con trai khác ngoài trường.

Nghĩ đến chuyện ấy, nhớ lại dáng vẻ của nó khi đọc bản kiểm điểm trước lớp, tôi không nhịn được cười. Trần Thiên Cương bỗng đứng phắt dậy nói: Tôi còn có việc, xin rút lui trước. Giản Ngưng về nhà thì gọi điện cho tớ nhé. Trần Thiên Cương đi rồi. Hành động của Trần Thiên Cương làm cho Hình Ngôn Ái rất bất ngờ, nhìn Trần Thiên Cương khệnh khạng bước đi, nó chỉ lưng anh ta nói: Giản Ngưng này, cái con người ấy làm sao thể nhỉ? Tôi nói, anh ta là thế đấy.

Hình Ngôn Ái hừ một tiếng, nếu có một ngày nào đó nó rơi vào tay tớ...

7

Tối hôm đó, tôi vẫn gọi điện thoại cho Trần Thiên Cương, anh ta nói: Xin bái phục, xin bái phục, người như thế nào cậu cũng có thể hợp được.

Hình Ngôn Ái thế nào? Xưa nay nó rất tốt với tớ. Tôi nói, tớ rất trân trọng những người bạn thủy chung của tớ. Trần Thiên Cương rộp một cái đặt điện thoại xuống.

Sau đó, ăn tết rồi, một thời gian rất dài Trần Thiên Cương không đến tìm tôi, chỉ có Hình Ngôn Ái trong thời gian nghỉ đông đã đưa tôi đi chơi nhiều nơi. Trong thành phố mới xây dựng một khu vui chơi có xe qua núi, trong vườn thủy tộc lại có thêm những con xí nga bắc cực... Khi chúng tôi chơi với nhau, Hình Ngôn Ái không cần con trai bảo vệ, trong tay có đủ thẻ hội viên các địa phương.

Tôi là một cô gái bình thường, có lúc cũng thích vui chơi các kiểu.

Tôi bắt đầu nhớ Trần Thiên Cương.

8

Mùa xuân trở lại trường đến rồi. Hoa nhành xuân trong vườn trường nở rộ khắp nơi. Cái buổi chiều sau khi tôi trở lại trường ấy, Trần Thiên Cương bỗng nhiên gọi điện cho tôi nói đang ở dưới lầu ký túc xá chúng tôi. Như thường lệ, tôi thò đầu ra khỏi cửa sổ, nhìn thấy anh, nhìn thấy Hình Ngôn Ái bên cạnh anh. Hình Ngôn Ái cắt tóc rất ngắn trông lạ đi. Tôi vượt qua hai hai bậc cầu thang đi xuống, lòng xốn xang trăm mối. Hình Ngôn Ái mặc bộ nhung lông vũ trắng, không trang điểm gì, cười bí hiểm như tiên nữ sông băng. Trần Thiên Cương nói: Giản Ngưng, cậu thấy Ngôn Ái như thế này có đẹp hơn không, nay cậu có thể làm bạn với cô ta rồi đấy. Tôi quen Hình Ngôn Ái năm năm, chưa bao giờ gọi cô ta bằng cái tên cộc lốc Ngôn Ái, thế mà nay Trần Thiên Cương không gọi đủ họ tên, mà thân mật gọi là Ngôn Ái. Tôi cười thâm: Đã xảy ra chuyện gì đây! Một là Trần Thiên Cương, một là Hình Ngôn Ái, trai anh hùng và gái thiên quyên, họ gặp nhau là phải lắm.

Hình Ngôn Ái bắt chéo hai tay trước bụng, khi bình thường nó có thể làm lu mờ rất nhiều những thiếu nữ trẻ tự cho là đẹp.

Trần Thiên Cương nói: Giản Ngưng này, tớ đã liên hệ được với một nhà xuất bản muốn hợp tác với cậu.

Đúng vậy! Hình Ngôn Ái nói, Trương Ái Linh nói rằng nổi danh phải sớm.

Nhưng tớ còn chưa có tác phẩm gì ra trò, tớ cũng chưa bao giờ nghĩ phải ra những quyển sách như thế nào? Tớ chỉ muốn học tốt, tốt nghiệp sau đó làm một cô giáo trung học. Tôi nhìn Trần Thiên Cương, từ khi tôi quen biết anh ta đến nay, anh trước sau chỉ muốn đặt tôi trong giấc mơ của anh. Anh không biết rằng tôi không phải là người yêu văn học, tình cờ chỉ có một vài câu thơ văn làm anh ta chú ý.

Giản Ngưng!

Tôi nói, cảm ơn cậu, Trần Thiên Cương này, nếu tôi xưa nay không viết những câu như vậy, chúng ta có lẽ chỉ là người xa lạ với nhau nhỉ?

Anh ta ngó ra. Hình Ngôn Ái đưa tay giật giạt tay áo của anh, động tác rất nhẹ nhàng.

Giản Ngưng, cậu không nên vứt bỏ mình. Cậu phải tin tớ, nếu không có ngày cậu sẽ hối hận đấy. Trần Thiên Cương không gạt tay Hình Ngôn Ái ra, tôi không biết từ lúc nào họ đã đến với nhau, cái mùa đông năm ấy thực ra đâu có dài lắm.

Cảm ơn, tôi ngược đầu nhìn lên cửa sổ của tôi nói: Nếu không có việc gì tôi phải sắp xếp lại chỗ ở một tí.

Hình Ngôn Ái nói: “Thiên Cương, chúng ta hãy về đi, mấy hôm nữa lại đến”.

Trần Thiên Cương ngồi trên chiếc xe đua của anh và nhả ga, tiếng máy nổ xình xịch. Hình Ngôn Ái, trước khi ngồi lên yên sau lưng Trần Thiên Cương đã ghé sát tai tôi nói: Anh ta cứ tự coi mình là Phật đã độ tớ, đi với anh ta cho vui thôi, một người đàn ông xấu nhưng lúc nào cũng tự coi mình là đúng như thế, tôi lần đầu tiên gặp phải đấy. Giản Ngưng, tớ không phải đi cướp đàn ông của cậu đâu.

Tôi lắc đầu, anh ta không phải, anh ta cũng cứ tưởng rằng là Phật độ tớ, chỉ có điều là cái đích dẫn độ khác nhau mà thôi.

Hình Ngôn Ái cười bí hiểm, khuôn mặt đẹp áp sát vào lưng Trần Thiên Cương. Một lớp bụi mỏng tung lên, nước mắt tôi từng giọt, tuôn ra.

9

Nửa năm sau, tôi thay đổi dự định ban đầu, thi làm nghiên cứu sinh ở Bắc Kinh. Năm cuối cùng ấy, tôi chỉ biết một vài điều về Trần Thiên Cương qua miệng Hình Ngôn Ái, trước đây tôi chưa hề từ chối cảm tình của cô đối với tôi, nay vẫn thế. Có khi tôi nghĩ đến câu nói của cô, nếu một ngày nào đó rơi vào tay tớ... Trần Thiên Cương có biết không nhỉ? Trong trò chơi tình cảm này, anh ta đã thua từ đầu, tuy rằng thời gian đó anh ta đã thay đổi về ngoài của Hình Ngôn Ái thành một thiếu nữ thuần khiết.

Tôi quen biết Hình Ngôn Ái lâu năm đến thế. Mười sáu tuổi nó đã là đàn bà rồi. Còn anh Trần Thiên Cương ngày thơ kia, khi anh cười, người hùng của tôi, anh đã bắt đầu đổ xuống.

Hình Ngôn Ái không cho tôi biết đã dùng phương thức gì để kết thúc trò chơi với Trần Thiên Cương. Khi tôi đi Bắc Kinh, nó ra sân bay tiễn tôi, lái một chiếc xe Pôlô màu vàng sáng, mái tóc đã dài ra của nó bay tung lên, môi tô màu hạt dẻ, móng tay nhuộm màu xanh nước biển, trên yên sau là cái túi xách màu đỏ, hiệu Đeo lô gô giá đến gần vạn đồng... Tất cả những cái đó Trần Thiên Cương không thể cung phụng cho nó. Xưa nay anh ta không bao giờ dùng vật chất để lung lạc con gái. Anh ta không biết rằng có lúc đó là một sai lầm.

Hình Ngôn Ái tặng tôi hai chiếc quần bò “phố thứ năm” chính hiệu màu sắc rất Zin, tôi nhận. Đúng là từ lâu tôi đã thích loại này nhưng không có tiền mua. Nó nói: Giản Ngưng, cậu vĩnh viễn là bạn tốt nhất của tớ.

Chúng tôi ôm nhau, nước mắt tuôn ra, trong giây phút chia tay cuối cùng, ai có thể nói đó không phải là tình bạn? Suốt đời tôi nhận.

Đi qua trạm kiểm tra an ninh, tôi ngoái đầu lại nhìn. Tôi biết Trần Thiên Cương không thể xuất hiện nhưng tôi vì anh ta đã lìa bỏ cái thành phố mà tôi đã sống hai mươi ba năm.

10

Vẫn không thấy Hình Ngôn Ái gọi điện, mãi hơn một năm sau, nó đi Canada cùng với một người đàn ông, đã có hình thức hôn nhân. Tôi cầu chúc cho nó hạnh phúc. Một người đàn bà như vậy luôn luôn kiên trì cái mà mình muốn, không hề tự trách móc và khinh miệt mình. Sự lựa chọn từng bước đều chiều theo cảm giác của mình.

Có gì là không tốt?

Mấy ngày sau Hình Ngôn Ái đi, tôi bỗng nhận được thư của Trần Thiên Cương, chỉ có hai câu: Có một loại đàn bà mà đàn ông chỉ có thể yêu cái tâm của họ, còn có một loại đàn bà, đàn ông chỉ có thể yêu thân xác của họ.

Tôi cười, rất cảm ơn anh ta không nói rõ tên của hai loại đàn bà đó, sau đó tôi trả lời anh: Nhất định có một người đàn ông yêu cái tâm của tôi, yêu cả thân xác của tôi. Đối với Hình Ngôn Ái cũng vậy.

Anh ta không biết rằng anh ta không phải là đàn bà, anh ta đã sai.

Sau đó không có qua lại gì nữa cả, biết làm sao? Có lẽ anh ta không biết, anh không phải là Phật độ tôi.

7. Chương 07

Vết thương

Tôi gơ bàn tay trái ra, chậm chậm xòe bàn tay ra trước mặt anh, nói: Vì em là người có vết thương. Vết thương của em không gì có thể chữa khỏi.

1

Tôi ngoái đầu nhìn lại thấy một người đàn ông trẻ tuổi đứng cạnh tôi. Anh mặc áo vải may màu xám thuốc lá. Trong sảnh lớn ồn ã tiếng người, tiếng nhạc, màu sắc rực rỡ, bóng người nhộn nhạo. Ai cũng muốn chen lên phía trước, hy vọng có thể đứng được dưới chùm đèn sáng nhất, được nhiều người khác chú ý đến.

Trong sự chen lấn đó, buộc tôi cứ phải lùi lại phía sau.

Hôm đó là bữa dạ tiệc thường lệ hàng năm nhân dịp tết lao động 1-5 của công ty. Ngoài những đồng nghiệp thường gặp và không thường gặp ở nơi làm việc, nhiều nhà buôn có máu mặt cũng đến dự tiệc. Với mỗi người, đây là cơ hội tốt để phát triển kinh doanh.

Tôi thấy nhiều người cùng giới mặc những bộ dạ hội đầy nữ tính, ai cũng trang điểm lộng lẫy, khiến ngôi nhà cao to lạnh ngắt bê tông cốt thép trần ngập về xuân.

Tôi đứng trong một góc nhìn họ. Tôi đã mặc bộ quần áo đẹp nhất mà tôi có: áo tơ tằm màu nâu, tay lửng, cổ bẻ phẳng, chỉ lộ cái xương mỗ ác hơi nhọn, quần dài vải dày màu đen, ống rộng hợp với đôi giày gót nhọn.

Vẫn cảm thấy có một cái gì chưa thật hợp.

Nghĩ vậy, tôi cười một mình. Vừa ngoái đầu lại thì thấy anh chỉ cách tôi khoảng một mét, anh đang nhìn tôi.

Áo vải đen màu xám tàn thuốc, cùng chất liệu với cái quần dài của tôi, kiểu dáng rất hòa hợp, cổ vuông nhỏ, túi vuông. Quần dài cùng màu đen, bằng vải bông. Một đôi giày không dây, màu trắng.

Tôi có cái thói quen nghề nghiệp đánh giá người bắt đầu từ quần áo.

Sau đó là mặt của anh, hơi vuông, không gầy, không béo, màu nâu nâu. Mắt không to lắm nhưng ánh mắt trong sáng đến không ngờ. Đôi môi với đường nét dịu dàng, cái cằm hơi bướng bỉnh, khoảng hai bảy, hai tám tuổi, tóc cắt cao ngay ngắn.

Anh cười. Cái góc nhỏ ấy, hai người đứng đã gần chập cả.

“Nguyễn Bình” tôi chợt kêu lên trong lòng. Anh đưa tay ra về phía tôi.

A, Nguyễn Bình, tôi vội chìa bàn tay phải ra. Không phải thích bắt tay đàn ông, chỉ vì cái tên ấy, tôi đã nghe, hơn nữa rất khâm phục. Ở tập đoàn thời trang Danh Sĩ, đối thủ cạnh tranh lớn nhất của công ty thời trang chúng tôi, Nguyễn Bình là nhà thiết kế hạng nhất, là đồng nghiệp của tôi, cũng là đối thủ của tôi. Nghe nói, anh mới từ nước ngoài về với Danh Sĩ chưa lâu, nhưng trong ngành thời trang anh đã nổi tiếng. Tôi không ngờ anh còn trẻ thế, ăn mặc xuề xòa thế, rất hợp gu thẩm mỹ của tôi.

“Tôi biết danh tiếng của anh đã lâu”. Tôi nói.

“Nghê Âm, không có thể, chị còn trẻ thế này à?”. Anh nói giọng đầy ngạc nhiên trong khi vẫn chưa buông tay tôi. “Đúng là chị đã thiết kế kiểu váy Đường Phong đầy nữ tính kia phải không? Có thể trở lại đời Đường nổi tiếng về thời trang rồi đây”.

Tôi cười, rút tay lại, không trả lời câu hỏi của anh. Không biết anh nói thật lòng hay chỉ nịnh tôi. Tôi muốn tin rằng đối phương này không khéo nói, để lộ hết cả lòng dạ của mình. Anh có lẽ là người như thế. Cái ánh mắt ấy không giống như che giấu một cái gì bên trong.

Tôi thấy nhẹ nhõm hơn một tí.

2

Ở trong một cái góc nhỏ, không phải là sở thích của tôi. Tôi đã từng là người thích ồn ào. Khi còn là con gái chưa đầy hai mươi tuổi, học thiết kế thời trang trong một trường Đại học, tôi hoạt động rất sôi nổi. Tôi không xấu gái, lại lớn lên trong một gia đình nề nếp. Gia cảnh sung túc, bố mẹ hòa thuận, nên tính cách tôi là tính cách hướng ngoại. Thời tiểu học, tôi thích làm lớp trưởng, thời trung học, thích làm bí thư chi đoàn, đến đại học, tôi thích tổ chức những hoạt động bề nổi có tích chất phong trào, lại tự cho rằng mình có tài năng hơn người.

Từ khi còn rất nhỏ, tôi đã thích mặc quần áo do mình thiết kế, mẹ mua vải về, đem thuê thợ may cắt may theo bản vẽ của tôi. Hồi đó, mẹ tôi chỉ biết nghe theo tôi. Những quần áo do tôi thiết kế, đúng là đẹp nên mẹ tôi không thể nói gì được.

Trong một hoạt động do tôi tổ chức ở trường Đại học, tôi đã quen với Phó Tự Hành. Từ lâu tôi có tham vọng phải tìm được một công ty thời trang lớn để thiết kế cho họ. Tôi nghĩ Phó Tự Hành có thể giúp tôi biến ước mơ đó thành hiện thực.

Đó là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, phụ trách văn phòng đại diện của một công ty thời trang nước ngoài ở Trung Quốc. Anh ta hơi gầy, có cặp mắt sâu. Mọi hành vi cử chỉ của anh ta tỏa ra một sức hấp dẫn mà bọn con trai trong trường không thể so sánh được.

Anh ta coi bọn sinh viên trong trường như chúng tôi là đáng giá nhất, có triển vọng nhất. Tôi đã thiết kế cho anh ta hai kiểu quần áo. Mặc dù kiểu quần áo đó chưa được sản xuất hàng loạt, nhưng khi đến gặp tôi lần thứ hai, anh ta đã mặc một trong hai kiểu đó. Chất liệu vải còn hơn hẳn loại mà tôi mơ ước, màu đỏ tươi, cái cổ bẻ xinh xắn, bốn cúc, túi áo được viền bằng một màu hơi khác.

Khi nhìn tôi cười, anh ta biểu lộ đầy đủ nhất cái khí chất quý tộc mà tôi thầm mong ước.

Hồi đó tôi là đứa con gái hoàn toàn trong trắng, chưa hề có một cái gì đen tối, chưa hề có một tí nào. Năng lực nhìn nhận cuộc sống của tôi hầu như là một con số không. Tôi đã vội vàng yêu Phó Tự Hành, nghĩ rằng anh ta có thể tạo cơ hội cho tôi. Trên thực tế, chính anh ta đã tạo cơ hội cho tôi. Anh ta tìm tôi, đưa tôi đi xem phim, tặng tôi nước hoa quý. Khi lái xe, anh ta đặt tay lên bàn tay tôi.

Thế rồi, trong một buổi tối, anh ta đã cướp đoạt đi của tôi tất cả, sau đó nói với tôi rằng anh ta đã có vợ.

Những chuyện như vậy, ngày nay không ít, nhưng với tôi hồi đó là không thể nào chấp nhận được. Tôi muốn sống đúng đắn nhất. Với tâm trạng đó, tôi đã yêu anh ta, chờ đợi một tương lai tươi sáng. Anh ta có thể chọn cách không yêu tôi, có thể cho tôi biết anh ta đã không còn hoàn toàn tự do nữa.

Nhưng anh ta không nói gì hết. Phó Tự Hành chỉ nói: “Anh cho rằng, em hiểu được quy tắc của tình yêu là như thế...”. Anh ta coi nhẹ như không, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến hậu quả nghiêm trọng mà tôi phải gánh chịu.

Anh ta nói quy tắc của tình yêu là để giữ thể diện cho tôi, không nói đó là trò chơi.

Đêm hôm đó, tôi không khóc, tôi trở nên dờ dẩn. Tôi mang tâm trạng phải có một tương lai tươi sáng để đi yêu anh ta. Thật không thể ngờ, nhưng anh ta đã chiếm đoạt tất cả của tôi.

“Em không thể đòi anh ly hôn để cưới em chứ?” – Phó Tự Hành nói, “Em phải biết mình, em là người con gái mà trời đã ban phước cho tất cả những gì để được nhiều con trai yêu chiều. Em sẽ có một tương lai rực rỡ, không phải để đi lấy những người chỉ biết tương cà mắm muối. Nghê Âm, em không nên phụ cái sắc đẹp mà trời đã ban cho em. Em phải thoáng rộng hơn, như thế em sẽ hạnh phúc”.

Phó Tự Hành lên lớp cho tôi như vậy đó, đòi tôi phải thoáng rộng, đòi tôi phải nhận thức được giá trị của mình không phải là để đi làm vợ những kẻ ích kỷ.

Anh ta đã ngụy biện một cách vô liêm sỉ để bào chữa cho hành vi bỉ ổi của mình.

Nhưng tôi không thể chấp nhận. Một là tôi yêu anh ta khi chưa hề yêu ai khác. Đó là mối tình đầu của tôi. Hai là, nửa tháng sau, tôi biết mình có mang.

Rất nhiều, rất nhiều những điều tôi không đủ sức chịu đựng, đột nhiên ập đến trong một thời gian cực ngắn.

Cách giải quyết của Phó Tự Hành là một tập giấy bạc, xanh có đỏ có. Anh ta nói: “Anh có thể đưa em đến bệnh viện. Y học ngày nay đã tiến bộ rất nhiều, em không phải đau đớn gì cả. Cứ coi như một lần cảm nhẹ, sẽ khỏe nhanh thôi”.

“Phó Tự Hành, rốt cuộc có phải là anh yêu tôi không?”. Tôi nhìn anh ta, răng nghiến ken két. Nghĩ lại mình đúng là trẻ con, đến mức độ đó mà tôi còn hỏi anh ta như vậy.

Anh ta nói: “Yêu có rất nhiều loại. Anh nói em có tin không?” Anh ta cười, nụ cười đã mê hoặc tôi hồi đầu ấy, lúc đó như một nhát dao chọc thẳng vào tim tôi. Tôi chộp lấy cái cốc nước trên bàn, ném thẳng vào mặt anh ta. Đó là một cái cốc đựng đầy nước sôi. Anh ta không hề phòng bị gì. Anh ta không ngờ tôi có thể làm như vậy, không kịp tránh né, không kịp chống đỡ. Nước sôi đã làm bỏng nặng da mặt anh ta. Lúc đó đang là giữa mùa hè.

Tôi bị bắt giam mười lăm ngày. Phó Tự Hành đã bảo lãnh cho tôi ra. Cứ như mình là đáng cứu thế, anh ta mỉm cười với tôi và định một lần nữa khoác tay tôi. Nhìn bộ mặt đã bị bỏng nặng của anh ta, tôi chỉ muốn lấy dao chém thẳng vào đó.

Tôi chỉ tiếc tại sao anh ta không chết.

Phó Tự Hành cuối cùng cũng đã nhìn ra tất cả, lia bỏ tôi, nói với tôi câu cuối cùng: “Cô thật không biết điều, không thấy được sự nâng đỡ của người ta, nay thì tiền mổ cũng không thể cho cô được nữa”.

Nhà trường khuyên tôi thôi học.

Đêm hôm đó, sau khi mổ, nằm trong một gian nhà ẩm ướt mà bạn bè đã thuê cho, tôi đã dùng một mảnh kính vỡ, rạch ngang rạch dọc lòng bàn tay trái của mình, máu chảy đầm đìa. Tôi căm ghét bàn tay đó, nó đã bị Phó Tự Hành nắm chặt trong suốt một buổi tối, đã bị anh ta hôn lên, bị anh ta đặt lên tim anh ta. Bàn tay trái đó đã làm những việc không nên làm.

Đó là cái giá đầu tiên mà tôi phải trả cho sự trưởng thành của mình. Một lần, đủ cho cả cuộc đời.

3

Sau khi rời trường, tôi không về nhà. Tôi không thể về nhà trong tình hình như thế. Tôi đi Thượng Hải tìm việc làm, vừa làm vừa tìm cách học tiếp. Một năm sau tôi thi đậu vào khoa thiết kế thời trang người lớn của một trường đại học khác.

Những vết thương thể xác của tôi dần dần khỏi, để lại trong lòng bàn tay trái của tôi rất nhiều sẹo dọc, sẹo ngang.

Tôi nhanh chóng trưởng thành, bắt đầu hối hận, tại sao đêm đó tôi lại dại dột gây thương tích ỉn. Tôi rất không nên, không đáng làm như vậy. Nhưng vết thương trong lòng vẫn nhức nhối, mãi mãi nhức nhối. Tôi đã ngây thơ dại dột nhìn nhầm người. Lúc đó tôi chỉ muốn chết đi cho xong chuyện.

Bốn năm sau, tôi trở lại thành phố này, tìm được công việc này. Trong bốn năm, tâm tính tôi hầu như đã hoàn toàn thay đổi, nhưng những mất mát về mười lăm ngày mất tự do, về lần phẫu thuật ấy, về những giọt máu tuôn ra từ lòng bàn tay trái của tôi, về những gì mà tôi phải gánh chịu trong những năm tháng không dám về nhà vẫn đè nặng lên tâm hồn tôi.

Từ đó, tôi bao giờ cũng nắm chặt bàn tay trái của mình, không dám mở ra cho bất kỳ người nào thấy. Đó là những vết sẹo rất xấu xí, mà mỗi lần nhìn thấy, tôi nhức nhối tận tim gan.

Tôi đã cố hết sức không để ý gì đến chúng, nhưng tôi đã trở thành một kẻ lặng lẽ tránh đời. Tôi biết lòng tôi đã ổn định.

Tôi cứ cố che giấu, không muốn cho người nhà hoặc người quen nhìn thấy cái gì. Nhưng một bữa tiệc rượu thường lệ, thật ra là không cần thiết phải để tâm tư của mình vào đấy. Chịu đựng trong một góc, tôi đã đi đến giới hạn cuối cùng.

“Hình như chị không thích ồn ào?” – Nguyễn Bình nói – “Ăn mặc xuềnh xoàng đứng ở đây”.

“Không phải anh cũng thế à?” – Tôi hỏi lại.

Anh cười, đưa tay vỗ đầy vẻ e thẹn như bị nói trúng tâm sự.

Cử chỉ và động tác của anh như trẻ con, không phù hợp với tuổi anh. Những cái không hợp trên người anh làm cho người ta thấy anh quá thật thà. Nhưng anh là một nhà thiết kế thời trang có tài. Không biết có phải chính cái thật thà của anh đã làm nên cái tài của anh không?

“Chúng ta lặng lẽ rời khỏi đây đi, đứng ở đây chỉ bằng ra phố dạo quanh. Lúc này đây, ngoài phố rất đẹp, hơn nữa chắc chắn không ai để ý đến việc chúng ta ra đi đâu”. Anh nhìn quanh bốn phía, mặt rất phấn chấn: “Tôi muốn ra ngoài kia ăn một cái gì mát lạnh”.

Thì ra anh rất thật thà, không một chút giả vờ.

Tôi nói: “Nhà thiết kế thời trang của Danh Sĩ bỗng nhiên mất tích, anh bảo người ta không biết à? Mười phút sau, mọi người trong phòng tiệc chắc chắn sẽ nhắc đến anh, gọi tên anh. Tôi không muốn trở thành nghi can quyền rũ anh mất tích”.

Nguyễn Bình cười hà hà, hoàn toàn không một chút che giấu: “Nghe Ấm, nếu tôi gặp chị sớm hơn, chắc chắn tôi sẽ mời chị đến với công ty chúng tôi. Chắc chắn là như vậy”. Trước khi tiếng cười của Nguyễn Bình im hẳn, tôi thấy một dáng phụ nữ mặc váy dài màu lam đang từ xa sải bước đến chỗ chúng tôi. Người đàn bà vừa bước vừa cười, dáng người uyển chuyển như một lá cờ dài, hợp với những đường cong rất đẹp.

Tôi vội vàng tìm cớ nói lời tạm biệt với Nguyễn Bình để rút lui. Tôi không muốn bị cuốn vào một cuộc trò chuyện vô bổ, nhiều khi còn phiền phức.

Tôi thấp thoáng thấy ánh mắt Nguyễn Bình dõi tìm tôi dù tôi đứng ở đâu.

Chỉ bằng đi hẳn ra ngoài.

Nghĩ vậy, tôi lẳng lặng đi ra phố. Nguyễn Bình nói không sai, giờ này bên ngoài đẹp thật. Phố xá không còn tập nập người xe, mờ ảo trong ánh đèn khuya đường phố.

4

Từ buổi tối hôm đó, tôi bắt đầu liên tiếp bị gọi đi nhận điện thoại, cứ một lúc lại nghe tiếng chị trực điện thoại xinh đẹp mà máy móc: “Nghe Ấm, chị có điện thoại, đường dây số 1, Nghe Ấm có điện thoại đường dây số 2...”.

Nguyễn Bình có thói quen chưa mở miệng đã cười. Không phải không sinh động, một con người như thế, một giọng cười như thế.

Nguyễn Bình nói: “Sách nói, tôi sẽ tình cờ gặp một người con gái và yêu người đó đến bạc đầu”.

Người đàn ông đã tiếp nhận nhiều giáo dục phương Tây này, một câu nói như vậy là rất hàm súc.

“Sách còn nói gì nữa?”. Tôi bình tĩnh tiếp lời. Tôi không muốn người khác nhìn ra cái giật mình thầm kín của tôi, dù chỉ một mảy may.

“Sách còn nói tôi và cô ta có thể tình cờ gặp nhau vào một buổi tối, có thể cùng mặc những chiếc quần áo có màu sắc giống nhau”.

Tôi không nhận được cười vì lời nói dối đáng yêu không cần suy nghĩ gì như vậy. Anh có thể đã yêu tôi ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên ấy.

Vì sao anh yêu tôi, trong buổi tiệc tối hôm đó, có bao nhiêu người đẹp hơn tôi?

Tôi chỉ một mực từ chối. Không phải là anh không đáng yêu mà là tôi không thể yêu. Bao nhiêu năm nay tôi đã học cách đi vòng, tránh tình yêu. Với một quá khứ xám xịt như vậy, tôi còn có thể sống như thế này đã là may mắn lắm.

Nguyễn Bình rất kiên trì, trước là gọi điện thoại, sau đó đến thẳng công ty tôi, leo hết tầng lầu này đến tầng lầu khác, đi hết phòng này đến phòng khác, không hỏi ai, không ngừng chân. Có lúc tôi không thể làm gì được để ngăn cản anh. Anh vốn là người rất kiên nhẫn trong công việc, vì một chỗ rất nhỏ chưa thật ổn trong một kiểu dáng trang phục nào đó, anh đã to tiếng với tổng giám đốc. Cuối cùng tổng giám đốc phải thỏa hiệp với anh.

Cái mà tổng giám đốc quan tâm là lợi nhuận, còn Nguyễn Bình cũng như tôi, cái đáng quan tâm nhất là sự hoàn mỹ, sự độc đáo của một kiểu dáng trang phục. Nhưng anh có tài hơn tôi. Tôi căn bản là một người không biết so kè gì. Sở dĩ tôi làm việc là vì tôi yêu thích, lại vì cuộc sống. Tôi không muốn thật rạch ròi. Thế này đã là tốt lắm.

Tôi muốn tìm một cơ hội thích hợp để giải thích nó với Nguyễn Bình. Tôi đang muốn tìm một lý do thật xác đáng và một cách nói thể nào cho có sức thuyết phục. Anh là một người rất thật, không thể che giấu hoặc lừa dối anh. Tôi cũng không nỡ lòng nào lừa dối, che giấu anh.

Tôi không một tí chút phiền chán người đàn ông ấy. Anh có trái tim thuần khiết và chân thành đến thế. Cũng vì thuần khiết và chân thành mà anh trở nên ảm áp khác thường. Tôi có thể từ chối sự ảm áp ấy nhưng không chê bai nó. Anh thậm chí đã thiết kế quần áo cho riêng tôi, tìm thợ cắt may xong đem đến tặng tôi. Anh biết tôi ăn mặc thế nào là hợp nhất, nhưng anh không biết rằng lòng tôi khác với người khác. Tôi không còn lòng dạ nào để đáp ứng tình cảm của anh, chỉ có vết thương lòng.

Rất nhanh, mọi người trong công ty biết Nguyễn Bình đang theo đuổi tôi. Có lẽ vì giọng nói của người trực điện thoại không lúc nào chịu hạ thấp.

Tổng giám đốc phá lệ, ôn tồn mời tôi đến văn phòng của ông, rót trà mời tôi rồi dịu dàng hỏi tôi: “Chị Nghệ Ám này, chị xem Nguyễn Bình có thể về với công ty chúng ta không?”

Ý ông muốn bảo tôi tìm cách lôi kéo Nguyễn Bình về công ty ông.

Tôi lắc đầu cười: “Có lẽ không được. Anh ta là một nhân tố rất tích cực ở Danh Sĩ”.

Tổng giám đốc cũng cười. Có những người đàn ông rất biết cười, rõ ràng là giả dối nhưng lại có vẻ ảm áp chân thành đến thế.

“Anh ta là người có tài. Anh chị rất xứng đôi, tài năng và dung mạo mặt nào cũng tốt. Có điều tình cảm là tình cảm, công tác là công tác. Nghệ Ám, chị là người rất thông minh, tôi không cần phải nói nhiều”.

“Tôi hiểu”. Cuộc sống và hiện thực như vậy đây, không phải đen thì là trắng. Nếu Nguyễn Bình không thể đến phục vụ công ty thì tôi phải coi chừng, đừng vô ý để lộ bí mật của công ty.

Tôi không muốn giải thích gì. Nếu nói tôi với Nguyễn Bình không có quan hệ gì thì khác nào cấm biển nói đây không có bạc. Mặc dù trên thực tế, tôi với Nguyễn Bình không có quan hệ như người ta nghĩ.

Có điều, lời nói của tổng giám đốc đã nhắc nhở tôi, có thể coi là một cái cớ, hợp tình hợp lý, đóng vai trò người hùng trong nữ giới trọng sự nghiệp hơn tình cảm.

5

Nguyễn Bình không coi trọng lắm cái cớ của tôi.

Chúng tôi tình cờ gặp nhau ngoài phố. Hai người bỗng muốn đi dạo loanh quanh, đi một hồi thì tìm một nơi nào đó ngồi lại nghỉ, không vào bất cứ một quán nào.

Chiều tối hôm đó, chúng tôi ngồi lại bên đường. Tôi nói đến khó khăn trong công việc.

Nguyễn Bình không nghĩ thế: “Cùng lắm thì anh từ chức, nhưng Nghệ Ám này, em có thích anh không?”

Tôi không nói gì. Tôi chưa bao giờ giành thời gian để suy nghĩ về vấn đề đó.

“Đừng lấy cái cớ đó để từ chối. Nghe Âm, ít nhất em cũng cho anh một cơ hội”.

Tôi cười cay đắng trong lòng. Ai có thể cho tôi một cơ hội.

“Nguyễn Bình, em hiện nay chưa muốn lấy chồng, chưa muốn yêu. Em đã quyết chí lấy chồng muộn, có thể là rất muộn”.

“Không sao, anh sẽ đợi”. Nguyễn Bình cười: “Nhìn thấy em lần đầu là anh yêu em ngay. Anh là người đi theo trực giác. Anh tin chúng ta đều có thời gian, đều có cơ hội”.

Anh là người hay cười như thế đó.

“Thế thì, chúng ta có thể không cần gặp nhau quá nhiều, ví dụ như gọi điện thoại hay hẹn hò”. Tôi muốn hòa hoãn một bước. Tính kiên nhẫn của ai cũng có giới hạn, huống gì Nguyễn Bình, một người chỉ biết nghe theo cảm giác.

Anh đồng ý.

“Có điều, Nghe Âm, trong khi không chấp nhận anh, em không yêu người nào khác?”. Nói câu đó ánh mắt anh đầy áy náy.

Tôi đồng ý, gật đầu không nói gì. Tôi không thể yêu người khác, càng không thể yêu anh. Điều này có thể anh không biết.

“Thế thì tốt”. Nguyễn Bình thở phào yên tâm.

Đèn đường lần lượt sáng lên. Khi đi về, tôi bỗng thoáng thấy một mùi thơm ấm áp, nhưng lập tức mất đi không để lại dấu vết gì.

6

Ngày tháng cứ thế trôi đi.

Nguyễn Bình là người rất trọng chữ tín, cứ cách một thời gian khá dài mới gọi điện cho tôi một lần, mà cũng chỉ là những lời thăm hỏi ấm áp, chỉ có một câu không thích hợp: “Nghe Âm, em chưa yêu ai khác, phải không?”.

“Đúng thế”.

Người ngoài không ai đoán ra cái gì, nhưng những lời xì xào bàn tán cũng dần dần ít đi. Cái hay là có bao nhiêu việc phải làm, rất nhiều việc. Mùa xuân này, đơn đặt hàng rất nhiều, kinh doanh thuận lợi đến bất ngờ.

Một buổi chiều, khi sắp hết giờ làm việc, công ty chuyển phát nhanh đưa đến một lá thư. Mấy phút sau, điện thoại nội tuyến bên tay cũng đổ chuông.

Tổng giám đốc gọi tôi đi: “Nghe Âm, một lô hàng thời trang nữ, người thiết kế kiểu dáng phải là chị thôi, chị rất giỏi cải biến trang phục cổ điển”.

Tôi không vội nói gì, nghe ông nói tiếp. Tôi bỗng giật bản mình, thót cả tim khi nghe ông nói đến tên một công ty thời trang.

Đó là công ty của Phó Tự Hành.

Yêu thì có lúc có thể quên, hận thì không, cả những chi tiết nhỏ nhất cũng nhớ, không cố ý nhớ cũng nhớ.

“Vâng! Tôi sẽ làm tốt nhất, nhất định phải làm cho đối phương vừa lòng”.

Tổng giám đốc cười: “Đây là một khoản lớn, kiểu dáng, kích thước các mặt nhất định phải cẩn thận không thể có một sai sót nhỏ nào, một tý cũng không được, chị phải cẩn thận gấp trăm nghìn lần lúc bình thường”.

Tự nhiên tôi phải cẩn thận gấp trăm nghìn lần. Một cơ hội như thế này, tôi chờ đợi đã sáu năm. Có lúc tôi đã từng tuyệt vọng, cho rằng phải chờ đến bạc đầu, chờ suốt đời.

Phó Tự Hành, đừng tưởng trời không có mắt. Ông trời có lúc phải công bằng.

Tôi đã dùng dằng dặc thời gian cả một tuần, có nhiều đêm thức trắng. Chưa bao giờ tôi vất vả như thế. Công việc này, bình thường tôi chỉ cần ba ngày, mà tôi phải bỏ ra cả một tuần lễ. Tôi phải sắp đặt một khe hở trong cái hoàn mỹ, nhìn không ra, nhận không thấy, nhưng là một khe hở chết người trong bộ quần áo.

Phó Tự Hành sẽ vì thế mà phải trả một cái giá mà hẳn ta không thể nào lường hết. Phó Tự Hành, đã đến lúc mày phải trả giá tương xứng với những gì mày đã gây ra.

Nghĩ vậy, tôi không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Khi cái đề án thiết kế cuối cùng trượt đến trước mặt tôi trong tiếng kêu xè xè của cái máy in, tôi ngẩng đầu lên, chợt nhìn thấy nét mặt tiêu tụy đến không ngờ của mình hiện lên trong tấm kính, tôi lại cười.

7

Ba tháng sau, mùa hè đã lùi xa. Mùa thu của thành phố này có một vẻ đẹp se lạnh dưới những lớp lá rơi như bướm lượn.

Phó Tự Hành bắt đầu vụ kiện lớn đối với công ty chúng tôi. Là người thiết kế, tôi không thể vô can.

Sau sáu năm, cuối cùng tôi lại một lần nữa nhìn thấy anh ta. Anh ta cũng nhìn tôi. Cái bộ mặt không là sạch hết được những vết sẹo do bỏng trở nên găm ghiếc.

“Nghê Âm, chị cố tình hãm hại tôi!”

“Chứng cứ?” Tôi xòe bàn tay phải của tôi ra trước mặt anh ta. Sáu năm, con người đó chưa già đi mấy tí, còn tôi thì không còn là người con gái ngây thơ dại dột ngày nào.

“Nhất định là chị”. Anh ta nghiêng rằng ken kết như tôi hồi nào.

“Chính anh đã chấp nhận, đừng quên là anh đã đặt bút ký vào hợp đồng”. Tôi hoàn toàn bình tĩnh, trong lòng kìm nén một niềm vui lạnh cóng. Phó Tự Hành xưa nay vốn thận trọng, kín kẽ. Nhưng lần này, chắc chắn anh ta sẽ thua cuộc.

Tôi nắm chặt bàn tay trái của mình. Cuối cùng tôi đã trả được thù cho tôi.

Báo thù, không nhất định phải đổ máu. Tôi đã lớn hơn rồi.

“Tôi sẽ tìm ra chứng cứ, chị đừng quên, không có một kẻ hở nào hoàn mỹ đến không còn dấu vết. Tất cả rồi sẽ lộ ra”.

Phó Tự Hành giận dữ thốt ra câu nói đó rồi quay đi. Nhìn theo anh ta, tôi cười nhạt. Tìm ra thì làm gì? Nhiều nhất thì cũng chỉ là một khiếm khuyết trong công việc. Còn anh ta, với cái chữ ký giấy trắng mực đen trên hợp đồng, anh ta trốn tránh sao được trách nhiệm về những tổn thất do hợp đồng đó gây ra. Thất bại của anh ta là không sao tránh được. Ai có thể kéo lùi mặt trời?

Tôi đã quyết định, sau sự kiện này sẽ từ chức. Không cần phải nói rõ với ai khác, chỉ chờ đợi sự việc kết thúc.

8

Một tuần lễ nữa trôi qua, trời yên bể lặng, không có điện thoại, không ai hỏi han gì. Công ty cũng không thấy trát gọi của Tòa án. Sao lại yên tĩnh thế này? Hay là Phó Tự Hành thấy được cố gắng đến mấy cũng chỉ uống công vô ích, đã tự nguyện bỏ cuộc?

Tôi hơi áy náy.

Không ngờ, một tuần sau, người cầm bản thiết kế đến tìm tôi lại chính là Nguyễn Bình.

Anh đứng trước mặt tôi, nhìn tôi với cặp mắt đầy thắc mắc:

“Vì sao, Nghê Âm?”

Tôi không trả lời. Anh đã bỏ thời gian cả một tuần để tra tìm kẻ hở. Chúng tôi đúng là đối thủ ngang tài ngang sức của nhau.

“Em khổ tâm vất vả tạo ra cái nhược điểm cực kỳ hoàn mỹ này, rốt cuộc là để làm gì? Em không chấp nhận tình yêu của anh, tất cả rốt cuộc là vì cái gì?”.

“Phó Tự Hành đã phải trả cho anh bao nhiêu tiền?” Tôi ngẩng đầu nhìn anh. Tôi không thể trốn tránh nữa, không thể biện hộ nữa. Trong tay anh, chỗ cánh vai trong bản thiết kế được đánh dấu bằng bút chì đỏ là một sự thật. Mà trong lúc thế này, anh còn có thể hỏi đến tình yêu, người đàn ông này!

Nguyễn Bình, anh là người con trai chưa từng bị ô nhiễm như tôi hồi nào.

“Nghê Ấm, anh chỉ muốn tìm ra chân tướng. Anh không tin đây là một sai sót do vô ý của em. Cái sai sót này nó hoàn mỹ quá, nhất định có rất nhiều tâm huyết trong đó. Chính em đã cố tình tạo ra, đã khổ công tạo ra”.

“Nghê Ấm, rốt cuộc là vì cái gì?”

Nguyễn Bình bỗng túm lấy vai tôi lắc mạnh, nước mắt tuôn trào.

Tôi nhìn anh, nhìn nước mắt của anh, không vùng vẫy gì.

Đây là người đàn ông đã vì tôi mà rơi nước mắt. Tôi không chống cự nữa.

Tôi gơ bàn tay trái ra, chậm chậm xòe bàn tay trước mặt anh, nói: “Vì em là người có vết thương. Vết thương của em không có cái gì chữa khỏi được”.

8. Chương 08

Tình lạnh

Hải Triều nói, bao nhiêu năm nay bọn em cứ đi tìm tình yêu, tìm một tí hơi ấm trần gian. Em hoặc Yên Nhiên đều vậy. Nhưng bọn em đã sai rồi, vì thân thể thì ấm, mà tình yêu thì lạnh.

1

Giang Phong bỗng nhiên yêu Hải Triều trong một buổi hoàng hôn. Hồi đó Giang Phong quen biết Hải Triều đã khoảng hai năm. Trong cùng một phòng làm việc, hành lang, trong thang điện chật ních. Phần lớn thời gian trong hai năm, Giang Phong đã có vô số lần tình cờ gặp Hải Triều mặt đối mặt, vẫn không có quan hệ gì sâu sắc.

Hải Triều là một cô gái dễ cho người ta cảm giác ấm áp, mặt mày luôn luôn có nụ cười rạng rỡ. Không cao lắm, khuôn mặt hơi tròn, tóc ngắn dịu dàng, mắt to, trong mùa lạnh biến thành một thứ trang sức ấm áp, đến mùa ấm áp khuôn mặt thanh tú không cần trang điểm gì. Có điều là ngoài nụ cười ra, Hải Triều không thích nói chuyện lắm. Quá khứ mơ hồ, không có bạn cùng giới thân thiết, bên mình không có đàn ông.

Ấn tượng mà Hải Triều để lại cho Giang Phong chỉ có như thế.

Hồi đó bên cạnh Giang Phong luôn luôn có các cô gái, như đóa hoa quỳnh nở rộ trong những buổi tối khác nhau. Trong lòng anh rất buồn, tất cả bọn họ đều không phải là người mà anh muốn yêu. Người đó phải là ai, trong lòng Giang Phong luôn thấy mơ hồ. Tối hôm đó, một tiếng sau khi rời văn phòng, Giang Phong phát hiện ra mình đã quên mang điện thoại di động. Anh đứng lại bên đường sờ cái túi rỗng của mình mà cười đau khổ. Có lẽ cuộc sống khắt khe quá đến nỗi anh liên tiếp quên một cách vô cớ. Gọi xe quay lại văn phòng ở cuối đường Nam Kinh thì cả ngôi nhà lớn đã trống không. Một mình vào thang điện, đi thẳng đến tầng chót, không gặp trở ngại gì, cảm giác trống trải vô cùng.

Mở cửa ra, rất bất ngờ Giang Phong thấy Hải Triều ở đấy. Mặc bộ quần áo đồng phục màu lam, đứng bên cạnh cửa chớp rộng lớn, quay lưng lại với anh. Những ánh nắng tàn của mùa thu rọi qua khe cửa sổ, lạnh lẽo rải chung quanh cô. Giang Phong ngẩn ra. Nghe tiếng động Hải Triều bỗng quay lại, hơi ngạc nhiên, không kịp che khuôn mặt đầy nước mắt. Trong ánh sáng yếu ớt, cặp mắt mọng nước của Hải Triều làm cho Giang Phong không hiểu gì cả. Không hiểu sao anh muốn đến gần.

“Hải Triều”, Giang Phong từ từ đi về phía cô. Hải Triều bỗng dùng ngón tay úp lên mặt mình sau đó từng ngón, từng ngón vuốt xuống. Đó là một sự che đậy vô ích, trong giây phút cô đơn ấy cô gái đã làm cho Giang Phong nát cả lòng. Anh đưa tay ra, từ từ, từ từ ôm Hải Triều vào lòng.

“Hải Triều”.

Giang Phong xoa mớ tóc ngắn rối bung của cô, nhẹ nhàng gọi cô lần này đến lần khác, đến mức hai chữ của tên cô dội vào đáy lòng.

Hải Triều, đây là lần đầu tiên Giang Phong phát hiện cái tên buồn và đẹp đến thế của cô gái.

Trong lòng Giang Phong, Hải Triều hoàn toàn im lặng, nước mắt cô thấm ướt áo sơ mi của anh. Trong cảm giác ướt át, Giang Phong ghi chặt tấm thân bé nhỏ, yếu ớt của Hải Triều, anh hầu như nghe được tiếng rào rạt của xương cốt trong thân thể của cô. Hoàng hôn đang từ từ lùi xa bên ngoài cửa sổ, bóng tối lặng lẽ trùm lên hai người đang ôm nhau trong im lặng. Giang Phong bắt đầu nghe rõ được từng tiếng thở yếu ớt của Hải Triều, tiếng thở vắng lặng, buồn bã phát ra từ nơi sâu thẳm nhất của thân thể. Giang Phong cúi đầu xuống bắt được làn môi lạnh giá, đầm nước mắt của Hải Triều.

“Giang Phong”.

Ngón tay Hải Triều luồn vào trong tóc anh, cô khẽ nói:

“Cần em?”

Thân thể anh cứ như bắn tung lên dưới những ngón tay của Hải Triều.

2

Trong khoảnh khắc nào đó của hôm ấy, Giang Phong bỗng nhiên yêu Hải Triều. Bóng dáng cô, nước mắt, hơi thở, cặp môi và thân thể đầy khát vọng của cô đã làm chìm đắm toàn bộ những tưởng tượng của anh về tình yêu. Đằng sau việc Giang Phong yêu mến, nụ cười ảm áp, rạn vỡ của Hải Triều ẩn chứa những cảm giác mềm yếu, dễ vỡ và điều tàn trong đáy lòng cô. Hải Triều có quá khứ của cô, nỗi lòng cô và thân xác cô, tất cả những cái đó, Hải Triều chưa có bất cứ một lời nào bày tỏ đã làm cho Giang Phong đau đớn.

Làm cho anh mê đắm.

Ban ngày trong văn phòng rất nhiều người qua lại nhộn nhịp, Hải Triều vẫn cứ ít nói, cái khuôn mặt ảm áp của cô không hề thay đổi. Có lúc Giang Phong cảm thấy Hải Triều trong ánh sáng, thật ra là rất xa lạ với anh. Cái mà anh quen thuộc và yêu mến là người con gái ấy trong bóng tối, người con gái thích bày tỏ tình yêu trong bóng tối ấy.

Hải Triều đã hai mươi bốn tuổi nhưng Giang Phong cảm thấy cô trước sau là một bé gái không có quan hệ gì với quá khứ của cô. Cô có một thân thể bé nhỏ, yếu đuối, có hơi thở quá mỏng manh. Cái khi mà dục vọng của hai người quấn quýt đến sâu nhất, Giang Phong có cảm giác ngạt thở. Anh cảm thấy Hải Triều bên anh như là để chống lại một cái gì mà yêu một cách bất chấp tất cả không chịu dừng lại.

Hải Triều buồn, cái buồn thấm khắp từng milimét da thịt cô. Giang Phong muốn nhổ đi toàn bộ cả gốc rễ nỗi buồn đã ăn sâu vào cuộc đời cô.

Trời đã càng ngày càng lạnh, Giang Phong muốn trong một buổi tối đã sưởi ấm cho Hải Triều sẽ trao đổi với cô một vài điều về quá khứ của cô.

Hải Triều trước sau vẫn kín như bưng, không nói gì.

Rồi mùa thu qua đi, mùa đông cũng dần qua đi Giang Phong như cảm thấy có lẽ vĩnh viễn không thể biết về nội tâm của Hải Triều. Cái mà anh có thể nắm được, có lẽ chỉ là cơ thể của cô trong một buổi tối nào đó.

Giang Phong chưa bao giờ nghe Hải Triều nói: Em yêu anh, một lần cũng không.

Mãi đến mùa xuân, vì một lá thư và một tên người xuất hiện, Giang Phong bắt đầu nhìn thấy những cái vắn bị che đậy trong cuộc đời Hải Triều.

Cái tên Yên Nhiên và lá thư của cô bỗng nhiên xuất hiện trong một buổi tối. Hôm đó hai người đều rời nhiệm sở rất muộn, họ chờ mọi người đi hết mới rời khỏi công sở. Rất nhiều người đã biết Giang Phong và Hải Triều đang yêu nhau. Họ vốn không che đậy gì, hai người đều chưa vợ, chưa chồng, yêu nhau hoặc làm cái gì khác cũng chẳng có gì phải bàn tán, chê bai.

Hải Triều thích đứng trong một góc của thang máy, cho dù chỉ có hai người.

“Đến chỗ em đi”. Hải Triều nói “Em sẽ nấu mì cho anh ăn”. Hải Triều ở trong một căn hộ của chung cư, căn hộ không lớn, nhưng vì ở gần biển cho nên giá thuê rất đắt, phải bỏ ra cả một nửa lương tháng. Cô không tiếc, cô thích ở trong một căn nhà gần biển và ngày ngày ăn mì ăn liền. Hải Triều muốn có những cách sống không giống những người khác, một cách sống, một cách yêu và một cách rơi nước mắt.

“Được”. Giang Phong gạt đầu, xoa tóc Hải Triều: “Có điều là không cho ăn mì, anh sợ em suy dinh dưỡng”.

Hải Triều cười.

Trong một quán nhỏ ở dưới lầu Hải Triều ở, Giang Phong đã mua một số thức ăn: can hồng, tuyến bích.

Trong căn phòng của Hải Triều, chiếc giường đã chiếm gần hết nửa không gian. Bên cạnh giường là chiếc máy tính Liên tưởng kiểu cũ và chiếc máy in Giai năng. Trong phòng, chỗ nào cũng thấy sách và đĩa CD. Hai chiếc sôpha góc tròn, một cái bàn trà mặt kính không lớn lắm, trên đó lúc nào cũng có hoặc là phật lãng hoặc là mút đào, mút mai quế hay mút cam.

Không bao giờ lẫn thứ khác.

Hải Triều mở máy tính lên mạng, rất nhanh rồi lại xuống in ra những thông tin vừa nhận được. Hải Triều sử dụng máy tính nhưng không bao giờ xem những cái gì khác trên đó. Trong khi Giang Phong xếp thức ăn và rượu lên bàn. Hải Triều đã đọc xong thư, vất xuống đất, mặt trắng bệch ra...

“Thư ai đấy?” Giang Phong ngồi xuống.

“Của Yên Nhiên”. Hải Triều lại nhặt thư lên, gấp lại, kẹp vào trong một quyển sách. Đây là lần đầu tiên Giang Phong nghe thấy tên Yên Nhiên, lần đầu tiên nghe tên một người xa lạ từ miệng Hải Triều.

Giang Phong không hỏi gì nữa.

Hải Triều đứng dậy, tìm cái mở nút chai, như giận dữ dùng hết sức bật nút gỗ của chai can hồng. Giang Phong đón lấy từ tay cô, mở ra và rót rượu vào chén. Hải Triều bắt đầu uống rượu, không nói gì, tiếng thở của cô càng ngày càng nặng. Khi cô với bình rượu định rót nữa, Giang Phong đã cản tay cô lại. Hải Triều ngẩng đầu lên, mặt đầy nước mắt.

Giang Phong đưa tay xoa xoa mái tóc Hải Triều. Cô bỗng nhiên khóc to lên: “Giang Phong anh có yêu em không? Anh có thể yêu em đến ngày nào? Có thể anh suốt đời không lia bỏ em không?...”.

Giang Phong ôm chặt lấy Hải Triều, như bắt đầu thấp thoáng nhìn thấy dấu vết đoạn đời đã qua của cô.

3

Tối hôm đó, Hải Triều đã nói rất nhiều, về mình, về Yên Nhiên, không có thứ tự gì cả.

Giang Phong cảm thấy Hải Triều đã say rồi, nhưng rất nhiều những tình tiết mà cô đã nói đến rất rõ ràng, tỉ mỉ đến không ngờ được.

Hải Triều là một đứa con mồ côi từ rất nhỏ. Thậm chí cô không còn nhớ hình dáng bố mẹ. Cô đã theo rất nhiều người, ở rất nhiều nơi, họ đều là thân thích của cô trên danh nghĩa nhưng họ không thể yêu mến cô với tấm lòng của những người làm cha làm mẹ. Chỉ tiêu cho sự lớn lên của cô là ngôi nhà rất to do bố mẹ cô để lại. Về bản chất, chính ngôi nhà đó đã nuôi cô lớn lên.

Những năm đã qua, Hải Triều luôn luôn cô độc và rất sợ sự cô độc đó. Cô đã chống lại nó bằng nhiều cách: Cười, chạy nhảy, đọc sách, giặt quần áo, giúp những đứa trẻ cùng tuổi làm văn nhưng kết quả không làm thay đổi được gì. Cô cảm thấy giữa cô và thế giới xung quanh có một khoảng cách không thể vượt qua được. Đến khi lên trung học, cô đã quen Yên Nhiên, gặp được người bạn cùng cảnh ngộ của đời mình. Cảnh ngộ của Yên Nhiên, cũng không tốt hơn Hải Triều là mấy. Yên Nhiên lớn lên bên mẹ kế. Cô không bị vứt bỏ là vì bố cô để lại một tài sản lớn. Cái mà Yên Nhiên có được chỉ là no cơm ấm áo.

Hai cô gái: Sau khi thử gần gũi nhau đã tìm thấy được sự ấm áp.

“Hồi đó rất nhiều buổi tối, em và Yên Nhiên chạy với nhau trên sân vận động, sau đó cùng ngồi trên khán đài của sân bóng nhìn máy bay lướt qua trong bầu trời đêm như những con đom đóm”. Hải Triều nói tiếp: “Đó là khoảng thời gian ấm áp nhất trong cuộc đời em, bọn em an ủi nhau, thương yêu nhau, luôn luôn bên cạnh nhau, sưởi ấm cho nhau. Thời đó Yên Nhiên luôn mặc quần áo màu đen, nó là một đứa hơi lười, một chiếc quần bò màu đen có thể mặc rất lâu không phải thay. Em nhớ được những vết bẩn trên quần áo nó, những vết bẩn mà chỉ em nhìn thấy, tóc nó rất dài, dài như thế này này...”.

Hải Triều khua tay tả mái tóc dài của Yên Nhiên, tưởng chừng như tay không ngừng được.

Giang Phong nắm chặt những ngón tay của Hải Triều trong lòng bàn tay mình. Những kí ức mà cô vừa mới mở ra đã làm cho Giang Phong cảm thấy rõ ràng một sự đau đớn. Anh không muốn Hải Triều nói thêm nữa, anh cảm thấy sợ.

Nhưng giọng nói của Hải Triều vẫn không chịu dừng lại: “Em và Yên Nhiên cùng học đến đại học, bắt đầu thấy thích con trai. Hồi đó, em phát hiện được chỗ thiếu thốn của chúng em, tình cảm của một đứa con gái với một đứa con trai không thể chống đỡ hết nỗi buồn. Nhưng người mà Yên Nhiên yêu là một thầy giáo, nó có mang với anh ta, nhưng người đó đã trút bỏ trách nhiệm. Yên Nhiên bị nhà trường đuổi học. Mùa đông bốn năm trước, nó bỏ em đi Thượng Hải, nó nhất quyết đi, không ngăn được”.

Hải Triều mím mím môi, hơi rượu đã làm iệng cô khô đi. Giang Phong định rót nước cho cô, nhưng Hải Triều từ chối: “Giang Phong để em nói tiếp, mất đi cái cơ hội này, cả đời có thể em không nói lại”. Hải Triều ngồi dậy: “Yên Nhiên đi rồi, em cảm thấy trống trải và cô độc hơn bao giờ hết. Em bắt đầu làm tình với những người đàn ông khác nhau. Em không biết cái gì có thể đem đến cho em cảm giác em đang tồn tại, mang lại ấm áp cho em, ngoài những cái đó ra, em không thể nắm bắt được cái gì cả...”.

Giang Phong bịt miệng Hải Triều lại, không muốn cho cô nói tiếp, anh không muốn cho cô nói tiếp.

Hải Triều giãy lên, đẩy tay Giang Phong ra: “Nhưng anh có biết không, hiện nay Yên Nhiên sống với một người đàn bà, hai người sống với nhau”.

Giang Phong kinh ngạc nhìn Hải Triều, trong lòng thấy run lên một cách vô cớ.

“Sau lần bị tổn thương ấy, Yên Nhiên bắt đầu chán ghét đàn ông, căm ghét thân thể đàn ông. Giang Phong, chúng em có thể không cần thân thể đàn ông nhưng em không muốn để cho Yên Nhiên chọn cách sống đó. Bao nhiêu năm nay, cuộc sống của chúng em đã đầy những tối tăm, tuyệt vọng. Em hy vọng chúng em có thể có một cuộc sống sáng sủa hơn. Em sợ như Yên Nhiên. Nó yêu một người đàn bà, em sợ nó có thể chết...”.

Hải Triều bỗng cúi người xuống, tay ấn vào chỗ trái tim, cứ thế khom mãi xuống, cái thân thể cong gập của cô có thể cho thấy cô đang ở trong một cơn đau dữ dội. Từ phía sau Giang Phong ôm lấy Hải Triều: “Nó không chết đâu, không thể chết và em phải yêu lấy mình”.

“Giang Phong, xưa nay chưa bao giờ em nói yêu, nhưng em thích sống với anh, anh làm cho em thấy ấm áp. Anh làm cho em nhớ đến nhiều năm trước, cái thời gian mà em và Yên Nhiên khoác tay nhau cùng đi trên đường, trời rất lạnh nhưng lòng vẫn ấm. Em không nói, em sợ quá khứ đến thế. Em hết sức sợ hãi cái cảm giác lạnh lẽo...”.

Giang Phong úp mặt vào tấm lưng mỏng đang cúi gập xuống của Hải Triều: “Em vĩnh viễn không thể mất anh, anh bảo đảm với em. Hải Triều, anh hứa”.

Hải Triều nói với Giang Phong: “Em nhất định phải đưa Yên Nhiên về, em phải thay đổi cuộc sống của nó, thay đổi cuộc sống của chúng em”.

Mấy hôm sau, Hải Triều từ Thượng Hải đưa Yên Nhiên về. Giang Phong đã nhìn thấy Yên Nhiên trong một buổi tối. Đó là một người con gái cao, gầy, mặt mũi thanh tú, ánh mắt lạnh nhạt, không giống Hải Triều. Hải Triều là một cô gái bề ngoài quá ấm áp. Cái lạnh lẽo của Yên Nhiên luôn tồn tại ở bất cứ chỗ nào trên cơ thể cô.

Yên Nhiên nhìn Giang Phong với con mắt căm thù, sau đó lạnh lùng rời bỏ.

Lần đầu tiên Giang Phong nhìn thấy sự nhiệt tình của Hải Triều, sự nhiệt tình cố ý. Cô nói chuyện liên hồi với Yên Nhiên. Những chủ đề cô chưa bao giờ nói: Giọng hát của A Đỗ, nhảy lầu của Trương Quốc Vinh, chiến tranh Irắc... Giang Phong thấy thương Hải Triều, cô nói nhiều như vậy nhưng vẫn không che giấu được cái hoảng sợ trong lòng. Dù Hải Triều nói gì Yên Nhiên cũng không lên tiếng, thỉnh thoảng cười với dáng vẻ ngấm ngấm.

Sau đó, Yên Nhiên đã trốn về Thượng Hải, khi Hải Triều hết ngày nghỉ phải đi làm. Yên Nhiên đã để lại một dòng chữ trên cái gương trong phòng tắm của Hải Triều: Tôi không muốn đi. Cậu có thể sẽ bị tổn thương.

Dòng chữ được viết bằng son môi màu đỏ, bí hiểm, đẹp đẽ đến khác thường, như rồng bay, phượng múa trong gương, như những con bướm gầy cánh.

Những quả phật lăng cùng màu sắc trên bàn trà đã nhợt đi. Buổi tối hôm đó, sau khi Yên Nhiên bỏ đi, Hải Triều thấp thỏm không yên, Giang Phong đã dùng đến sức lực cuối cùng cố làm cho Hải Triều tĩnh tâm lại. Cô nhìn Giang Phong, bên ngoài cửa sổ trời dần sáng. Cô bỗng cắn vào cánh tay của mình. Giang Phong giật mình đưa tay ra cản lại thì trên làn da trắng muốt của Hải Triều đã hằn sâu hai hàng vết răng rất rõ, máu đã ứa từng giọt tròn.

Không nghĩ gì cả – Giang Phong đánh một cái bạt tai.

Thế giới đột ngột yên tĩnh lại. Trong buổi bình minh đang đến, hoàn toàn yên tĩnh.

Sau đó Hải Triều khóc và lao vào lòng Giang Phong: “Giang Phong, hãy giúp em, giúp em cứu Yên Nhiên với, em không thể mất nó, em không thể mất nó theo cách này”. Nước mắt Giang Phong từng giọt rơi trên tóc Hải Triều.

9. Chương 09

Dù không phải là thiên thần

Dù không phải thiên thần, tôi cũng phải thận trọng trong tình yêu.

1

Không ai tin quan hệ giữa Mai Á và Mạch Luân là tình yêu, kể cả người bạn thân nhất của Mai Á là Tiêu Nhiên.

Cho đó là tình yêu chỉ có chính họ với nhau mà thôi, hơn nữa cũng không biết giải thích như thế nào.

Mạch Luân hai mươi hai tuổi, chưa học đại học, bố mẹ là chủ nhà hàng Liên Tỏa lớn nhất của thành phố này. Họ không để ý gì đến tiền đồ của con trai. Tiền họ kiếm được đủ cho Mạch Luân sống thoải mái đến mấy đời, cuộc sống nhà lầu, xe hơi.

Mạch Luân không giống như con nhà giàu, hoặc giả không có khái niệm thiếu tiền – cái gì nhiều quá cũng trở thành không có ý nghĩa. Trước tuổi hai mươi hai, Mạch Luân đã làm lính hai năm trong một đơn vị bộ

đội. Anh muốn sống cuộc sống của riêng mình, hai năm đó anh thoát ra ngoài sự chi phối của bố mẹ, lớn lên một cách tự do.

Mùa thu năm ấy, Mai Á đã hai mươi bảy tuổi. Thời nay, con gái hai mươi bảy tuổi không ai coi là già, Mai Á lại có làn da trắng ngần mơn mớn. Ngày nay tình yêu kiểu chị em rất phổ biến, cho nên không có vấn đề gì về tuổi tác cả.

Có điều là Mai Á đã có một quá khứ khá phức tạp, có thể nói là đầy tai tiếng. Chưa nói gì khác, ba năm trước, Mai Á đã có một tình yêu rất oanh liệt với người đàn ông tên Trần Nam Phong, cuối cùng không thể nói là có chuyện mà là một sự cố. Trong sự cố đó, vợ của Trần Nam Phong đã tự sát, sau khi chị ta được cứu sống thì đã trở thành người thực vật. Con trai và con gái của Trần Nam Phong chỉ tiếc là không giết được Mai Á. Trần Nam Phong đưa cả vợ con sang Úc. Mai Á sau sự cố đó vẫn ung dung thoải mái đi hết khắp nơi trong thành phố này. Cả kính râm cũng không thèm đeo. Quán bar của Mai Á, cái cửa kính của nó bị đập vỡ rồi phải thay cửa khác, thay mãi đến lúc kẻ thù của cô hết cả nhẫn nại.

Sau đó cạnh Mai Á vẫn có đàn ông xuất hiện, khi ẩn khi hiện không có gì là trong sáng lắm, thêm vào đó người ta tưởng tượng ra nhiều chuyện. Mai Á biết mình thuộc loại phụ nữ nào, vì lớn quá nhanh lại xinh đẹp, không dễ nhận được tình cảm chân thành của đàn ông, lâu dần cô cũng quên cả ước muốn của mình thời niên thiếu đối với tình yêu. Có những cái, lúc ban đầu rất dễ dàng bị đập vỡ.

Mai Á cảm thấy mình vẫn thích con trai, thích các loại quan hệ với họ. Dù quan hệ đó chỉ có trên thể xác, đời cũng trở nên phong phú.

Trong thời gian dài, Mai Á tưởng rằng cuộc đời của mình sẽ trôi đi như thế. Một người có thể trong một ngày nào đó, được một người đàn ông độc thân giàu có chấp nhận. Cuộc sống buồn bã hài hòa không có tình yêu.

Nhưng Mạch Luân đã xuất hiện trong cuộc đời Mai Á, như một ngôi sao băng rạch sáng bầu trời đêm đen tối, vắng vẻ đã lâu của cô.

2

Buổi tối trước ngày lên đường nhập ngũ, Mạch Luân đã dẫn một đám trai trẻ đến quán bar của Mai Á. Vì rất đông, họ lại đều rất trẻ, quán bar lập tức huyền não lên.

Mai Á đi ra xem thì nhìn thấy ngay Mạch Luân nổi bật trong đám trai trẻ đó. Anh ta cao hơn mọi người, có dáng người trẻ, khỏe, hơi gầy và cặp mắt phóng khoáng, tự do, một chàng trai kiêu ngạo, cổ chấp thiên bẩm.

Mai Á đã hiểu được đủ loại đàn ông.

Tối hôm đó cô không có kế hoạch gì nên không trang điểm, chỉ mặc chiếc váy dài vải bông màu xanh nước biển kiểu dáng rất thoải mái, có những túi to, đôi tay Mai Á luôn giấu trong túi quần như một thói quen.

Tiêu Nhiên nói Mai Á có một khuôn mặt thiên thần và đôi mắt phong trần. Trước lời nhận xét đó Mai Á không nói gì, đó chỉ là thói quen, mọi cử động của Mai Á đều đơn giản và ngây thơ một cách tự nhiên.

Trong khoảnh khắc ấy Mạch Luân càng như cao lớn hơn lên. Diện mạo, ánh mắt của Mai Á đã làm cho chàng trai khôi ngô tuấn tú ấy mê muội. Một cách rất tự nhiên, Mai Á lách qua đám con trai, con gái với những ánh mắt ngây thơ trong sáng đứng ngay trước mặt Mạch Luân. Chàng trai đặt ngay cốc rượu trong tay lên bàn, đó là một cốc Khơ-rô-ma có thêm vào những lát chanh, không phải là cách uống của đàn ông. Mai Á cười: “Nếu là ở nước Mỹ, tôi phải xem thẻ chứng minh anh đã đủ mười tám tuổi, xem xem anh đủ tư cách uống rượu chưa”. Nói xong cô lại cười, muốn thấy Mạch Luân đỏ mặt. Nhưng chàng trai trước mặt cô đã rút trong túi quần bỏ ra một chiếc ví và lấy thẻ chứng minh của mình giơ lên trước mặt Mai Á. Mạch Luân nói: “Cô xem rõ đi, tôi đã hai mươi tuổi”.

“Ngày mai Mạch Luân đã là giải phóng quân rồi”. Nghe tiếng người con gái nói to sau lưng mình. Cô quay đầu đi rồi quay lại: “Anh là Mạch Luân, chữ Mạch là lúa mạch, Luân là luân lí, cái tên hay quá”.

Đầu Mạch Luân ngẩng cao lên: “Chị là Mai Á, đây là quán bar của chị, đúng không? Vì sao không gọi là Mê-di-a?”. Nói xong chàng trai cũng cười, để lộ hàm răng trắng muốt, đều đặn, chưa hề ám khói thuốc, khói

đời. Cái trong trắng đó bỗng làm cho Mai Á cảm động.

Mai Á gật gật đầu lui ra, đến bên quầy bar đổi sang một điệu nhạc vui.

Tối hôm đó Mạch Luân không uống bao nhiêu rượu, vẫn hoàn toàn tỉnh táo, lần lượt bắt tay tạm biệt từng người bạn. Đứng sau quầy bar cao, Mai Á nhìn rõ một người con gái tóc ngắn lưu luyến không muốn rời, bỗng nhiên ôm lấy Mạch Luân khóc.

Mai Á quay lại, châm một điếu thuốc. Bình thường cô không thích hút thuốc, chỉ là có lúc cảm giác bỗng trở nên trống trải, vì không có dự cảm và phòng bị, tự nhiên cô châm thuốc hút.

Khi điếu thuốc cháy gần hết một nửa, cô thoáng thấy dưới ánh đèn, một người đi đến. Ngẩng đầu lên, cô thấy Mạch Luân ngồi trên quầy bar.

Mai Á dụi tắt thuốc: “Tại sao cậu chưa đi?”. “Tôi muốn nói với chị mấy câu”. Mạch Luân nói: “Tôi đi rồi, sau này sẽ viết thư cho chị, nhớ là viết thư, trong một tháng chị đừng đổi địa chỉ”.

Mai Á ngó ra – Mạch Luân nhảy xuống đi ra khỏi quán.

3

Khi thư của Mạch Luân đến, Mai Á hầu như không nhớ rõ thư là một cảm giác gì. Cô giờ lên, nhìn rất lâu dưới ánh mặt trời, trên bì thư màu vàng, dấu của bưu cục hình tam giác mờ mờ không rõ lắm.

Lá thư chỉ một trang giấy, chữ của Mạch Luân rất to, nguệch ngoạc, hơn nữa mọi câu ở trong thư đều không có dấu chấm, phẩy gì cả, muốn đọc hiểu phải mất nhiều thời gian suy nghĩ. Cuối cùng cô cũng đã đọc hết, thật ra Mạch Luân không nói gì, không có bất cứ một ám thị gì. Nhưng Mai Á biết rõ Mạch Luân muốn nói gì.

Mạch Luân quá thông minh, không phù hợp với tuổi.

Sau đó tuần nào Mai Á cũng nhận được những lá thư như vậy.

Cô không trả lời, cô đã không biết thư nên viết như thế nào.

Vì những lá thư đó Mạch Luân lại một lần nữa phát hiện cuộc sống rất dễ bị những chi tiết tích tụ thành thói quen. Mọi lời trong thư vẫn không có dấu chấm phẩy, Mai Á đã rất dễ dàng đọc hiểu. Những lá thư đã bắt đầu chiếm hết không gian trên chiếc giường Mai Á. Một năm sau, những lá thư của Mạch Luân đã đuổi đi người đàn ông cuối cùng hay đến với Mai Á. Cô chỉ dùng một câu để đuổi anh ta đi. Mai Á nói: “Anh không rời tôi thì chúng ta cưới đi”.

Thật ra Mai Á chưa cảm thấy ghét người đàn ông ám áp, nho nhã ấy. Chỉ là vì trong thư của Mạch Luân có một câu, Mạch Luân nói: “Hãy đóng cửa quán cái quán bar ấy đi, tôi không thích khi ngồi trong đó”.

Mai Á bỗng nhiên nghĩ điều mà anh ta không thích có lẽ chỉ là thế. Cô đóng cửa quán bar và mở một tiệm thời trang. Khi làm việc đó Mai Á cũng thấy bất ngờ, thậm chí bỗng nhiên cảm thấy chỉ là cảm giác sai lầm. Mình ghét một lối sống căn bản không có quan hệ gì với chàng trai gọi là Mạch Luân ấy. Nhưng có phải không, cả đến Tiêu Nhiên cũng nhìn ra sự thay đổi vô cớ của Mai Á.

Sau đó, có một hôm Tiêu Nhiên giúp Mai Á dọn dẹp nhà cửa, nhìn thấy những lá thư của Mạch Luân, Tiêu Nhiên nói: “Mai Á cậu không coi đó là chuyện đúng đắn chứ?” Mai Á lắc đầu, không phải là phủ định nhưng không biết nói cái gì khác. Những đòi hỏi trong thư Mạch Luân ngày càng nhiều lên: Không được hút thuốc, không được uống rượu, không được tùy tiện có quan hệ với đàn ông.

Xưa nay chưa có người đàn ông nào nói với cô như vậy. Có khi đọc thư, Mai Á muốn chửi. Trong lòng lại cảm thấy trống trải. Cảm giác về tình yêu trong ký ức hoang vu của cô cứ từng phen từng tắc lớn lên, nghĩ rằng không phải là thật, nhưng lời nói và việc làm lại không nhất trí với nhau.

Tiêu Nhiên nói: “Mai Á này, cậu sống với người đàn ông như thế nào đều không can gì, nhưng cậu nên nhớ chúng ta đều là những người chỉ còn nửa trái tim thôi”.

Mai Á cười, nói với Tiêu Nhiên: “Không có gì, cuộc sống xuất hiện một tình tiết khác mà thôi”.

“Thế thì tốt”.

Tiêu Nhiên nói: “Trừ khi một ngày nào đó, người đàn ông đối diện là đường lùi của cuộc sống, nếu không thì không nên coi là thật”.

Mai Á nói: “Tớ biết”.

Mai Á biết rõ mình đã nói dối Tiêu Nhiên, một lần duy nhất, mà lần đó khác hẳn. Khi ngày về của Mạch Luân đến gần, Mai Á có một dự cảm rất mãnh liệt, đàn bà thật sự là một động vật tình yêu, cho dù đúng là chỉ còn một nửa trái tim.

Lá thư thứ 100 chỉ có ba chữ:

“Anh yêu em”.

Đó cũng là lá thư cuối cùng.

4

Hai năm sau, Mạch Luân vẫn còn là một đứa trẻ, nhưng trong nét mặt đã có gì đó chín chắn hơn.

Mạch Luân xuống tàu, đến thẳng nhà Mai Á. Mai Á vốn không biết ngày về của anh ta. Buổi chiều hôm đó, trong tiệm sáu nhân viên cửa hàng và rất nhiều khách hàng đều tận mắt trông thấy cảnh tượng này: Mạch Luân vất ba lô ngoài cửa, xông thẳng vào tiệm, ôm chặt lấy Mai Á. Mai Á đang nói chuyện với một cô gái mở to mắt ngạc nhiên.

Nước mắt cô bắt đầu rơi từng giọt, từng giọt. Cô không hiểu lắm về cái chất lỏng trong suốt đó. Nước mắt hình như là của kiếp trước, trong thời niên thiếu, kiếp trước cô đã vội vã yêu một người không yêu cô.

“Bắt đầu từ giờ này, em là người đàn bà của anh”. Mạch Luân buông Mai Á ra. “Điều này em phải nhớ kỹ đấy”.

5

Mai Á trở thành một người đàn bà bé nhỏ trong yêu đương, ngày nào cũng ở bên cạnh Mạch Luân, cô hỏi: “Anh thích để tóc dài hay tóc ngắn? Tóc đen hay tóc nâu? Anh thích em mặc quần áo màu gì? Dài hơn hay ngắn hơn...”. Có khi: “Lái xe đi chậm chậm một tí, em sẽ đợi anh, ngủ dậy nhớ gọi điện thoại cho em...”.

Mạch Luân là một chàng trai rất đàn ông, đi đường bao giờ cũng bắt Mai Á khoác tay vào khuỷu tay của mình. Anh có một cơ thể trẻ trung, cường tráng. Cái mùi vị trẻ trung trong sạch ấy làm cho Mai Á chỉ tiếc mình không thể lại có một thân thể thuần khiết.

Khi Tiêu Nhiên biết thì Mai Á đã không còn là Mai Á trước kia nữa.

“Có người phụ nữ nào có thể chống lại được tình yêu”.

Mai Á nói với Tiêu Nhiên: “Cậu không thể tượng tượng được tình yêu mãnh liệt thuần túy. Hơn nữa người đàn ông này cậu không biết làm thế nào có thể không yêu anh ta đâu”.

Mai Á gọi Mạch Luân là “đàn ông” trong lòng có một cái gì đó không tự tin lắm.

Tiêu Nhiên lắc đầu, nhìn mái tóc cắt ngắn gọn gàng của Mai Á, một bên gắn chiếc cặp tóc con bướm màu đỏ, biết rằng nói gì cũng muộn rồi.

Cái cảm giác tốt đẹp nhất của tình yêu Mai Á không nói. Mỗi buổi tối Mạch Luân đều rửa chân cho Mai Á, xoa bóp nhẹ nhàng cái mu bàn chân, từng cái từng cái một, sau đó bôi lên một lớp kem bảo vệ da.

Mai Á có một đôi chân rất đẹp, Mạch Luân là chàng trai duy nhất bảo vệ cô đến cả bàn chân.

Nhắm mắt lại, Mai Á nghĩ, chết cũng phải sống với anh.

6

Sự việc không kết thúc như vậy.

Ai cũng biết, Mạch Luân rất chân thật. Một buổi sáng Mạch Luân nghiêm chỉnh nói với bố mẹ, anh sẽ lấy Mai Á làm vợ.

Cái tên Mai Á, bố Mạch Luân nghĩ một lát thì nhớ ra có một dạo cô là người đã đi theo bạn mình. Bộ mặt bố anh sa sầm xuống: “Đừng có hòng, con này dù có đóng kịch với mày trên sân khấu tao cũng không cho phép”.

Mẹ Mạch Luân không hỏi kỹ tại sao nhưng cũng đoán được phần nào: “Có phải mày đi lính hai năm mà trở nên hồ đồ đến thế”.

Mạch Luân nhìn bố: “Con nhất định lấy cô ấy”.

“Thế thì mày đi đi, từ bây giờ, đừng hòng lấy một đồng xu nào từ tay tao, không được về nhà, không được gọi tao là bố”.

Mạch Luân lại nhìn bố một lần nữa rồi quay đầu đi thẳng.

Bà mẹ chạy theo gọi, anh không ngoái đầu lại.

Lúc đó đang là đầu mùa thu, trên người anh chỉ có một bộ quần áo xuềnh xoàng mặc thường ngày, trong túi chỉ có một điện thoại di động và một thẻ tín dụng số dư không nhiều lắm, cơ bản là tay không ra đi. Nước mắt của Mai Á tuôn dòng, anh ôm lấy cổ cô nói: “Không được khóc”.

Tiêu Nhiên lại lắc đầu một lần nữa.

Không có việc gì làm, Mạch Luân cả ngày chỉ ở trong tiệm thời trang của Mai Á cứ thế rồi bắt đầu chán: “Không biết khách hàng ngày nay làm sao mà khó tính đến thế, mà khắt khe đến thế”. Anh khó chịu thấy Mai Á với bất cứ ai cũng tươi cười, anh không nhìn được, nổi cáu. Lần này rồi lần khác như thế, hai cô gái làm công trong tiệm không chịu được cái cáu kỉnh của anh, đã bỏ đi mặc dù Mai Á cố sức níu giữ. Việc buôn bán sập xuống nhanh chóng.

Cái thẻ tín dụng của Mạch Luân đã chi hết, ngân hàng đã cảnh báo, cái điện thoại cầm tay cũng đã bán đi. Mai Á lặng lẽ nạp vào thẻ của anh một số tiền, Mạch Luân hét to lên với cô: “Anh không thể dùng tiền của em. Em không coi anh là đàn ông à, phải không?”

Mai Á khổ sở xin lỗi. Trời đã bắt đầu rét, chiếc áo len và bộ áo khoác mà cô mua cho anh, cô không dám đưa cho anh. Mạch Luân thì thà ban đêm cởi bộ quần áo thường mặc, giặt đi, sấy khô, sáng hôm sau lại mặc.

Sau khi quá giận dữ, Mạch Luân thấy không nỡ đã ôm lấy Mai Á nói: “Anh là đàn ông, đáng lẽ phải tạo cho em một cuộc sống thoải mái”.

Mai Á gật đầu lia lịa: “Em biết, em biết”.

Cô nghĩ đó là tình yêu khắc cốt, ghi xương.

Lần ấy có một người đàn ông đến tiệm đặt mua mấy chục bộ âu phục có tiếng, khi thương lượng đã sắp thành công thì có điện thoại của Mạch Luân gọi tới: “Anh đang ở nhà hàng Người Ba Thục, ăn cơm với bạn, thiếu tiền...”. Mai Á ngớ ra, vội vàng nói với ông khách hàng: “Xin lỗi, tôi có việc rất gấp, giá cả cứ theo như ông nói, cứ thế nhé”. Rồi cô vội vàng nhét một nắm tiền mặt vào người, đứng dậy chạy ra cửa.

Vì thế đã mất toi mất nghìn đồng.

Chiều hôm đó, đèn đỏ cứ như cổ tình trêu Mai Á, khi cô đến được nhà hàng ở đường Vân Tiêu thì thấy Mạch Luân đang cãi nhau trước nhà hàng với nhân viên thu ngân, chiếc đồng hồ đã được đặt lên bàn. Bên cạnh là cô gái tóc ngắn mà hồi nào đã ôm Mạch Luân khóc, trong buổi tiền anh tòng quân, với vẻ mặt mình vô can.

Mai Á xông tới đặt phịch nắm tiền lên mặt quầy, cầm lấy chiếc đồng hồ của Mạch Luân. Đó là thứ của cải duy nhất còn lại của anh.

Mạch Luân xám mặt: “Làm sao mãi giờ mới tới, chẳng qua là mượn cô một tí tiền”.

Mai Á cúi đầu cầu xin. Cô gái tóc ngắn giật giật tay áo của Mạch Luân: “Em đi trước đây”. Nhìn Mai Á một cái rồi đi thẳng. Sau ba năm đôi mắt cô gái đã nhuộm vị phong trần.

Đêm hôm đó Mạch Luân không nói gì với Mai Á, cũng không nghe cô giải thích. Xưa nay anh chưa bao giờ gặp tình huống như vậy.

Mai Á khóc sưng cả mắt, suốt đêm ngồi trước mặt Mạch Luân.

Sáng sớm hôm sau, Mạch Luân mới xin lỗi Mai Á, tối đến vẫn rửa chân cho cô, nắn bóp bàn chân cô bằng bàn tay ấm áp.

Mọi tủi cực trong Mai Á đều tan biến.

Từ đó về sau những tình tiết như thế lại lặp lại một cách dữ dội hơn.

Trời càng ngày càng rét, cái tự phụ của Mạch Luân cũng càng ngày càng ngang ngạnh. Những tổn thương về tình cảm của họ, không thể lấy sự im lặng để giải quyết được nữa. Một ngày, hai ngày rồi một tuần, hai tuần Mai Á gầy xòm đi một cách nhanh chóng, trên mặt đã thể hiện rõ những nét tiêu tụy của người đàn bà hai mươi bảy tuổi. Từ đầu mùa đông, Tiêu Nhiên đã lấy một người đàn ông chất phác, trầm tĩnh rồi dọn đến một thành phố khác. Khi đi cô nói với Mai Á: Không còn cách nào khác. Việc Tiêu Nhiên đi và tình trạng quan hệ với Mạch Luân hiện nay đã đặt Mai Á vào tình thế không còn đường lùi. Tiệm thời trang đã chuyển nhượng cho người khác, cô không còn lòng dạ nào để lo cho nó nữa. Hai người cãi cọ nhau, xin lỗi nhau, khóc lóc và ôm nhau, cứ thế. Một lần cuối cùng, trong khi làm tình, Mai Á đã quên khóa điện thoại di động, cô nhận được một tin nhắn, không rõ ràng: Thương nhớ triền miên. Nhìn cái màn hình mở tối của chiếc điện thoại di động, thân thể Mạch Luân thấy lạnh. “Là một tin nhắn nhầm”. Mai Á nói: “Em dùng nhân cách của em để đảm bảo”.

“Nhân cách của cô còn có thể bảo đảm cái gì? Cô cho rằng mình là thiên thần chắc?”

Trái tim của Mai Á không có bất cứ sự phòng bị nào đã bị đập vỡ ra. Mạch Luân ngẩn ra, quay đầu chăm một điều thuốc, rít một hơi gần hết nửa điếu.

Lần này Mai Á không khóc. Khi không khóc mới biết rằng, thì ra những nỗi đau có thể làm trào nước mắt cuối cùng cũng có thể qua đi. Nhưng lần này thì đã đến giới hạn cuối cùng.

Cô đứng dậy từ từ mặc xong quần áo rồi đi ra cửa, Mạch Luân chạy theo gọi: “Quay lại cho tôi”.

Mai Á đã vứt bỏ cái giọng nói quen thuộc, cánh cửa buồng ngủ, cánh cửa phòng khách đều đóng sập lại sau lưng cô. Cô xuống gác đi thẳng lên chiếc cầu vượt ở giữa đường phố. Cô đứng cạnh lan can bỗng nghĩ: Nhảy xuống đó, cảnh tượng có đẹp như trong phim không. Cô trèo lên lan can, nhưng quần áo cô đã bị một đôi tay níu lại: “Mai Á, đây là lỗi của anh, không thể”.

Tầm thân Mai Á ngả lên một thân thể khác, cô ngoái đầu nhìn thấy Mạch Luân. Mai Á đứng dậy, cười: “Không thể sao?”. Cặp mắt Mạch Luân đầy đau khổ, loại đau khổ này cô đã quá quen thuộc.

Cô đau đớn thấy rằng: Chính những đau khổ đã làm cô chìm đắm này, lần này không thể làm cô động lòng được nữa, cô đã đi đến tận cùng của đau đớn.

Sửa sang lại quần áo, Mai Á nhìn Mạch Luân: “Anh nói không sai, tôi không phải là thiên thần, không phải là thiên thần nhưng tôi cũng có sự tự trọng trong tình yêu anh không biết. Chúng ta, tốt nhất ai về nhà nấy”.

“Không”, Mạch Luân níu lấy cánh tay của Mai Á: “Nếu em rời bỏ anh, anh sẽ nhảy xuống đây”.

Mai Á gỡ tay anh ra. Đôi tay ấy đã từng nắm chặt lấy linh hồn của cô. “Anh cứ nhảy xuống đi”. Vừa nói, cô vừa quay đầu đi xuống cầu vượt.

Sau lưng cô ngoài tiếng gió đêm đông, cô không nghe thấy gì.

10. Chương 10

Bờ bên kia

Tôi và anh, mỗi người ở một bờ đối diện nhau. Giữa chúng tôi là một dòng sông bình lặng, không rộng, nhưng không có đoạn cuối.

1

“Em đúng là yêu anh ta? Em yêu anh ta thật chứ?”

Giang Phong nhìn tôi với cặp mắt hơi nheo nheo lại.

Tôi cúi đầu nhìn vào mũi giày của mình. Một đôi giày trắng vì đã đi được một đoạn đường, hơi dính bụi, tôi định cúi xuống lau. Tôi không nói gì, cảm thấy như là chỉ cần gạt đầu cũng đã tốn sức lắm.

Giang Phong bỗng đưa tay đỡ cằm tôi: “Hải Triều, em hãy ngẩng đầu lên nhìn anh đây”.

Tôi đành phải ngẩng đầu và gặp ngay ánh mắt của anh.

“Lấy chồng là việc rất quan trọng của người con gái, em đã nghĩ kỹ chưa?”

Giọng nói của Giang Phong hơi rè.

“Ừ” tôi phát ra một tiếng không có nội dung rõ ràng. Tôi cảm thấy câu trả lời và ý nghĩ của tôi đều bị bức bách, đều bị bắt buộc, khi tôi nói với Giang Phong rằng tôi và Đồng Ngôn đính hôn, tôi rất máy móc.

Trong tình cảm, tôi bao giờ cũng máy móc như vậy, bao giờ cũng bị động, bị người khác dắt mũi. Hiện nay, Đồng Ngôn, anh ta dắt tôi đến với hôn nhân, thế là tôi phải đi.

“Hải Triều, anh rất lo cho em, anh cảm thấy hình như em có một tâm sự gì đó. Em không vui vì điều đó”.

“Không”. Tôi lắc đầu: “Em không cảm thấy. Có lẽ em là như vậy đấy, cũng không có gì là không tốt”.

Giang Phong bỏ tay ra khỏi cằm tôi, thở dài: “Anh chỉ muốn xác định em vì yêu mà lựa chọn. Hải Triều, em phải biết rằng anh rất quan tâm đến hạnh phúc của em, tương lai của em”.

Tôi nhìn anh: “Vì em là người thân của anh, em biết anh yêu em”.

Tôi cười. Giang Phong sờ vào mái tóc ngắn của tôi: “Có điều không phải vội lấy chồng, em mới hai mươi bốn tuổi, còn là một đứa bé, còn có thời gian để hối hận, còn có thể có nhiều chọn lựa”.

Anh cười. Khuôn mặt anh với những nếp nhăn chịu đựng, khi cười lộ rõ sự nín nhịn.

Trong giây phút đó, tôi xoa mái tóc mỏng, tham lam đón nhận sự ấm áp của bàn tay anh. Tôi không biết đây có phải là lần cuối cùng không. Tôi biết một cô gái hai bốn tuổi như tôi vẫn còn chút thanh xuân, tôi biết, tôi vẫn kịp có những lựa chọn khác. Nhưng thế nào nhỉ? Dù tôi bắt đầu lại từ đầu như thế nào, thì người bắt đầu lại ấy cũng không phải là anh.

2

Tính ra, tôi quen biết Giang Phong đã tám năm, nhưng tám năm đó không đủ thời gian để anh hiểu được tôi. Sự quen biết lần đầu là do tôi muốn thế.

Vụ nghỉ đông năm ấy, lần đầu tiên tôi đi dự lễ cưới của chị gái bạn học Yên Nhiên với tư cách độc lập.

Có lẽ tôi nghĩ mình đã lớn, đi giày cao gót, tô môi son nhạt, nhưng vẫn cảm thấy lạc lõng. Bên cạnh tôi thỉnh thoảng có những phụ nữ đã thật sự là người lớn đi qua, những biểu hiện lả lơi của họ làm tôi cứ phải lùi mãi, lùi mãi vào một góc.

Yên Nhiên ăn mặc lộng lẫy nhất, chỉ có ánh mắt trong vắt, thuần khiết nổi bật của nó là không một thứ trang điểm nào có thể sánh bằng. Tôi nhìn nó, như nhìn thấy mình. Hai đứa cuối cùng, không còn cách nào khác phải đứng chụm vào trong góc ấy và khẽ cười với nhau.

Tôi bỗng nhiên nhìn thấy người con trai ấy. Anh nhanh chóng lách qua nhiều người trong căn phòng lớn như ở chỗ không người. Anh mặc chiếc áo khoác gió màu lam Tây Tạng, nhiều năm sau tôi biết đó là loại áo gió nhãn hiệu “sương mù Luân Đôn”. Tôi thích cái tên tiếng Anh của nó lang den foo, nghe rất lãng mạn. Mắt tôi vô cớ cứ dõi theo bóng anh. Ở cuối gian phòng, anh dừng lại nói nhỏ cái gì đó với một người. Khi anh xoay người rời đi, tôi đã nhìn thấy khuôn mặt của anh.

Cũng không đẹp trai lắm, khuôn mặt góc cạnh, cặp mắt hơi bé, hai nếp nhăn chịu đựng không hợp với tuổi tác, kéo dài từ cánh mũi đến tận mép. Cái cảm giác khắc khổ lạnh lùng ấy giống như mùa đông ở bên ngoài cửa sổ.

Sách tướng nói những nếp nhăn nhện nhục tiêu biểu cho sự chịu đựng, đau khổ. Khi nhìn thấy anh, tôi đã tin sách nói đúng.

Bỗng Yên Nhiên kéo tay tôi: “Cậu nhìn thấy người kia chưa? Cái người mặc áo khoác gió màu lam Tây Tạng ấy là bạn học của chị tớ, cũng là chồng sắp cưới của cô giáo Doãn Di dạy nhạc chúng ta, họ sắp cưới nhau đấy”.

Tôi ngớ ra, bỗng nhớ đến cô giáo thỉnh thoảng xuất hiện trong lớp học chúng tôi, cô ấy là người con gái đẹp nhất mà tôi đã từng thấy. Gương mặt và thân hình của cô đẹp đến mức hoàn mỹ. Có điều tôi vốn không thích cô, cô có một giọng nói rất kiêu, ánh mắt thiếu sự ấm áp, thiếu nội dung và tình cảm.

Một người con trai như thế, tôi nghĩ, anh kết hôn với người con gái rất đẹp này liệu có hạnh phúc không?

Mắt tôi dõi theo anh đi ra, cái bóng dáng ấy khi biến mất đã khắc sâu vào trí nhớ của người con gái mười sáu tuổi như tôi.

3

Một năm sau tôi tốt nghiệp trung học, thi vào khoa tiền tệ của một trường đại học ở Bắc Kinh.

Trong năm đó, tôi thấy anh hai lần, anh chưa bao giờ đến trường chúng tôi, về điểm này, anh không giống với nhiều người đàn ông khác. Tôi gặp anh đều ở ngoài phố. Anh đi chiếc xe đua màu xanh ngọc chở theo cô giáo dạy nhạc sau lưng. Một lần là mùa thu, một lần là mùa đông. Tôi thấy anh lần đầu đã rất lâu nhưng tôi vẫn nhận ra bóng dáng của anh, nhận ra cái áo gió màu sẫm của anh và mái tóc dài rất đẹp của cô giáo bay lất phất về phía sau.

Đôi tay cô giáo ôm chặt lấy lưng anh, cái bóng dáng của hai người như dính sát vào nhau.

Tôi đứng trong gió, vẫn là một thiếu nữ mặc quần bò, đi giày thể thao, tóc cắt ngắn. Tôi trước sau không biết tên anh ta là gì, Yên Nhiên không nói, tôi cũng không hỏi, cả đến sau cũng không hỏi. Tôi không tìm được lý do để hỏi.

Sau đó học đại học, từ Bắc Kinh đến thành phố đó cách nhau tám tiếng đồng hồ xe lửa, không phải là xa lắm. Thật ra lìa bỏ một nơi nào đó thì xa và gần cũng chẳng khác nhau là mấy.

Trong bốn năm, tôi vẫn không cao thêm, vẫn tóc cắt ngắn, mặc quần bò và đi giày thể thao. Nhưng vì đã lớn hơn, thân thể dần dần đầy đặn hơn, bắt đầu có bạn trai theo đuổi.

Thời gian bốn năm không phải là ngắn, việc học hành cũng không căng thẳng lắm, có rất nhiều thời gian để yêu. Vì buồn tôi cũng thử hy vọng có thể lao vào một mối tình nào đó để quên hình bóng kia. Đã có những cái kéo tay, những cái ôm, những cái hôn môi nhưng trước sau tôi vẫn chỉ đi bên lề của yêu đương. Một trái tim đã lắng xuống thì dù muốn thế nào tôi cũng đành bất lực.

Nam sinh trong trường không phải là không tốt. Họ trẻ trung trong sáng, tràn đầy những hoài bão đối với cuộc sống, nhưng sao tôi vẫn cảm thấy họ quá mỏng manh, một tình yêu trong sáng, thuần khiết ở họ, không đủ sức quynh rũ trái tim tôi.

Mỗi khi ở gần họ cũng như khi từ biệt họ, tôi đều nhớ đến hình bóng của người con trai kia. Cái nỗi nhớ đột ngột ấy làm cho tôi không sao yêu được. Tôi đã dần quên dáng của anh nhưng vẫn lơ mơ nhớ đến những nếp nhăn chịu đựng trên khuôn mặt góc cạnh của anh.

Tôi không biết tên anh.

Nhưng anh trước sau vẫn tồn tại. Anh không gây ra vương vís gì trong lòng tôi, không gây ra đau đớn gì cho tôi, không để lại dấu vết gì. Thế mà chỉ vì anh tồn tại, tôi đã mất hết năng lực phân biệt, đánh giá đối với tình yêu.

Những năm tháng tốt đẹp nhất cứ thế qua đi. Vì không có một tình yêu, tôi cảm thấy phí hoài.

Bốn năm sau, tôi rời Bắc Kinh, về cái thành phố mà tôi đã sống hai mươi năm. Sau bốn năm, tôi đã thật sự trưởng thành, đã đọc rất nhiều sách, tôi hiểu thêm rất nhiều điều, đã có rất nhiều mong muốn, nhưng vẫn không cảm thấy cái thành phố này nhỏ bé. Khi đi ra khỏi ga, lòng tôi bỗng cảm thấy nhẹ nhõm như được cập bến.

4

Làm sao có thể ngờ được, năm năm sau, tôi thực sự đứng trước mặt anh. Anh là cấp trên của tôi, phụ trách phòng tín dụng của ngân hàng kiến thiết mà tôi đang làm việc. Sáng sớm hôm đó, mở cửa ra thì nhìn thấy anh, tôi nghĩ, hay là mình mở nhầm cửa.

“Chào anh”. Tôi nói: “Làm sao lại là anh?”

“Chúng ta quen nhau ư?”. Anh nhìn tôi. “Trước kia chúng ta đã gặp nhau?”.

Tôi ngẫm nghĩ, lắc đầu: “Doãn Di, cô giáo Doãn Di, hồi đó cô dạy nhạc cho em”.

Anh cười: “Thế giới này đúng là không quá to”.

Nét cười của anh, có cái gì đó nín nhịn.

Anh không nói tiếp theo lời của tôi, không nhắc đến bất cứ một điều gì về Doãn Di, vợ anh. Anh chỉ cười giao việc cho tôi rồi quay mình và đi. Sau năm năm, trên khuôn mặt anh có thêm những nét tang thương làm cho anh càng có sức sát thương, còn người con gái kia, tôi nghĩ, không biết có còn xinh đẹp như xưa nữa không?

Nhìn theo bóng dáng anh, cái cảm giác quen thuộc kia làm cho tôi bỗng cảm thấy ngạt thở.

5

Tôi đã có thể luôn luôn nhìn thấy anh và cuối cùng cũng biết tên anh: Giang Phong.

Tôi ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, làm việc cố gắng, ít nói, đối với đồng sự luôn luôn tôn trọng, đối với khách hàng đúng mực, chưa từng tham gia bàn tán bất cứ chuyện gì ở phòng rửa tay. Mọi biểu hiện của tôi đều làm anh bằng lòng. Một tháng sau, anh nói với tôi: “Hải Triều, em có đủ tố chất hoàn mỹ nhất của một người phụ nữ ở văn phòng. Nhưng em còn trẻ quá, trong một môi trường khác, tôi có thể nói em là một cô bé. Em đúng đã làm cho anh cảm thấy quý mến”.

Tôi mỉm cười. Anh không biết chỗ yếu trong lòng tôi. Nếu có thể, tôi hy vọng có cái xinh đẹp ở Doãn Di.

Giang Phong bắt đầu thích trò chuyện với tôi, khi công việc rỗi rãi, anh có thể trao đổi với tôi về những vấn đề: Bóng đá, chiến tranh, lịch sử, bảo vệ môi trường... Anh nói tôi là một cô gái phong phú mà âm áp.

Một tháng sau, Giang Phong đã bắt đầu thân với tôi bằng cử chỉ trong sáng, ôn hòa nhất, đôi khi anh gọi tôi là Hải Triều, có khi lại gọi là cháu.

Một tháng sau, tôi tình cờ biết được bí mật của anh: Hồi đó, Giang Phong đang sống với một người đàn bà tên là Thẩm Tùng.

Sống với nhau? Vì tôi không biết họ có yêu nhau không, càng không muốn biết.

Tối hôm đó, ở quầy trưng bày sách của “thành phố sách”, tôi đang muốn tìm một cuốn sách mới mà mình yêu thích. Tôi lượn hết vòng này lại vòng khác, khi không biết mình đã mấy lần lượn đến trước các tủ kính

lớn, tình cờ ngẩng đầu lên, nhìn ra bên ngoài cửa sổ rực rỡ ánh đèn, tôi chợt nhìn thấy Giang Phong khoác tay một người phụ nữ, bước qua trước cửa kính.

Như một giấc mộng.

Anh đã lướt qua rồi, anh lại quay lại, qua lớp kính dày trong suốt, chúng tôi đã thấy rõ mắt của nhau.

Giang Phong không rời tay người phụ nữ. Anh đứng lại, cười, tay kia giơ lên vẫy vẫy tôi.

Tôi không biết bày tỏ tình cảm của mình như thế nào. Người phụ nữ trong tay Giang Phong không phải là Doãn Di, không đẹp như Doãn Di. Chị ta mặc chiếc váy dài màu nước, mái tóc nâu bồng bả, nụ cười rạng rỡ.

Tôi chỉ giơ cao quyển sách trong tay, cười.

Giang Phong dắt người phụ nữ đi, không có vẻ gì hoảng sợ và che giấu.

Tôi biết cuộc hôn nhân của Giang Phong với Doãn Di vẫn còn, họ đã có một con gái ba tuổi, đẹp như hoa, tên là Yên Chi.

Tôi đặt quyển sách xuống, nhìn theo cái bóng thành đôi của Giang Phong. Ánh đèn rực rỡ của đường phố bên ngoài lớp cửa kính cũng trở nên lạnh lẽo.

6

Ba ngày sau, Giang Phong mời tôi ăn cơm trưa ở nhà hàng “Nhà đỏ” đối diện với ngân hàng. Tôi gọi món ăn, anh khua dao đĩa lạnh canh rồi bỗng nói đến chuyện chúng tôi nhìn thấy nhau qua lớp cửa kính tối hôm đó.

“Cô ấy là Thẩm Tùng, vẻ rất đẹp”. Giang Phong nói: “Chúng tôi quen nhau đã nửa năm”.

Tôi gật đầu, tay vẫn loay hoay với miếng bít tết bò.

“Tại sao em không hỏi anh?”. Dao đĩa trong tay Giang Phong ngừng lại.

“Hỏi anh cái gì? Không phải anh đã nói cả rồi sao. Chị ấy là Thẩm Tùng, anh chị quen nhau đã nửa năm”.

Giang Phong giơ tay sờ vào tóc tôi: “Hải Triều, em đúng còn là trẻ con, không nên trầm lặng và bao dung như thế này”.

Việc không liên quan gì đến mình. Tôi tiếp tục công việc của mình. Còn Giang Phong, anh không biết tôi là thánh giả không thích hợp nhất, một lời tôi cũng không muốn nghe. Hơn nữa, tôi thật sự đã lớn, chính anh muốn phớt lờ tôi.

“Hải Triều, anh muốn em biết rằng, cuộc hôn nhân nhìn ngoài rất đẹp của chúng tôi, như họ vẫn nói, vợ như ngọc, con gái như hoa, nhưng anh rất buồn. Lòng anh đã chìm lắng xuống trong cuộc hôn nhân đó. Cô ấy không phải là người mà lòng anh muốn tìm. Anh cần được chia sẻ. Hải Triều, anh buồn quá”.

Giang Phong, anh nói anh không có tình yêu, anh nói anh không yêu chị ấy? Mặc dù chị ấy có sắc đẹp phi thường. Còn em, hình như từ đầu em đã biết trước.

Tôi không có lý do gì để buồn giận. Trên thế giới này, biết bao nhiêu người buồn, vì buồn mà thấy trống trải, muốn lấy tình yêu để bù đắp. Nhưng tình yêu, đâu có phải chỉ cần đưa tay ra là bắt được? Tôi chỉ sợ Giang Phong không thể tìm ra người mà anh muốn yêu, chỉ sợ không có ai có thể chia sẻ nỗi buồn của anh.

Tôi nhìn anh: “Em hiểu”.

Đúng vậy, tôi hiểu nỗi buồn của anh, sắc đẹp của Doãn Di với người đàn ông có nếp nhăn nhăn nhục thật ra là không liên quan gì với nhau, cái sắc đẹp thuần túy kia không thể chở hết những cô độc và buồn chán trời sinh của anh. Anh cần một trái tim thuần túy và phong phú để sưởi ấm và làm bạn. Doãn Di không có tố chất ấy, rất nhiều phụ nữ khác bên Giang Phong cũng không có.

Trái tim đó, chỉ có trong tôi, Giang Phong đâu có biết.

Giang Phong nắm lấy bàn tay đang để trên bàn của tôi: “Hải Triều, không biết vì sao anh cảm thấy chúng ta là người thân. Anh cảm thấy từ trong trái tim anh là anh rất thân, rất thân với em. Em là người tốt nhất mà anh quen biết”.

“Em hiểu”.

Khi lặp lại hai tiếng ấy, tôi biết rằng, người đàn ông gọi là Giang Phong này ở bờ đối diện với tôi. Giữa chúng tôi có một dòng sông, không rộng nhưng bất tận. Mà tôi là người trời sinh ra không biết bơi, cho nên dù tôi khát khao đến mấy cũng chỉ có thể đứng ở bờ đối diện với Giang Phong mà nhìn anh.

Với cái cảm giác rất thân, rất thân ấy, Giang Phong đã đặt tôi ở bờ bên này.

Ấm áp mà chết người.

7

Giang Phong và Thẩm Tùng không sống với nhau được lâu. Thẩm Tùng dần dần không thể thích ứng với sự u uất trong tính cách Giang Phong, xa lánh dần.

Mùa đông nửa năm sau, Giang Phong bắt đầu lui tới quầy bar “Hong Trần”. Trong cái quán rượu nhỏ ẩn trong một góc thành phố ấy, có người con gái gọi là Thư Ảnh. Đó là một người con gái đang mang vết thương lòng. Trong cặp mắt bé của cô thấp thoáng thấy được vết thương tình cảm mà người ta không biết.

Tôi biết cái cảm giác mang vết thương lòng đó đã quyến rũ Giang Phong. Vì buồn, anh có trái tim rất dễ bị quyến rũ. Người duy nhất không thể quyến rũ anh là tôi.

Tôi bị anh mở ra trong lòng bàn tay, nhìn là rõ ngay, không thể có bất cứ một chuyện gì có ý nghĩa khác xảy ra.

Có lúc Giang Phong cố tình kéo tôi cùng đi. Một lần không từ chối được, tôi ngồi trong căn nhà gỗ màu đỏ sẫm, có cảm giác bị dồn nén vô cùng, uống một lúc hết bốn chén ba-ki-nô.

“Đúng là một đứa bé”. Giang Phong nói tôi như vậy. “Nhưng tôi đúng là rất thích đứa bé này”.

Tôi cười bên lên, như người không có bụng dạ gì. Anh đâu có biết? Tôi đang uống những đau buồn của tôi. Không đau chỉ có buồn. Giang Phong yêu tôi, không phải bằng tình yêu trai gái. Nhưng anh không sai.

Sau đó tôi tình cờ hoặc bị động quen biết một số bạn gái như hoa quỳnh chợt nở hoặc hứa hẹn lâu dài trong đời Giang Phong, nhưng cuối cùng đều không trở thành tri kỷ của anh. Tôi nhìn anh hết lần này rồi lần khác vấp ngã trong tình yêu, lại trở lại cô độc, nghỉ một thời gian rồi lại bắt đầu những tìm kiếm mới.

Tất cả đều uổng công, nhưng tôi chỉ có thể nhìn, không thể có một ý kiến gì. Tôi biết làm thế nào được? Anh ấy ở bờ bên kia.

8

Thời gian cứ dần trôi, ngoài công việc, ngoài việc gặp Giang Phong, nội dung cuộc sống của tôi cũng dần dần nhiều lên. Có những người đàn ông bắt đầu chen vào, chủ động có, do người khác dắt mối có, hoặc giả do tình cờ.

Tôi đang ở tuổi yêu đương, được giáo dục tử tế, có một công việc không đến nỗi tồi, không có bất cứ một sự đam mê xấu nào, làm sao có thể ngăn cản những điều đó xảy ra.

Có lúc Giang Phong chú ý đến đời sống của tôi. Anh hỏi: “Hoa ai tặng đây? Cái anh chàng mặc âu phục ấy làm ở đâu? Anh ta có nhà không? Bao nhiêu tuổi? Học trường nào ra?...” Đủ chuyện, cứ như là bà mẹ 50 tuổi của tôi.

Tôi chỉ cười không trả lời, không cảm thấy hạnh phúc vì được yêu chiều, hoàn toàn không có cảm giác đó.

Có một lần Giang Phong thô bạo đuổi một người đàn ông chờ tôi dưới lầu, thái độ rất không khách khí, sau đó kéo tôi vào phòng làm việc của anh, nói: “Hải Triều, cô phải nhớ, không được nói chuyện yêu đương với người đã có vợ. Lần sau gặp hẳn ta, tôi sẽ không nể nang gì nữa đâu”.

Tôi không biết trả lời ra sao. Về các bạn gái của Giang Phong, anh không cho phép tôi hỏi đến. Anh muốn tôi có một cuộc sống tươi sáng, một tương lai rộng mở.

Đúng vậy, Giang Phong yêu tôi. Đến nay thì điều đó ai cũng biết. Vắng chúng tôi họ bàn tán xôn xao, nhưng sự thể như thế nào thì không ai biết.

Hãy cứ cho những điều họ nói là thật, nhưng chân tướng thì chỉ ở trong tay Giang Phong không ai rõ được.

Chúng tôi lại bắt đầu có những ngày yên ổn, không sóng gió.

Giang Phong lại bắt đầu một mối tình mới. Khi anh dẫn đến trước mặt tôi một cô gái mặt như hoa sen, tôi quyết định nhận hoa hồng và lời hẹn hò của một người đàn ông tên là Đồng Ngôn.

Tôi thích cái tên Đồng Ngôn. Anh mở một công ty quảng cáo nhỏ, trẻ trung, trầm tĩnh hồn nhiên, trong sáng, không uống rượu, hút thuốc, mặc âu phục, đi một chiếc xe Phú Khang màu trắng. Đó là một người đàn ông rất thích hợp với tôi.

Giang Phong quan sát Đồng Ngôn một thời gian, không tìm thấy khiếm khuyết gì. Vì không thấy khiếm khuyết gì, Giang Phong cảm thấy áy náy không yên tâm.

“Một người đàn ông làm sao lại có thể hoàn mỹ đến thế, không có thiếu sót gì? Điều đó không chân thực chẳng?”. Giang Phong chọn thời gian gọi tôi đến, nói: “Em phải có thời gian tiếp xúc với anh ta nhiều hơn, một người quá tốt hẳn có vấn đề”.

Tôi cười. Không phải ai cũng như anh, khe hở nội tâm không che đậy được. Người đàn ông mà bề ngoài không tí khe hở chỉ là người thật chín. Trong theo đuổi tình cảm, Giang Phong mãi mãi không khôn lên được.

Nhưng Giang Phong không bận tâm lắm đến vấn đề này. Anh không thể, người bạn gái mới quen của anh chắc hẳn đã đem đến cho anh những cái gì mới mẻ, thời gian bị phân tán đi nhiều. Anh dần dần buông lỏng. Vì bận công tác, đã rất lâu tôi không có thời gian gần anh.

Tình yêu của Đồng Ngôn càng ngày càng thấm thiết, trong khi Giang Phong ngày càng lơ đãng. Trong tình hình đó, tôi đã nhận nhầm đính hôn của Đồng Ngôn. Sau đó, cuối cùng tôi đã tìm được thời gian, hoàng hôn hôm đó, khi hết giờ làm việc, tôi chặn Giang Phong lại bên cánh cổng, nói cho anh biết việc đó.

Trên khuôn mặt góc cạnh của Giang Phong hiện rõ một sự thất vọng.

“Hải Triều, em lấy chồng thật ư? Anh buồn biết bao? Anh vốn đã buồn. Ai trò chuyện với anh, còn ai muốn hiểu anh? Anh còn có thể yêu thương ai vô bờ bến như thế?”.

“Em sớm muộn phải lấy chồng”. Tôi thở dài. Với Giang Phong, tôi hiểu lắm cũng chỉ có thế, những gì mà anh đã cho tôi, anh không thể biết được nó tàn nhẫn đến thế nào.

Tôi không muốn bắt mình phải chịu đựng thêm nhiều nữa. Giang Phong, em chỉ muốn tìm một nơi nào đó, một cách nào đó để trốn. Có thể trốn được suốt đời là hạnh phúc của em.

“Hải Triều thương yêu, em nên nhớ rằng, nhớ mãi mãi rằng, chúng ta mãi mãi yêu nhau, anh yêu em đến thế, chúng ta là người thân”. Anh thấp giọng nói câu cuối cùng.

Đúng là lần đầu tiên anh gọi tôi là Hải Triều yêu thương, và đó cũng là lần cuối cùng. Khi Giang Phong quay mình đi, nước mắt tôi bắt đầu trào ra, từng giọt từng giọt không sao ngăn được.

Đúng thế, chúng tôi yêu nhau đến thế. Tôi đã từng trông mong và chờ đợi đến thế, nhưng tình cảm đó trước sau không thể trở thành tình yêu nam nữ. Tôi và anh, mỗi người ở một bờ đối diện nhau. Giữa chúng tôi là một dòng sông phẳng lặng, không rộng nhưng dài vô tận.

Tôi nhìn theo bóng anh. Anh có tên là Giang Phong, tôi chợt nhớ đến câu “Giang Phong ngư hỏa đối sầu miên” trong bài thơ Đường “Phong kiều dạ bạc”. Có thể gọi tôi là ngư hỏa. Kiếp này chúng tôi đành ôm sầu nuốt hận nhìn nhau mà không gặp được nhau. Mong sao trong kiếp sau chúng tôi có thể gặp được nhau bằng một cách nào khác

11. Chương 11

Tình địch

Cô ta không phải là bạn tớ, chỉ từng là tình địch của tớ.

1

Cái giây phút đầu tiên nhìn thấy Trình Thiên Hận, tôi bỗng thấy mình muốn đau khổ mà không thể nào đau khổ được. Ngô Y Bằng, người đàn ông mà tôi yêu đã rất nhiều năm ấy lại yêu một người phụ nữ khác mà nào có khác gì tôi.

Trình Thiên Hận và tôi có rất nhiều điểm giống nhau: gầy, mắt nhanh, mặc quần dài Odbo màu đen và áo sơ mi trắng cùng một nhãn hiệu. Tóc ngắn, lòa xòa một cách rất ý vị, môi mỏng, cằm rất thanh tú. Hơn nữa chúng tôi hút thuốc lá cùng nhãn hiệu. Cái hộp thuốc lá để trên bàn có màu sắc mà tôi rất quen thuộc.

Khi hút thuốc, tôi thường gác đùi trái lên đùi phải hoặc gác đùi phải lên đùi trái.

Trình Thiên Hận cũng thế.

Ngô Y Bằng nói, Trình Thiên Hận trước kia gọi là Trình Giai Nhân. Năm lên chín cô ta tự đến cơ quan hữu trách đổi tên thành Trình Thiên Hận trên sổ hộ tịch.

Một bé gái lên chín không hiểu vì sao mà hận đời. Ngô Y Bằng không nói gì hơn, anh ta biết rằng nói chuyện với vợ về người tình của mình là một sai lầm.

Điều đáng mừng là tôi không phải là người cuối cùng biết Ngô Y Bằng có ngoại tình, mặc dù anh ta che giấu rất kỹ, mặc dù thành phố này không nhỏ, mặc dù tôi biết rõ anh không muốn để tôi biết.

Không ai ngờ được Trình Thiên Hận lại gọi nhầm điện thoại. Lúc nửa đêm gửi tin nhắn vào máy điện thoại di động của tôi. Sau đó tôi khẳng định rằng không phải cô ta cố ý, nhưng cũng có thể thấy cô ta đã biết rõ tất cả về Ngô Y Bằng và tôi, kể cả đã quen số điện thoại của tôi.

Số điện thoại của tôi và của Ngô Y Bằng chỉ khác nhau ba số cuối, anh thích số năm và tôi thích số ba.

Cái tin nhắn đó rất ngắn, chỉ có mấy chữ: Mơ đến triển miên Thiên Hận.

A, Thiên Hận. Sáng sớm hôm sau, trên xe buýt, khi tôi mở điện thoại di động nhận cái tin nhắn đến muộn đó, đã giật mình khi thấy cái tên ấy. Thậm chí tôi không hề nghĩ đây là tin nhắn phát nhầm. Tôi cảm thấy, cái tên đó phải là có quan hệ với Ngô Y Bằng. Thế là tôi chuyển ngay cái tin nhắn đó cho anh.

Xe buýt chín giờ sáng rất chật, mọi cảm giác của tôi bị chen lấn đến mức không biết làm thế nào. Đến trạm tiếp đó, tôi xuống xe. Tôi nghĩ dù tôi yêu công việc của tôi đến mấy, hôm nay cũng nhất định nghỉ việc.

Tôi nên tìm Ngô Y Bằng, hỏi cho rõ người đàn bà tên là Thiên Hận ấy là ai?

Nhất định phải là đàn bà. Ngô Y Bằng không thể có quan hệ tình cảm với đàn ông.

Ngô Y Bằng chờ tôi trước lầu làm việc, vẻ mặt bình tĩnh, rõ ràng đã có chuẩn bị. Anh nói: Bảo Tâm, chúng ta vào cái quán nào ngồi một lát đi.

Tôi đồng ý, sau khi cưới nhau, đã rất lâu chúng tôi không vào quán rượu. Năm năm, đúng là rất lâu.

Mười giờ sáng, quán rượu vắng khách, chỉ có nụ cười mơ hồ mang vẻ buồn ngủ của nhân viên phục vụ.

Ngồi đó, tôi bỗng phát hiện ra, một người vợ cần làm gì, nói gì với người chồng vượt ra ngoài khuôn phép. Điều kỳ lạ là tôi rất tò mò muốn biết người đàn bà gọi là Trình Thiên Hận ấy là người như thế nào.

Ngô Y Bằng hỏi tôi uống gì. Tôi đã yêu anh năm năm, lại làm vợ anh năm năm, suốt mười năm đàng đẵng ấy anh không biết tôi uống gì vào buổi sáng. Nhưng trước đó, tôi đâu để ý đến điều đó.

Tôi lắc đầu: Hãy bảo cho em biết Thiên Hận là ai?

Ngô Y Bằng không tỏ ra lúng túng một tí nào. Anh không phải là người chồng bé, xưa nay vẫn là người đàn ông lớn. Chính tôi yêu anh về điểm đó.

“Là Trình Thiên Hận, một người đàn bà”. Anh nói.

Tôi đã cười, nói cái tên rất hay.

Lúc đó Ngô Y Bằng mới nói lời xin lỗi: Xin lỗi Bảo Tâm, sự việc đã xảy ra rồi.

Đến lúc ấy tôi mới thấy đau, nhưng không dữ dội lắm, như gió nhẹ gợn sóng lăn tăn, từng tí, từng tí một gập lên nhau, chậm chậm, thấp thoáng, rồi choán hết cả thân thể tôi.

Ngô Y Bằng nói: Bảo Tâm, nếu em buồn, em cứ khóc lên, đừng làm như thế.

Tôi lấy tay giằng vạt áo của tôi rồi lại thả ra. Sáng hôm đó, tôi mặc một chiếc áo sơ mi rộng. Tôi bỗng thấy nó rộng quá, tôi trốn vào trong đó có lẽ khó mà tìm ra. Tôi như muốn tìm thấy mình trong cái áo. Điều này làm cho tôi thấy mình không biết làm gì, nhưng lại không có nước mắt.

Tôi lặng im, không hỏi gì nữa. Tôi nghĩ bất luận hỏi gì, anh cũng sẽ nói thật hết với tôi, mà sự thật thà đó càng làm tôi đau đớn hơn.

Người phục vụ đem đến một cốc nước. Tôi ôm lấy cái cốc. Ngô Y Bằng nói: Bảo Tâm, cho anh biết, em muốn làm gì?

Tôi uống một ngụm nước, lạnh buốt. Tôi nói, tôi muốn gặp Trình Thiên Hận.

Vì sao?

Bởi vì em tò mò. Có thể là không cam tâm, nhưng tôi không nói. Tôi không biết, ngoài tôi ra, Ngô Y Bằng còn yêu loại phụ nữ nào? Tôi mới 28 tuổi, chưa thể nói là già, cũng không biến mình thành một người đàn bà nhỏ nhen trong hôn nhân, chúng tôi thậm chí chưa có con cái gì, Ngô Y Bằng không phải chán tôi, sự cuồng nhiệt của thân thể anh chứng tỏ điều đó. Ngay cái hôm Trình Thiên Hận gửi nhăm tin nhắn cho tôi, chúng tôi vừa mới quần quít nhau xong, không phải là trong mơ.

Ngô Y Bằng im lặng một lát, rồi nói: Được, em có thể gọi điện thoại cho Thiên Hận, cô ta có thể sẽ gặp em đấy.

Thế là, một buổi hoàng hôn hai ngày sau, tôi được gặp được Trình Thiên Hận.

Trước khi ra đi, tôi đã mặc bộ quần áo làm mình nổi bật, nhưng buồn thay khi đến thì thấy Trình Thiên Hận cũng ăn bận hết như tôi.

2

Khi nhìn thấy tôi, Trình Thiên Hận không một chút bối rối, nhẹ nhàng đứng dậy, dụi điếu thuốc đang hút vào đĩa gạt tàn, nhìn tôi nói: Chào chị.

Tôi mỉm cười. Tôi mong sao nụ cười của tôi đẹp hơn cô ta.

Trình Thiên Hận cũng mỉm cười, nói, Ngô Y Bằng vừa nói trên đời này không có người đàn bà nào biết cười hơn Lý Bảo Tâm.

Cái anh Ngô Y Bằng này, trước mặt tôi gọi cô ta là Thiên Hận, trong khi đó trước mặt cô ta gọi tôi là Lý Bảo Tâm.

Tôi hoàn toàn bình tĩnh ngồi xuống. Tôi nói: Ngô Y Bằng vẫn nói với cô về tôi sao?

Trình Thiên Hận tiếp tục cười, nói: Anh ấy không phải là người rất sành trong tình cảm, có lúc không biết làm thế nào để cho đàn bà vui, nhưng tôi chưa bao giờ nói cho anh ấy biết điều ấy. Tôi không muốn nghe bất cứ chuyện gì giữa anh chị. Bởi vì, tôi biết, tôi đã đến muộn.

Chập tối, quán rượu bắt đầu lẻ tẻ có khách đến, không ai chú ý chúng tôi. Hai người đàn bà có thể coi là nho nhã, lịch sự, ngồi sát nhau, vui cười trò chuyện với nhau, hết một đôi bạn gái thân thiết. Nhưng tôi biết, trong tay hai chúng tôi đều cầm dao, không phải nhẹ nhàng đâm vào đối phương thì là đâm vào chính mình.

Trình Thiên Hận cũng biết, ít nhất cô ta cũng biết rằng tôi tìm gặp cô ta không phải để cãi cọ đánh ghen. Cô ta biết Ngô Y Bằng dù là có ngoại tình cũng không muốn lìa bỏ vợ.

Vì vậy, trường hợp thứ nhất, tôi là người thua cuộc.

Trình Thiên Hận lại rút một điều thuốc trong hộp thuốc lá trên bàn, đưa cho tôi, rồi rút một điều khác: Tôi biết, chị cũng hút loại thuốc này.

Những điều cô ta biết về tôi nhiều hơn những điều tôi biết về cô ta. Tôi không biết tôi nên buồn hay nên vui trong tình hình đó, dù sao thì Ngô Y Bằng cũng còn biết không dùng cách đó để làm tôi đau lòng.

Trình Thiên Hận nhẹ nhàng nhả ra khói thuốc trong miệng, nói: Chị Bảo Tâm, có phải chị hận tôi lắm không?

Hận? Tôi hận cô ta? Tôi hận một người đàn bà gọi là Trình Thiên Hận? Tôi hận cô ta đã yêu chồng tôi hay chồng tôi đã yêu cô ta? Nhưng hận để làm gì?

Nghĩ vậy, tôi lắc đầu. Tôi không hận mà là tôi có một cảm giác rất lạ, không thể diễn tả được. Trước khi đến đây, tôi mong được thấy một người hết sức xinh đẹp, hết sức dịu dàng. Nhưng cô ta không thể.

Tôi không muốn hận một người đàn bà chẳng có mặt nào hơn tôi.

Trình Thiên Hận bỗng cười, nói: Ngô Y Bằng, thật rất lạ. Mặc dù mỗi khi anh ấy nói về chị, tôi đều cảm thấy có một cái gì đó rất quen thuộc, nhưng tôi cũng từng tưởng tượng, có thể là trong ngoại hình hay trong tính cách, chúng ta là hai người đàn bà hoàn toàn không giống nhau. Anh ấy có thể chán một trong hai người nên mới chọn tôi. Bây giờ xem ra không phải như thế.

Người phục vụ mang lại một bình rượu Cô nhắc có những lát chanh mỏng. Tôi nhìn bình rượu đẹp mà cười. Tôi nói, Ngô Y Bằng chưa nói với cô sao, tôi không uống được bất cứ loại rượu nào. Tôi chỉ uống nước lọc, thứ nước trắng thuần túy ấy.

Trình Thiên Hận với tay kéo lấy bình rượu về trước mặt mình, vẫy người phục vụ: Nước lọc. Khi cốc nước lọc được mang đến, tôi chợt nhớ đến câu nói của Ngô Y Bằng hôm nào: Em uống gì?

Thì ra Ngô Y Bằng cũng không có trực giác. Nhưng tôi bắt đầu cảm thấy nhẹ nhõm, tôi và Trình Thiên Hận, cuối cùng cũng có chỗ khác nhau, dù chỉ là nhỏ nhặt, dù chỉ là một cốc nước trong suốt.

Tôi muốn nghĩ rằng, người đàn bà uống nước là đáng yêu hơn người đàn bà uống rượu.

Tiếp đó chúng tôi nói về những vấn đề thật ra không có gì rõ ràng, về đàn ông và đàn bà, về tình cảm với Ngô Y Bằng. Uống vào một ít rượu, cô ta hình như không thể tập trung tư tưởng được nữa. Còn tôi, ở trong trạng thái không thể thả nhiên được. Ngồi trước mặt tôi, dù sao cũng không phải là bạn tôi, thậm chí không phải là người xa lạ đơn thuần, mà là tình địch của tôi. Nhưng câu nói cuối cùng của Trình Thiên Hận, tôi nhớ rất rõ. Cô ta nói: Cuối cùng tôi hiểu rõ được, vì sao Ngô Y Bằng có thể không để ý gì đến cảm giác của tôi. Anh ấy cảm thấy, tôi chẳng qua là một Bảo Tâm khác. Anh ấy rất yêu chị, mặc dù tình yêu đó hiện nay xem ra hơi kỳ cục.

Nói xong câu nói đó, Trình Thiên Hận uống nốt ngụm rượu cuối cùng, rồi vẫy người phục vụ đến tính tiền.

Tôi đưa tiền ra trước. Tôi không muốn mang nợ cô ta dù chỉ là một cốc nước lọc. Trình Thiên Hận nhẹ nhàng thuyết phục người phục vụ cầm tiền và một thẻ khách quý trong tay cô ta.

Khi đứng dậy, Trình Thiên Hận nói: Chị Bảo Tâm, vì sao chị không hỏi sau này sẽ thế nào?

Tôi ngó ra. Đúng vậy, tôi quên mất. Trước khi đến gặp cô ta, tôi quên mất là phải đòi cô ta tỏ thái độ rõ ràng.

Thế thì, tôi nói, sau đây sẽ thế nào, cô và Ngô Y Bằng?

Trình Thiên Hận bồng giờ tay lên, rồi nhẹ đặt vào vai tôi, tôi không phải cố ý gửi sai tin nhắn đâu, cô nói, tôi đã nói với Ngô Y Bằng rằng, khi nào chị biết thì quan hệ giữa tôi và anh ấy kết thúc. Bởi vì tôi không muốn công khai chơi cái trò tình yêu tay ba. Khi còn chưa ai biết, còn có thể coi như đối phương không tồn tại.

Tôi cười.

Trình Thiên Hận nói, vì sao chị cười?

Tôi nói, thật ra tôi chỉ muốn đến gặp cô, muốn biết người đàn bà mà Ngô Y Bằng thích là như thế nào? Nhưng tôi rất thất vọng, chuyện đáng đau khổ mà không đau khổ được.

Trình Thiên Hận rút tay khỏi vai tôi, chị có thể tha thứ cho Ngô Y Bằng không?

Nếu là cô, cô có tha thứ không?

Trình Thiên Hận lắc đầu.

Nhưng tôi thì tôi tha thứ. Tôi nhìn cặp mắt bé hận đời của Trình Thiên Hận nói, bởi vì người thứ ba là cô, cho nên tôi tha thứ. Tôi không nói dối Trình Thiên Hận, khi tôi nhìn thấy cô ta, tôi đã tha thứ cho Ngô Y Bằng, mặc dù tình cảm của anh đã vượt ra khỏi quỹ đạo. Quỹ đạo đó cũng không cách xa tôi mấy tấc. Có thể anh nhầm lẫn trong cảm giác.

Thế là tốt nhất, Trình Thiên Hận nói, tôi đi đây.

Tôi gật đầu, nhìn cô ta lướt qua trong ánh hoàng hôn.

3

Tất cả đã tiêu tan trong buổi hoàng hôn đó. Cuộc sống trở lại như trước. Hình như người đàn bà gọi là Trình Thiên Hận ấy không hề xuất hiện trong đời Ngô Y Bằng. Anh thậm chí không hề nhớ, anh vẫn hút thuốc, xem băng hình, ăn bánh pizza, đánh cờ trên mạng, cắt lược kiếm tiền và làm tình với tôi.

Trình Thiên Hận chưa lấy đi bất cứ cái gì trong đời sống của anh, ngoại trừ những giấc mơ mà tôi không biết. Hay nhất là, Ngô Y Bằng không bao giờ nhắc lại lời xin lỗi của anh. Nét mặt anh càng vô tư và cởi mở hơn trước. Và thế là tôi hình như quên hẳn cái buổi hoàng hôn ấy, người đàn bà gọi là Trình Thiên Hận ấy.

Một buổi tối bình thường, như mọi buổi tối khác, Ngô Y Bằng xoa tóc tôi, nói: Bảo Tâm này, chúng ta phải có một đứa con, con gái, giống hệt như em.

Đây là lần đầu tiên Ngô Y Bằng nói rõ nguyện vọng muốn có một đứa con.

Tôi đồng ý. Hai mươi tám tuổi, đó là cái tuổi mà người phụ nữ nên làm mẹ.

Ngày hôm sau, Trình Thiên Hận lại xuất hiện, ngay sau ngày mà tôi và Ngô Y Bằng quyết định sẽ có con. Cô ta gọi điện cho tôi. Cô ta nói, chị Bảo Tâm ơi, tôi đã có mang. Để đã quá lâu rồi, tôi phải mổ, nhưng tôi không tìm được một người khác ký cam đoan cho ca mổ.

Không lời thôi dài dòng, một câu nói đã nói hết nguyên nhân và kết quả.

Con của Ngô Y Bằng.

Khi tôi tìm được Trình Thiên Hận bên ngoài hành lang bệnh viện, cô ta đang ngồi dưới một bóng cây ngấm trời, hai chân đưa đi đưa lại thoải mái, không một chút u uất.

Tôi không biết vì sao tôi đi. Cô ta nói, chị có thể đến được không? Tôi đồng ý ngay.

Nhìn thấy tôi, Trình Thiên Hận đứng dậy, nói: Tôi biết chị sẽ đến.

Cô, sao cô không gọi Ngô Y Bằng?

Tôi không muốn Ngô Y Bằng làm việc này, nhưng lẽ thường phải là như vậy.

Tôi không còn quan hệ gì với anh ấy nữa. Đó chẳng qua là một sai lầm đã xảy ra. Tôi là người rất thực tế, yêu một người và được một người yêu là để hưởng thụ, không phải để gánh chịu đau khổ và rắc rối, vì vậy tôi lìa bỏ anh ấy, và không muốn có kết quả này. Trình Thiên Hận nói, tôi xưa nay vẫn yếu, nên cứ nghĩ

mình không thể có mang được, cho nên không chú ý. Có thể đây là một sự trừng phạt, vì tôi đã đòi cái mà tôi không đáng có.

Vì sao cô nghĩ đến tôi? Tôi hơi buồn. Dù sao thì đây cũng không phải là một lần bị cảm nhẹ. Đối với một người phụ nữ, cách lựa chọn này không thể nhẹ nhõm như cô ta nghĩ, cũng có thể vì vậy mà cô ta để lâu quá, lâu đến mức không thể không dùng đến phẫu thuật.

Trình Thiên Hận nheo mắt nhìn tôi: Bởi vì tôi không cho rằng tôi còn có bạn khác sẵn sàng gánh chịu việc này và bí mật này, lại còn có thể có nguy hiểm. Nói xong Trình Thiên Hận cười ranh mãnh, trừ khi tôi nhìn lầm chị.

Tôi thở dài. Cô ta biết cô ta không nhìn lầm người. Trong cuộc chạm trán này giữa hai chúng tôi, cô ta là người giành phần thắng từ đầu đến cuối. Tôi không thể từ chối cô ta, không thể từ chối một tôi khác. Chúng tôi là cùng một loại, cũng có thể suốt đời không gặp được nhau. Trong cái thế giới thật giả lẫn lộn, rất khó nắm bắt này, chúng ta đã quen che giấu, né tránh, thỉnh thoảng còn đeo mặt nạ. Nhưng một khi đã tình cờ gặp nhau thì rất khó mà qua được mắt nhau.

Tôi tin rằng Ngô Y Bằng đã quên cô ta, nhưng tôi thì thật ra chưa bao giờ quên. Cái tưởng là quên ấy chỉ là một giả tưởng.

Tôi ôm lấy vai Trình Thiên Hận, cô ta thấp hơn tôi một chút, cúi đầu nhìn thấy đôi giày đế phẳng mà cô ta đi.

4

Tôi đưa Trình Thiên Hận đến một bệnh viện quen. Quen vì người bạn từ bé của tôi là Đường Tiểu Tiểu đang làm y tá trưởng ở đó.

Đường Tiểu Tiểu là người vui tính, như tên của cô ấy. Cô có một cuộc hôn nhân hạnh phúc và một đôi con gái xinh đẹp ra đời cách nhau 3 phút.

Nụ cười của Đường Tiểu Tiểu, với tôi là bằng chứng của đời sống hạnh phúc. Mỗi khi không vui, tôi thường lựa chọn cách đến nhìn cô ta cười.

Nhìn thấy tôi, Đường Tiểu Tiểu dang rộng hai tay ôm chặt lấy tôi, cười rạng rỡ như hoa tươi nở. Cô nói, Bảo Tâm, Bảo Tâm, đã lâu lắm rồi không nhìn thấy cậu.

Nhìn thấy Trình Thiên Hận phía sau tôi, đôi mắt vốn to của cô mở to hơn.

Cô ấy là ai? Lý Bảo Tâm. Cậu không có chị hay em gái thất lạc chứ?

Từ phía sau tôi, Trình Thiên Hận bước lên. Không, chúng tôi chỉ là bạn.

Đường Tiểu Tiểu vẫn lăm lăm bấm, các cậu giống nhau quá, hết sức giống nhau.

Tôi kéo Đường Tiểu Tiểu ra một phía, nói vắn tắt đầu đuôi câu chuyện và việc cần làm bây giờ. Đường Tiểu Tiểu ngớ ra, thấp giọng hỏi tôi, việc thế này bạn bè không thể làm được. Dù sao cũng là một ca mổ, không thể bảo đảm an toàn trăm phần trăm. Cậu đã nghĩ kỹ chưa?

Tôi ngoái đầu nhìn Trình Thiên Hận, cô ta mỉm cười. Qua ánh mắt có thể thấy cô ta biết rõ Đường Tiểu Tiểu đang nói gì với tôi.

Nhưng khả năng an toàn là rất lớn, y học ngày nay phát triển thế. Tôi quay lại nhìn Đường Tiểu Tiểu, tớ đến tìm cậu là mong hệ số an toàn đến tuyệt đối.

Đường Tiểu Tiểu vẫn nói thêm, cậu quen nó từ bao giờ, sao tớ không biết.

Tôi cười, không trả lời, giục Đường Tiểu Tiểu đưa Trình Thiên Hận đi kiểm tra. Đường Tiểu Tiểu không nói gì nữa, đưa chúng tôi vào hành lang đầy mùi thuốc tiêu độc, dẫn đến buồng giám đốc bệnh viện.

5

Ca mổ rất thuận lợi. Trình Thiên Hận tỉnh dậy, mặt trắng bệch, nhưng nụ cười rất thản nhiên, tự tin.

Cô ta đúng là không muốn để ý gì đến kết quả này, và cả mối tình đã có.

Tôi ở lại bệnh viện với Trình Thiên Hận suốt hai ngày, kể cả đêm. Ngô Y Bằng không hỏi tôi đến bệnh viện với ai, anh là người không hay thắc mắc nghi ngờ, nên tôi cũng đồng ý với Trình Thiên Hận, không cho Ngô Y Bằng biết.

Trình Thiên Hận nói, hoàn toàn không cần thiết, việc này đã không còn liên quan gì với Ngô Y Bằng nữa.

Tôi dần dần nhận rõ ra những chỗ khác nhau rất nhỏ giữa tôi và Trình Thiên Hận. Cô ta hoàn toàn tự mình quyết định mọi thứ ình, rất kiên trì, nhưng tính cách đó cũng là tính cách tôi vẫn thích.

Sự bền bỉ của tôi đối với cô ta đã vượt quá cả tưởng tượng của tôi, hết lần này đến lần khác hỏi cô ta có đau không? Có mệt không? Muốn ăn gì... làm cho Đường Tiểu Tiểu phải oán tôi. Hồi tổ sinh con gái, cậu cũng chưa quan tâm đến thế. Nhưng cô ấy không biết rằng, người phụ nữ như cô ấy, trời sinh ra là chỉ để yêu mình, biết làm thế nào để mình có thể sống tốt hơn, nhưng còn một loại khác, còn chưa học được thậm chí có thể suốt đời không học được. Ví như tôi, ví như Trình Thiên Hận, cho nên khi có thể, chúng tôi không tự yêu mình, có thể yêu đối phương.

Trình Thiên Hận không cảm ơn tôi một lời, nhận sự giúp đỡ một cách rất thản nhiên. Ban đêm, khi yên tĩnh lại, chúng tôi cũng có thể trò chuyện với nhau trong bóng tối về một số việc trong quá khứ, về những người bên cạnh và về cuộc sống của nhau, nhưng không nói về tình yêu.

Sống với Trình Thiên Hận, tôi càng thấy rõ, chỉ có phụ nữ làm bạn với nhau là không cần quá trình, có thể suốt đời là người xa lạ, có thể là bạn trong một giây đồng hồ.

Trình Thiên Hận rời bệnh viện vào ngày thứ ba. Cô ta đứng dậy, nhảy cho tôi xem, quả nhiên không có vẻ gì là đau đớn.

Khi tôi và Trình Thiên Hận rời bệnh viện, trời rất đẹp, nắng chiếu vào mọi góc ngách, cho tôi cái cảm giác là sự sống đang vẫy gọi nơi đây. Nhưng tôi biết đó là một cảm giác sai lạc.

Tôi vẫy xe cho Thiên Hận. Tôi gọi cô ta là Thiên Hận, cảm thấy đúng là một cái tên hay. Đường Tiểu Tiểu vẫn đứng sau tôi, sau khi chiếc xe tung bụi lướt đi, cô ta quay về hướng tôi: Bảo Tâm, cậu bảo thật tớ cô ấy là ai? Cậu thương nó đến thế, không có lý do gì xưa nay tớ không biết.

Tôi nhìn Đường Tiểu Tiểu, sự tò mò của cô ta làm tôi thấy cô ta thật ngây thơ.

Tôi nói: Cậu thật sự muốn biết à?

Đường Tiểu Tiểu nói: Tớ rất lạ, xưa nay cậu không tốt với phụ nữ như thế.

Thế thì tôi nói cho cô ta biết vậy. Tôi giơ tay vẫy một cái xe khác, mở cửa ra rồi, tôi quay lại nói với Đường Tiểu Tiểu: Cô ấy không phải là bạn tớ, mà đã từng là tình địch của tớ.

Tôi ngồi xuống, đóng sập cửa xe lại rồi mới thấy mệt. Qua kính chiếu hậu, tôi nhìn thấy cái miệng há to và nụ cười trong ánh nắng của Đường Tiểu Tiểu.

12. Chương 12

Anh Đào, anh yêu em

Đời là vậy đó, cứ yêu, yêu để rồi hoặc là quá lứa lỡ thì, hoặc là yêu đúng vào người mà mình không muốn yêu.

Ban đầu, Lã Thiên bị người khác xúi bẩy, kích động mới tấn công Anh Đào. Họ nói Anh Đào là cô gái rất lẳng lơ, dễ lợi dụng lắm. Thế là Lã Thiên động lòng.

Động lòng sắc dục.

Lã Thiên đã hai mươi bảy tuổi, là một anh chàng dài lưng dài chân, hơi gầy. Quần áo mặc trên người cứ thấy là hơi rộng mà ống tay áo lại ngắn mất mấy phân, không ra vẻ người đứng đắn. Lã Thiên xưa nay không thích gì tình yêu và hôn nhân, chỉ muốn có một người đàn bà, một cô gái xinh đẹp, rộng thoáng, đương nhiên phải trẻ, phải được giáo dục tử tế, có một công việc sáng sủa.

Nếu họ nói là đúng, thì Anh Đào là ứng cử viên tốt nhất.

Thật ra thì Lã Thiên cũng cảm thấy Anh Đào là cô gái có cơ hội lợi dụng được, nhìn mắt cô dưới cặp lông mày nhỏ có thể thấy được tâm trạng không yên phận. Ăn mặc cũng đằm dáng, thích mặc áo lộ vai hoặc cổ rộng, mở mãi đến giữa ngực. Mỗi lần nhìn thấy, Lã Thiên đều mong nhìn thấu được bí mật của Anh Đào dưới lớp áo.

Hai người trở thành đồng sự chưa lâu, ba tháng trước Anh Đào mới từ một công ty khác chuyển đến. Những cô gái không yên phận có thể biểu hiện ở nhiều mặt, kể cả việc liên tục đổi chỗ làm. Lã Thiên không đoán được tuổi tác của Anh Đào, nét mặt hai mươi tuổi, thân hình hai mươi lăm tuổi, tình tứ ba mươi tuổi. Tất cả đều đúng mong ước của Lã Thiên.

Hai người không làm việc cùng một phòng, thỉnh thoảng mới chạm mặt, phần lớn ở cửa phòng rửa tay, không phải là nơi trò chuyện.

Quyết định rồi, Lã Thiên bắt đầu tấn công trực tuyến. Một hôm, khi hết giờ làm việc, Lã Thiên chặn Anh Đào lại khi cô vừa bước trong thang máy ra, trước sảnh lớn tầng một. Lã Thiên nói: “Anh Đào, anh thích em, anh muốn cùng em đi ăn cơm, đi xem phim, cùng về nhà”.

Anh Đào nói: “Anh còn muốn làm gì nữa?”

Lã Thiên nói: “Còn muốn cùng em làm tình”.

Anh Đào cười, quay mình đi ra ngoài. Cô biết đây là anh chàng không thể lấy lý lẽ mà bảo được, ít nhất anh ta đã hiểu sai mình.

Lã Thiên chạy đuổi theo: “Anh Đào, anh nói thật đấy”.

Anh Đào vẫn cười: “Nhưng tôi không muốn làm tình với anh”.

Anh Đào có vùng lưng rất bé, bó chặt trong quần áo, khi bước đi hơi uốn éo, nhìn từ phía sau, đường nét mềm mại, đầy hấp dẫn. Lã Thiên nuốt nước bọt, càng tin lời họ nói là đúng. Mặc dù bị Anh Đào từ chối nhưng anh ta vẫn hy vọng.

Trên đường về, Anh Đào không nhịn được cười vì những câu nói và dáng vẻ của Lã Thiên vừa rồi. Về Lã Thiên, Anh Đào không có ấn tượng gì trên mặt những người đàn ông hư hỏng không cần mất sức gì cũng thấy được những dấu hiệu rõ ràng. Những lời nói vừa rồi, với những người khác thì sẽ có cảm giác rất cục súc, thô lỗ, nhưng Lã Thiên nói ra lại rất đơn giản, rõ ràng. Những gã đàn ông xấu nói ra những lời thô lỗ như vậy thì càng hợp với tính cách của họ mà thôi.

Mười lăm phút sau, Anh Đào đi vào cái cầu thang sơn màu đỏ của tòa nhà. Một mình cô ở một căn nhà gần 300 mét vuông, trang trí rất đẹp, thoải mái, nhưng không thể coi là nhà, chủ nhà là một người đàn ông tên là Lý Hải Bình.

Lý Hải Bình là bạn trai của Anh Đào, đã yêu bảy năm.

Trên tường buồng ngủ treo tấm ảnh chụp chung Lý Hải Bình với Anh Đào: Một đôi trai gái trẻ tuổi dưới gốc một cây hợp hoan. Nét mặt Lý Hải Bình đầy vẻ thư sinh, sáng sủa. Anh ta lớn lên trong một gia đình giàu có, mọi hành vi cử chỉ đều mang tính chất quý tộc. Khi đang học đại học, Lý Hải Bình là đóa hoa có

rất nhiều bướm theo đuổi, nhưng anh gặp và yêu ngay Anh Đào, bạn học sau một lớp. Hai người đương nhiên là phong hoa tuyết nguyệt, hẹn biển thề non, không ai khác còn có cơ hội.

Một năm sau khi tốt nghiệp, Lý Hải Bình đi Canada học nghiên cứu sinh, để lại nhà cho Anh Đào. Lý Hải Bình nói: “Anh Đào, hãy chờ anh về”.

Buổi tối trước khi chia tay, lòng Anh Đào tràn ngập đau buồn và mờ mịt. Cô nhìn người bạn trai mà cô đã yêu năm năm. Vốn dĩ, họ đã định đến mùa đông thì làm lễ cưới. Nhưng anh ta đi rồi, đi xa rồi, biết kỳ hạn nào?

“Nhưng...”. Anh Đào nói: “Lâu thế không gặp nhau, Hải Bình, anh sẽ quên em thôi”.

Lý Hải Bình nâng mớ tóc của Anh Đào trên bàn tay mình: “Chúng ta không còn là trẻ con nữa, biết rằng tình cảm cần được trân trọng, bảo vệ. Coi đây là một lời cam kết, Anh Đào, em chờ anh ba năm. Cứ coi là trong ba năm em quên anh, anh cũng quên em, nhưng khi chúng ta gặp lại nhau thì vẫn có thể nhen lại ngọn lửa tình yêu”.

Anh Đào gật đầu. Vì tình yêu mà chờ ba năm thì có sao? Mười năm cũng chẳng sao.

Lý Hải Bình đi rồi, khi máy bay lướt qua bầu trời thành phố, Anh Đào cuộn mình trên sofa nghe nhạc. Cả đời không ai thích từ biệt.

Sau đó mỗi tuần Lý Hải Bình gọi một lần điện thoại đường xa, ba ngày gửi một thư điện tử. Những giọng nói và cử chỉ ấy vượt thời gian, không gian mà đến, đã gắn bó hai người với nhau. Đến nay hai năm đã qua, tình cảm đã phần nào vơi nhạt trong thư của Hải Bình, Anh Đào đã mừng tượng được đời sống của anh ta, màu sắc của căn phòng anh ở, cây phong trước cửa căn phòng, cô con gái Anny của nhà láng giềng, bà mẹ xinh đẹp thích ăn bánh nướng của cô ta.

Tất cả đều ở trong dự cảm, với thời gian, tình cảm sẽ mờ dần, nhạt dần, kể cả quên lãng. Nhưng không sao, tất cả chỉ là trong dự định. Sau ba năm có thể làm lại từ đầu.

Anh Đào cũng có lúc thấy buồn. Lý Hải Bình đi rồi. Anh Đào đã dùng nhiều cách để điều tiết mình. Ví dụ như đổi việc làm, ví dụ như quần áo nữ tính, ví dụ như sơn móng tay móng chân. Thỉnh thoảng lấy những cái đó để thu hút ánh mắt bọn đàn ông, cho vui thôi.

Anh Đào không phải là cô gái thích quy phạm, xưa nay không thích, cái cô kiên trì chỉ là những gì thuộc về mình trong nội tâm. Lã Thiên vĩnh viễn sẽ không hiểu được, ánh mắt và áo quần của một người con gái nhiều khi không có quan hệ gì với nội tâm.

3

Anh Đào về đến nhà, vẫy tụt đôi giày, cởi bỏ quần áo, thay vào bằng một cái áo ba lỗ dài, rộng và rất mềm. Với một cốc nước đã ướp lạnh trên tay, thân thể, tâm hồn cô đã hoàn toàn ở vào trong trạng thái hoàn toàn tự do.

Mấy bồn hoa trên sân thượng đều là những giống cây có sức sống phi thường, mặc dù trong một thời gian dài Anh Đào không nhòm ngó gì đến chúng, chúng vẫn sống khỏe. Nắng tháng Chín trước hoàng hôn ấm áp như bàn tay người tình. Không có việc gì làm, Anh Đào cầm bình nước định lên sân thượng tưới hoa.

Vừa lúc đó, chuông gọi cửa reo lên. Anh Đào chạy ra mở cửa. Theo bản năng, cô tưởng là Khả Nhiên, bình thường chỉ có cô ấy đến. Đến một tuổi nào đó, bên mình còn một người bạn gái tri kỷ đã là đủ lắm.

Cô vừa mở cửa ra, thì lộ rõ bộ mặt cười hì hì của Lã Thiên, không để cho Anh Đào kịp phản ứng, đã bước vào trong cửa.

Anh Đào nguyền Lã Thiên một cái: “Anh bám gót tôi?”

Lã Thiên vịn tay vào tường bên cửa nói: “Anh đã đứng một hồi lâu ngoài cửa, đoán là em đã thay quần áo”.

“Bệnh thần kinh”. Anh Đào giơ chân quờ dếp lê. Khi ở nhà người ta quen chỉ đi chân không.

“Khỏi phải đi dép, đỡ phải cởi, thêm phiền”. Lã Thiên nhìn bàn chân Anh Đào giơ ra với dép lê, bàn chân chưa kịp xỏ vào dép ấy, có những móng chân nhìn như vỏ sò. Lã Thiên cúi xuống, định sờ vào những ngón chân ấy.

Anh Đào vội lùi lại: “Anh muốn làm gì?”

Lã Thiên cười lảng lơ: “Anh đã bảo rồi, anh muốn làm tình với em”. Nói xong kéo Anh Đào lại, một tay níu lấy thân cô, một tay vén cái áo ba lỗ dài rộng của cô.

Anh Đào ngớ ra, rồi quay ngoắt lại, giận đến tái mặt, không nghĩ ngợi gì cả, giơ chân đá mạnh vào Lã Thiên.

Bộ mặt lảng lơ, lơ trên của Lã Thiên méo đi dưới mắt Anh Đào, anh ta vội buông Anh Đào, hai tay túm lấy đùi quần, đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi, cứ quay từ trái sang phải rồi lại từ phải sang trái rồi rên rỉ: “Không đồng ý thì thôi, muốn giết chết tôi à?”

Anh Đào xỏ chân vào chiếc dép lê vừa bị bắn tung lên, nhìn thẳng vào Lã Thiên: “Mày có cút đi không?”

Lã Thiên xuýt xoa mãi mới đứng lên được: “Mẹ chúng nó chứ, lừa ông!”

Anh Đào phì cười, rót cho Lã Thiên một cốc nước: “Uống đi, uống xong có thể đi được rồi đấy”.

Lã Thiên vớ lấy cốc nước, uống cạn, nhìn Anh Đào: “Bây giờ thì anh bắt đầu thích em rồi”.

Anh Đào kéo mở cánh cửa đẩy Lã Thiên ra.

Anh Đào nghĩ không nói cho Hải Bình biết chuyện vừa xảy ra. Những lời vẫn quen nói đã không còn quan hệ gì với tình cảm nữa. Cuối mỗi bức thư, câu “hôn anh” đã thành một thứ tín hiệu. Gần ba năm rồi, rất nhiều cái đang trở nên mơ hồ. Hải Bình trở về, mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Trong máy tính, thư của Hải Bình đã đến đúng hạn. Anh Đào nghĩ, nếu có một ngày nào đó cô đi Canada thì nhất định không còn cảm thấy xa lạ nữa, sẽ theo anh đi khắp nơi.

Vẫn không nói tới ngày về.

Cách bày tỏ tình cảm méo mó của Lã Thiên hiện lại rất lâu trước mắt Anh Đào. Cô từ từ ngủ thiếp đi trong tiếng nhạc.

4

Từ hôm đó Lã Thiên có sự thay đổi rõ rệt, chuẩn bị tư thế tấn công Anh Đào bằng phương thức văn minh. Bộ quần áo trước kia vẫn thấy ngấn tay còng trở nên hợp hơn, cà vạt được thắt nơ kép. Chiều nào cũng lịch sự nhã nhặn đứng chờ Anh Đào trước thang máy, mời Anh Đào đi ăn cơm hay đi chơi.

Có lần Lã Thiên còn lịch sự ôm một bó hoa tươi, làm cho cả ngàn người từ tòa nhà lớn ngớ ra, ai cũng phải dừng bước đứng xem. Anh Đào đứng là cười dỏ khóc dở.

Mọi người đều biết Lã Thiên yêu Anh Đào.

Lúc đầu Anh Đào không để ý lắm, nghĩ rằng cái anh chàng Lã Thiên này mấy ngày đầu thế thôi, chán ngắt thôi. Không ngờ sự nhẫn nại của Lã Thiên dần dần vượt qua mọi dự kiến của Anh Đào. Ba tháng rồi, sự chờ đợi của Lã Thiên không hề suy giảm.

Khi hành vi của Lã Thiên đã được cả tòa nhà làm việc coi là một hiện tượng, Anh Đào cảm thấy nên nói chuyện với anh ta.

Một buổi chiều ba tháng sau, Anh Đào đồng ý cùng với Lã Thiên tìm một nơi nào thích hợp ngồi lại với nhau một lát.

Họ chọn một quán kem. Anh Đào vẫn thích ăn kem vào mùa lạnh. Lã Thiên ân cần mở cửa xe, đóng cửa xe cho Anh Đào, rất lịch sự.

Anh Đào cố giữ, không cười. Lã Thiên gọi một cốc nước quả có đá, trước hết vớt hết đá nhai rau rầu. Về mặt ngây thơ đến đáng yêu. Cái anh chàng này khác Lý Hải Bình đến thế.

Anh Đào dùng thìa chọc chọc làm mềm mép cốc kem. Lã Thiên nói: “Em nói đi, Anh Đào. Em nói gì anh cũng chịu được”.

Anh Đào ngừng tay: “Lã Thiên này anh đừng làm như vậy, có được không. Em không thể yêu anh được”.

“Vì sao không thể” – Lã Thiên nói – “Một thời gian sau có thể em sẽ yêu”.

Anh Đào lắc đầu “Qua hai ba thời gian cũng không thể. Em đã có bạn trai”.

“Nói dối”. Lã Thiên nuốt viên đá nhỏ trong miệng nói: “Làm sao tôi không biết”.

“Anh biết hay không biết cũng thế, đó là sự thật. Anh ấy là Hải Bình, hai năm trước đã đi Canada, nhưng sắp về rồi. Chúng em yêu nhau đã bảy năm. Khi mới biết anh ấy em đã yêu ngay”.

“Chờ tí để anh tính”. Lã Thiên giơ ngón tay ra, nói: “Bảy năm, năm ấy em mới mười chín tuổi, chưa đủ chín lăm, chờ khi em chín chắn hơn thì anh ấy đi rồi, đương nhiên không thể coi là tình yêu”.

Bản chất của Lã Thiên, có khi không thể nào che giấu được, vẫn có phần vô lại. Anh Đào không tranh cãi với anh ta: “Cũng có thể anh nói đúng, nhưng cho đến nay chúng em vẫn rất yêu nhau còn có thể coi là tình yêu hay không, cũng chỉ có thể chờ anh ấy về mới nói được”.

“Em nhất định cho là thế cũng không sao?” Lã Thiên nói: “Anh sẽ chờ em. Biết đâu một ngày nào đó em bỗng thấy yêu anh mới thật là tình yêu”.

Anh Đào vẫn cười. Dù sao không yêu là không yêu, nhưng cũng không ghét.

Buổi chiều hôm đó, Lã Thiên ăn liền bốn hộp kem. Anh Đào nhìn mà lạnh cả chân tay.

5

Sự việc coi như kết thúc một giai đoạn. Cách tốt nhất để cáo biệt là Anh Đào lại thay đổi chỗ làm việc. Khả Nhiên dắt mối cho Anh Đào đến một đài phát thanh làm biên tập viên một chuyên mục. Khi đi Anh Đào nghĩ mãi, nên bảo cho Lã Thiên một tiếng.

Về thất vọng lộ rõ trong ánh mắt Lã Thiên nhưng anh lập tức lấy lại bình tĩnh, cười nói: “Vẫn không sao, chỉ cần em còn ở trên trái đất này thì anh không sợ”. Anh ghi địa chỉ của mình vào một tờ giấy trắng, chữ viết rõ to, trao cho Anh Đào: “Cánh cửa nhà anh bất cứ lúc nào cũng rộng mở với em”.

“Lã Thiên, tại sao anh cứ như thế?”

“Em là người phụ nữ tốt”. Lã Thiên nói: “Hôm đó em đá anh suýt chết, từ đó anh đột nhiên rất muốn cưới em làm vợ”.

Anh Đào thở dài, gấp mảnh giấy lại cho vào túi xách: “Có thể em sẽ gọi điện cho anh, nhưng nhất định sẽ không tìm gặp anh”.

6

Mùa xuân lặng lẽ qua đi. Một năm bốn mùa, mùa xuân luôn là mùa ngắn nhất.

Lý Hải Bình đi đã trọn ba năm, điện thoại và thư điện tử vẫn đến đều đều, chỉ có điều càng ngày càng khách khí.

Anh Đào do dự mãi mấy lần muốn hỏi Lý Hải Bình bao giờ thì về nhưng rồi đều không hỏi, hỏi thì thấy tủi thân. Lã Thiên đã khá lâu không có tin tức gì, có khi Anh Đào cảm thấy anh ta bỗng hiện ra trước mắt, nói: “Anh yêu em”.

Câu nói đó vẫn lưu lại trong lòng Anh Đào. Đã lâu lắm không động chạm đến một thân thể yêu thương. Cô bắt đầu cảm thấy trống rỗng, buồn nhớ.

Buổi tối sau khi chia tay Lý Hải Bình ba năm, một trăm sáu mươi hai ngày. Anh Đào đã chờ rất lâu vẫn không có điện thoại gọi đến, cô dự cảm hình như đã xảy ra việc gì đó, mở máy tính, không phải là thời gian chuyển thư điện tử, nhưng lại thấy rõ ràng phù hiệu hòm thư của Hải Bình.

Dự cảm của Anh Đào không sai. Trong thư Hải Bình nói: Anh không thể về được nữa Anh Đào ạ. Trong ba năm qua, anh đã yêu Anny. Anh có lỗi với em. Anh cho rằng anh nhất định phải trở về. Anh đã tính sai tình yêu và thời gian. Ba năm thì ra rất dài.

Anh ta nói anh ta đã nhờ luật sư làm thủ tục chuyển nhà và đồ đạc cho cô.

Anh Đào nhìn vào màn hình, chữ này cách chữ kia rất xa, như là không liên quan gì đến nhau. Sau ba năm, lời hẹn ước xưa đã trở thành như thế đó. Ba năm quả thật rất dài. Ở cái tuổi như Anh Đào, đâu phải cô không cảm thấy trống vắng, không cảm thấy buồn, cũng không phải chắc chắn rằng không thể yêu người khác. Chỉ có lời hẹn ước ấy, vì tin Hải Bình: “Tình yêu dù có mất đi cũng chẳng sao, chỉ cần lại có dịp gần nhau, thì mọi cái có thể làm lại từ đầu”.

Nhưng nay thì, hai người không thể gần nhau nữa, không còn nhân thì cũng không thể có quả.

Nhìn thấy dấu chấm câu cuối cùng. Anh Đào thấy trong lòng nhẹ nhõm như được giải phóng. Ba năm cộng một trăm sáu mươi hai ngày chờ đợi, chỉ là để đợi một kết quả, anh ta về hay là không về, tất cả ở trong cái kết quả đấy.

Đúng là không có gì đau khổ, sau ba năm, Anh Đào không còn nhớ sự âu yếm của Lý Hải Bình là như thế nào. Về một mặt nào đó, tình yêu đáng buồn là thế.

7

Anh Đào dọn ra khỏi căn nhà của Lý Hải Bình. Khi dọn nhà cô mới thấy tức giận, anh ta đã dùng những thứ này để bồi thường. Yêu thì đã yêu rồi, nhưng căn bản anh ta đâu có hiểu mình.

Thuê một căn nhà không phải là quá phiền phức, chỉ có điều thái độ của công ty dọn nhà không tốt, không chú ý đến những đồ đạc vặt vãnh tinh của Anh Đào. Cô nổi giận tự làm lấy tất. Cô chạy hết lần này đến lần khác bốn tầng lầu, mệt quá, nằm lăn ra bên cửa, mấy người công nhân không thông cảm còn cười thầm với nhau.

Khi Anh Đào đang thở hổn hển thì thấy trên một tờ tạp chí bị mở tung ra mảnh giấy trắng ghi địa chỉ của Lã Thiên.

Cô nhớ đến Lã Thiên, một nỗi nhớ không thể nói được là như thế nào. Ném món đồ đạc cuối cùng lên xe, Anh Đào quyết định lộn một vòng đi tìm Lã Thiên, cô không muốn một mình mở cái cánh cửa xa lạ ấy, có anh ta bên cạnh có lẽ hay hơn.

Người lái xe mỉm cười dừng xe dưới tòa nhà màu sôcôla ấy. Anh Đào trèo qua sáu tầng lầu, gõ cửa, từ trong nhà giọng nói không rõ ràng lắm của Lã Thiên vọng ra: “Ai đấy?”

Lã Thiên áo lót quần đùi hiện ra sau cánh cửa mở hờ, phía sau, một cô gái toàn thân lỏa lồ ngó cổ ra: “Ai đấy Lã Thiên, ai tìm anh?”

“Đúng là em rồi”. Lã Thiên mở toang cánh cửa: “Hay lắm Anh Đào ơi cuối cùng em đã đến”.

Anh Đào ngập ngừng, nhìn cô gái có khuôn mặt khá xinh: “Có quấy rầy anh chị quá không?”

“Anh chị cái gì?”. Lã Thiên quay đầu lại nói: “Cô đi đi, từ nay không đến nữa”.

“Lã Thiên, anh coi tôi là cái gì? Gọi phải đến ngay, đuổi phải đi ngay”. Cô gái phía sau Lã Thiên mặt đầy tức giận.

“Tôi coi cô là cái gì? Tôi nói tôi coi cô là cái gì? Tôi không coi cô là gì hết...”.

“Lã Thiên, anh là đồ mất dạy, đồ tàn nhẫn”. Khi cô gái quay đi, thay quần áo, nhặt túi ra đi, căn phòng của Lã Thiên đã rối tung cả lên. Lã Thiên hình như không nghe thấy gì hết, không nhìn thấy gì hết, cặp mắt dán chặt vào Anh Đào nói: “Anh Đào, anh yêu em, anh chưa bao giờ ngừng yêu em”.

Anh Đào thấy rõ lòng mình chưa xót. Đời là thế đó, cứ yêu, yêu để rồi hoặc là quá lứa, lỡ thì hoặc là yêu đúng vào người mình không muốn yêu.

Đứng trên bậc cửa, nhìn căn phòng rối tung như bãi hoang, nước mắt Anh Đào tuôn dòng.

13. Chương 13

Hoài niệm

Tôi biết sẽ có ngày Hà Nhược Tịch nhớ đến tôi. Ngày đó, có thể là có nắng đẹp màu tím ảm áp, có thể là mưa nhỏ dầm dề, có thể là đầy trời hoa tuyết.

1

Tôi thường nhớ lại hình ảnh lần đầu tiên nhìn thấy Hà Nhược Tịch đi với một người con gái.

Năm đó tôi mười bốn tuổi, học năm thứ hai trung học cơ sở, Hà Nhược Tịch mười tám tuổi, học năm thứ ba trung học phổ thông.

Chiều tối hôm đó, nắng chiều rực rỡ rất đẹp, thành phố trùm trong một màu sắc kỳ lạ, khác với thường ngày. Ở một đầu đường cách nhà tôi không xa lắm, cũng như rất nhiều buổi chiều tối khác, tôi nhìn thấy Hà Nhược Tịch.

Hồi đó tôi còn rất bé, cảm thấy tuổi mình còn non quá, những nỗi niềm tâm sự thấp thoáng được giấu rất kín.

Năm mười sáu tuổi Hà Nhược Tịch đã trở thành một nam sinh cao lớn, giọng nói cũng từ rè khản trở thành trong trẻo, rất hay, không có mụn trứng cá của tuổi đang lớn, ánh mắt cũng ngày càng trong sáng, khí chất ngày càng khác thường.

Hồi đó, Hà Nhược Tịch ở sát cạnh nhà tôi đã tám năm, từ tuổi lên sáu tôi đã quen anh.

Tôi sinh ra không có anh chị em, nhưng từ sáu tuổi tôi không còn cô đơn nữa. Hà Nhược Tịch coi tôi là em gái. Khi mười hai tuổi, anh đã ra về con trai lớn, nói năng như người lớn. Nhưng tôi thích anh nói: “Phó Hải Nha đi nhanh lên, Phó Hải Nha khi ăn không được nói chuyện, Phó Hải Nha không được xé vở, Phó Hải Nha gọi anh là anh trai...”.

Tôi thích cái khẩu khí đó của anh, mặc dù từ bé đến lớn tôi chỉ gọi thẳng tên anh.

Tôi cứ mong chóng lớn, vì rất nhiều việc mình biết, chỉ sau khi lớn lên mới thực hiện được.

Hôm đó sắp đến đầu đường, tôi cứ chần chừ có ý chờ đợi. Sau đó, tôi thấy bóng của Hà Nhược Tịch từ hướng ngược lại đang lắc lư đi đến. Khi đến gần, rất gần tôi, anh phanh kít xe lại, đôi chân dài chống xuống đường. Phía sau lưng anh, một cô gái mặc áo lông trắng bỗng hiện ra, làm tôi giật nảy mình.

Tôi nhìn chằm chằm vào cô ấy.

Tôi đoán cô ấy khoảng mười tám tuổi. Con gái mười tám tuổi mắt vẫn rất trong, nhưng nụ cười thì đã có vẻ yêu kiều mà tôi mơ ước, lại còn một mái tóc dài đen mượt. Tôi thừa nhận đó là một cô gái xinh đẹp, cô đứng bên cạnh Hà Nhược Tịch rất xứng đôi.

Tôi há mồm ra rồi lại khép lại, nuốt đi cái tên Hà Nhược Tịch. Từ trong lòng, tôi thấy khó chịu, một sự khó chịu không thể giải thích được.

“Phó Hải Nha, sao còn chưa về?” – Hà Nhược Tịch cười: “Chờ anh à?”.

“Đâu có, em vừa mới đến đây”. Tôi nguyền anh ta một cái. Xưa nay tôi chưa bao giờ nhìn anh ta với ánh mắt ấy, kể cả những khi anh gay gắt nhất với tôi.

Hà Nhược Tịch ngoái đầu lại: “Đây là Hải Nha, em gái anh”.

Cô gái nhìn tôi cười, cô nói: “Em với Nhược Tịch có đôi mắt rất giống nhau”.

Tôi ghét cô ta gọi anh ấy là Nhược Tịch, cứ làm như thân thiết gần gũi lắm. Nhưng tôi không bóc trần lời nói dối của Hà Nhược Tịch. Tôi nghĩ, dù tôi làm thế nào thì cũng không thay đổi được sự thật là Hà Nhược Tịch có bạn gái. Anh ta đã lớn thế kia, có thể yêu được rồi, còn tôi thì không thể.

Hà Nhược Tịch vỗ đầu tôi: “Thôi về đi, nhưng không được nói lung tung”.

Tôi đạp xe đi thẳng, hai trăm mét cuối cùng tôi đạp rất nhanh. Khi đến chỗ rẽ trước lầu, ngoái đầu lại thì không nhìn thấy Hà Nhược Tịch và cô gái nữa. Trời rất rét, hơi từ miệng mũi hà ra, trắng xóa cả. Trời lạnh thế này không biết Hà Nhược Tịch còn đưa cô gái đi đâu.

2

Từ hôm đó, tôi không chờ Hà Nhược Tịch đầu đường nữa. Nửa năm sau, Hà Nhược Tịch đi Hàng Châu học đại học. Khi đi, anh tặng tôi một cái mũ trắng rất đẹp. Tôi không có gì tặng lại anh, đã mua rất nhiều tem thư, bỏ trong một cái bì thư. Tôi nói: “Hà Nhược Tịch, anh phải gửi thư cho em”.

Hà Nhược Tịch nói: “Được, được. Em phải học thật giỏi thi vào đại học Bắc Kinh, trả thù cho anh”.

Tôi cười. Hôm đó, trên sân ga, rất đông người, tôi thấy cô gái hôm nào đó cùng Hà Nhược Tịch lên một đoàn tàu. Cô mặc váy trắng. Hà Nhược Tịch rất thích màu trắng.

Họ đi rồi, tôi nghĩ họ mang theo tình yêu của họ cùng lên đường rồi. Tôi cùng mọi người đi ra khỏi sân ga. Tôi dùng cái mũ trắng rất đẹp kia để che mắt, che cái gọi là sự thất vọng.

Tôi còn quá trẻ, không có lý do gì để thất vọng.

3

Hà Nhược Tịch thường viết thư cho tôi nói về trường học, về ký túc xá, về đời sống đại học. Có lẽ trong thư tôi có những cái của tuổi đã chín, cho nên anh cũng nhắc đến cô gái kia, đến tình yêu của anh. Thế là tôi biết cô gái ấy là Thẩm Tùng.

Hà Nhược Tịch chính là vì cô gái ấy mà vứt bỏ nguyện vọng lên Bắc Kinh học của mình, cùng với Thẩm Tùng đi Hàng Châu.

Thẩm Tùng thích cái thành phố gọi là thiên đường ấy, không thích cái khô hanh, lạnh giá của Bắc Kinh.

Hà Nhược Tịch đã che giấu tất cả mọi người, kể cả Thẩm Tùng. Anh nói: “Anh không muốn có thành phần lẫn lộn trong tình cảm, Phó Hải Nha, em hiểu không?”

Em hiểu.

Tôi đã qua tuổi mười sáu, học đến trung học phổ thông, ở trường của Hà Nhược Tịch đã học. Đến tuổi mười sáu, tôi vẫn dùng ở một trăm sáu mươi centimet, không cao hơn nhưng mặt mũi đã dần dần đầy đặn hơn, vì tôi đã đọc trộm rất nhiều sách, tâm tư cũng ngày càng nhiều hơn. Tôi đã hiểu được rất nhiều chuyện, kể cả chuyện tình cảm.

Hà Nhược Tịch xưa nay không từng biết chuyện của mình là nỗi đau lòng trong trưởng thành của tôi, mặc dù nỗi đau đó không thật chín và sâu sắc. Hà Nhược Tịch có thể nhiều lần va đập vào chỗ đau đó, tôi không thể ngăn được anh. Tôi sợ tôi cản trở những thổ lộ của anh thì sẽ không được đọc thư anh nữa, càng không thể nhằm đạt mỗi tình vụng dại ở cái tuổi vụng dại của tôi.

Nhưng ai có thể tin? Sau khi có bạn gái, Hà Nhược Tịch đã rất tự nhiên xưng là anh trai của tôi.

Anh không sai, chính là thời gian đã sai.

Nhiều đêm đọc thư của Hà Nhược Tịch tôi đã cắn môi. Tôi mong chờ sự trưởng thành, mong chờ sự trưởng thành được cho phép đấy.

Thời gian học đại học của Hà Nhược Tịch là năm năm. Trong những lần nghỉ đông, nghỉ hè dài dằng dặc ấy, thỉnh thoảng có về nhà. Anh bắt đầu làm thêm, làm một số việc khác. Mặc dù thời gian xa cách rất dài, nhưng mỗi lần về nhà, thái độ của Hà Nhược Tịch với tôi vẫn thế. Dưới mắt anh, tôi vẫn chưa lớn lên một tí nào, chỉ là em bé, chỉ biết tuân theo mệnh lệnh của anh, anh vẫn có thể túm tóc tôi, vả vào mặt tôi bất cứ khi nào.

Mỗi khi ở gần nhau, chúng tôi không bao giờ nhắc đến những vấn đề trong thư, cứ như thư là của hai người khác viết. Không biết vì sao như vậy, có lẽ là do những điều tôi nghĩ và tuổi của chúng tôi lệch nhau quá xa, anh ấy không thể nào hòa nhập làm một.

Nhưng anh luôn luôn có thư.

Khi mùa đông năm thứ tư đại học sắp qua, trong một lá thư của anh, tôi đọc thấy sự phiền muộn và u uất của anh. Cô gái Thẩm Tùng mà anh ưa thích đã lìa bỏ anh. Cô ta đã dùng một cách khác để hòa nhập vào cái thành phố mà cô ta thích. Cô ta đã yêu một chàng trai Hàng Châu đích thực. Người này chín chắn hơn Hà Nhược Tịch, có địa vị xã hội, có cơ sở kinh tế. Hà Nhược Tịch nói, là một người đàn ông không xoàng.

Khi đọc thư, lòng tôi có cảm giác khó chịu mà từ rất lâu không gặp.

Tôi nói, đừng đau lòng, anh trai. Bánh mì sẽ có, tình yêu sẽ có. Hãy chúc cho cô ấy hạnh phúc, cô ấy đi vì cô ấy không phải là của anh.

Khi trả lời lá thư ấy của Hà Nhược Tịch, tôi đang cật lực chuẩn bị cho kỳ thi tuyển đại học bốn tháng sau. Tôi viết rất giản đơn, tôi sợ nói quá nhiều. Đó là một lần duy nhất, tôi gọi anh là anh trai.

Thư trả lời của Hà Nhược Tịch cũng rất ngắn. Anh nói: “Phó Hải Nha, em luôn luôn làm cho anh có cảm giác hạnh phúc. Anh càng ngày càng cảm thấy chúng ta là người thân. Không còn tình yêu nữa nhưng anh vẫn còn em”.

Tôi nói, anh vĩnh viễn có em.

Hà Nhược Tịch không có thư đáp. Nhưng tôi tin rằng anh chưa hiểu hết hàm nghĩa chân chính của câu cuối cùng.

Bốn tháng sau, tôi thắng lợi rời phòng thi, ít lâu sau tôi nhận được thông báo trúng tuyển mà tôi mong đợi. Vì lời nói năm nào của Hà Nhược Tịch khi đi Hàng Châu, tôi đã bỏ ra công sức gấp bội cho kỳ thi.

Tôi hi vọng Hà Nhược Tịch có thể về tiền tôi, nhưng mùa hè năm ấy anh không về. Anh đã cùng bạn đi Tây Tạng. Tiền tôi chỉ có câu nói vội vàng của anh qua điện thoại, anh nói, yêu lắm Phó Hải Nha, em đã trả thù cho anh.

Yêu? Giới hạn rõ ràng! Tôi hiểu chữ yêu mà anh nói là loại nào. Tôi không biết nói gì.

Tháng Chín, một mình tôi đơn độc lên đường. Trên bản đồ tôi nhìn thấy khoảng cách giữa Bắc Kinh và Hàng Châu. Nhưng tôi biết ngắn cách chúng tôi, không phải là khoảng cách mấy trăm kilômet ấy.

Đến trường không lâu thì tôi nhận được thư của Hà Nhược Tịch, hỏi đó chúng tôi đã bắt đầu dùng Email.

Anh nói rất sôi nổi. Chuyến đi Tây Tạng của anh, ngoài thỏa được ước mong, anh còn thu hoạch được tình yêu mới.

Hà Nhược Tịch đã gửi ảnh đến. Nắng miền Tây đã làm cho khuôn mặt đẹp trai của anh thành màu nâu khỏe mạnh. Bên cạnh anh một cô gái hơi gầy, mặt mày thanh tú, không xinh lắm, mang cái vẻ u uất mà tôi xa lạ.

Tôi đã ngắm nhìn đến ba phút.

Hà Nhược Tịch nói: “Hãy chúc mừng anh đi, Phó Hải Nha thân yêu. Em đã nói đúng, bánh mì rồi sẽ có, tình yêu rồi sẽ có”.

Tôi cười, ba phút sau tôi cất ảnh và thư đi. Khi đến tuổi mười tám, tôi đã biết dùng nụ cười để che giấu tâm tình của mình, hơn nữa đã làm rất tốt, không để cho ai biết. Hà Nhược Tịch đã bao nhiêu năm nay là bí mật thuộc về một mình tôi. Chỉ cần còn là bí mật, tôi sẽ không bày ra bằng bất cứ cách nào.

Tôi sợ vết thương bị bày ra.

Thư từ của Hà Nhược Tịch khi nhiều khi ít, tùy thuộc vào tâm tình, tùy thuộc vào thái độ của người con gái gọi là Tiểu Như ấy.

Tôi không còn trả lời nhiều như trước, không phát biểu ý kiến của mình nữa, cũng không giữ lại thư từ của Hà Nhược Tịch. Con chuột lách cách trượt đến cùng, sau đó cắt bỏ. Thời gian quá dài, nỗi đau đã trở thành một thói quen, quen rồi cũng có vẻ như không còn đau nữa. Tôi đã biết cách xử lý.

Trường tôi đang học rất rộng lớn, rộng lớn đến kinh khủng, trai thanh gái lịch như mây. Nhưng Phó Hải Nha cũng không phải là không có ai theo đuổi, xinh đẹp, học giỏi, biết cười một cách ý nhị, biết trầm mặc, không lắm điều, đương nhiên được bọn nam sinh ưa thích.

Cũng có lúc tôi nhận lời đến chỗ hẹn ước. Trong một đô thị lớn như vậy, đi đâu có người đi theo không có gì là không tốt.

Nhưng trước sau tôi không thể yêu ai. Cái tên Hà Nhược Tịch đã trở thành một tai họa ngấm trên nẻo đường tôi và bạn khác giới cùng đi, làm cho tôi không biết làm thế nào, thậm chí mất cả sức tranh đấu, cuối cùng đành vứt bỏ.

Khi trong một thời gian rất dài tôi không trả lời thư của Hà Nhược Tịch, anh ấy cũng có thể hỏi tôi: “Phó Hải Nha, có phải em đã yêu không? Anh ta tên gì? Cao bao nhiêu? Có đẹp trai không? Tính cách thuộc loại nào? Khi cùng đi, anh ta đi bên phải hay bên trái em?...”.

Đủ thứ.

Tôi đều không trả lời. Thật đúng là tai hại. Hà Nhược Tịch coi tôi là người thân, thế là đặt tôi vào bờ đối diện với anh. Còn tôi, tôi chỉ mong có một cái cầu giúp tôi vượt qua sông.

Cái cầu mãi không xuất hiện, nó ở trong lòng Hà Nhược Tịch. Anh không chịu, tôi đành bó tay. Thế là cuộc sống có vẻ như rất tốt, mà trước sau không biết bầu vịu vào đâu.

Sau đó Hà Nhược Tịch tốt nghiệp. Tốt nghiệp rồi thì anh mất tình yêu mới. Cô gái Tiểu Như u uất của anh nhất thiết đòi lên vùng cực bắc, đó là một thành phố rất rét. Hà Nhược Tịch do dự. Anh cũng là đứa con duy nhất của gia đình, anh muốn về nhà.

Đối với kết quả mối tình mới ấy của Hà Nhược Tịch tôi không phát biểu ý kiến gì. Tôi chỉ mong ước được nghỉ hè, Hà Nhược Tịch trở về. Đó là thành phố thuộc về chúng tôi.

6

Trên nét mặt Hà Nhược Tịch không có dấu vết gì của thương tổn tình cảm vừa qua. Anh đã chín hơn.

Anh vẫn coi tôi như đứa bé lên sáu năm nào, sờ má tôi, vuốt tóc tôi. Anh nói: “Phó Hải Nha này, nói cho em biết, em lớn mấy thì cũng là em gái của anh. Trong mắt anh, em mới lên sáu”.

Tôi biết phương thức tình cảm giữa tôi với anh đã sai lệch đến mức vô phương cứu chữa.

Hà Nhược Tịch rất nhanh chóng nhận việc ở một ngân hàng. Anh đã học năm năm đại học tài chính. Tình yêu đã không nhờ việc học tập của anh. Ở tuổi hai sáu, Hà Nhược Tịch đã biết yêu giang sơn, cũng yêu người đẹp, bắt đầu phấn đấu cho sự nghiệp.

Tôi đã chủ động rút lui, trở lại Bắc Kinh. Học Hà Nhược Tịch năm nào, tôi đi làm thêm kiếm tiền tiêu vặt.

Đã lâu, rất ít nhận được thư Hà Nhược Tịch, họa hoằn mới có một lá thư cũng rất ngắn gọn, mấy lời dặn dò quen thuộc, vài nét về mình. Tôi cảm thấy khoảng cách giữa tôi và Hà Nhược Tịch càng ngày càng xa.

Buổi tối hôm đó, vì là ngày cuối tuần, trong ký túc xá chỉ còn lại một mình tôi. Tôi đang xem một cuốn sách của Diêu Thư tên là “Viên Vũ” kể về một mối tình dang dở. Tôi nghĩ, giữa tôi và Hà Nhược Tịch hiểu sai ý nhau, cho nên cũng sẽ không có kết cục.

Bỗng nhiên chuông điện thoại reo lên, không ngờ lại là điện thoại cho tôi. Hồi đó tôi không có ai hẹn hò gì, mấy nam sinh thích tôi không còn đủ nhẫn nại nữa.

Người gọi cho tôi là Hà Nhược Tịch.

Phó Hải Nha ơi, em về gặp anh nhé. Hà Nhược Tịch nói. Anh gay lắm rồi, rất gay.

Vâng, em sẽ về ngay.

Tôi cúp điện thoại thay quần áo lao ra cửa. Tôi biết hai tiếng sau sẽ có chuyến bay duy nhất đến thành phố quê tôi.

Đó là lần đầu tiên tôi đi máy bay. Vì câu nói đó của Hà Nhược Tịch, tôi đã tiêu hết số tiền tôi tích góp được bằng làm thêm trong suốt vụ nghỉ hè.

Ba tiếng sau, ở sân bay, tôi gọi điện được cho Hà Nhược Tịch. Lúc đó đã là mười một giờ mười lăm phút đêm. Hà Nhược Tịch vội vã đến sân bay với tốc độ cao nhất. Anh nhìn tôi, nhìn tôi như không dám tin là tôi về nhanh đến thế.

Sau một phút ngỡ ngàng, Hà Nhược Tịch dang tay ôm tôi vào lòng.

Phó Hải Nha, suốt đời này anh không nên để mất em. Em vĩnh viễn phải là người thân của anh.

Trong vòng tay Hà Nhược Tịch, lòng tôi đau nhói. Tôi biết dù tôi làm thế nào thì cũng không vượt qua được khoảng cách đó. Thứ tình yêu mà Hà Nhược Tịch dành cho tôi là không thể thay đổi được.

Ấm áp mà chết người.

7

Tối hôm đó tôi đến chờ ở cửa nhà Hà Nhược Tịch. Một gian phòng lớn, trên nền nhà vương vãi những sách và đĩa CD, trên tường trang trí duy nhất là tấm ảnh đen trắng của một người con gái. Tôi không nhìn cô ta. Lần này tôi từ chối xem lại.

Chỉ có lần này tâm sự của Hà Nhược Tịch không vì tình yêu. Vì thiếu kinh nghiệm thực tế, một loạt nợ mà anh phụ trách đã nảy sinh vấn đề. Nếu phải gánh chịu trách nhiệm, Hà Nhược Tịch không biết làm thế nào.

Anh cười nhìn tôi: Cả đời này, anh có thể phải chìm đắm trong nợ nần.

Anh không cho tôi biết cô gái trong ảnh là ai.

Sẽ qua thôi. Tôi đón cốc nước mà Hà Nhược Tịch rót cho tôi, an ủi anh: Sẽ qua khỏi thôi, em tin nhất định không có vấn đề gì.

Phó Hải Nha, anh thật không ngờ em về gặp anh nhanh đến thế.

Tôi cười. Em sợ anh tự sát, xưa nay anh chưa bao giờ nói những lời như vậy, hơn nữa, tôi nói, tôi muốn nhân cơ hội này đi máy bay một chuyến, dù sao thì anh cũng có tiền, có thể bao cho em, ai ngờ...

Hà Nhược Tịch xoa tóc tôi, nói với tôi là, anh không một xu dính túi, tiền vé máy bay anh sẽ chịu, hơn nữa còn phải bắt em trở về cũng bằng máy bay. Anh mãi mãi không để cho em tủi thân, Phó Hải Nha ạ.

Tôi lại cười như không để ý đến việc gì, cứ cười khanh khách. Khi cười như vậy, tôi không biết lòng tôi thế nào.

Tôi ở nhà sáu ngày, lần đầu tiên tôi nói dối đã xin nghỉ, thường thường đi theo Hà Nhược Tịch, nhưng không biết làm gì. Cô gái đã giữ vai chính trong đời anh kia, tôi chưa bao giờ được gặp.

Sáu ngày sau, sự việc của Hà Nhược Tịch được giải quyết trọn vẹn. Anh tặng tôi một vé máy bay trở lại Bắc Kinh. Anh nói: Phó Hải Nha, em đúng là cứu tinh của anh. Chính em đã mang lại cơ hội xoay chuyển tình thế, mang lại vận may cho anh.

Anh đã nói mà, chúng ta là người thân. Lần đầu tiên tôi đã dùng lời của anh để giải thích thái độ của tôi đối với anh. Tôi không cam làm như thế nhưng không thể có cách nào khác. Trong thời gian chờ đợi, tôi nhớ lại cái ôm của anh tối hôm ấy. Đó là lần chúng tôi gần nhau nhất, lần duy nhất, cũng là lần cuối cùng.

Hai tháng sau khi tôi trở lại trường, Hà Nhược Tịch cưới vợ, vợ anh là cô gái trong ảnh anh treo trên tường mà tôi chưa nhìn rõ mặt.

Anh nói: Cô ấy rất thích hợp làm vợ, còn anh anh cũng muốn cưới vợ rồi.

Tôi không biết như vậy có thể coi là việc gì, cũng không về tham dự lễ cưới, mặc dù lúc đó trường đã nghỉ.

Trong đêm tân hôn, Hà Nhược Tịch đã gọi điện cho tôi. Anh nói: Vì em không đến dự hôn lễ, anh rất lấy làm tiếc.

Em chúc mừng anh. Tôi nói: Có chúc mừng là đủ rồi.

Anh yêu em, Phó Hải Nha.

Em cũng yêu anh, Hà Nhược Tịch.

Có điều là anh vẫn không biết rằng, tình yêu của chúng tôi không phải là như nhau, trước sau không như nhau.

8

Một năm sau, tôi ra trường, ở lại Bắc Kinh. Tôi không tìm được lý do để về thành phố quê hương, chỉ có thể lênh đênh ở ngoài.

Tôi nghe bạn bè nói, Hà Nhược Tịch đã có một con gái. Lại cũng nghe bạn bè nói Hà Nhược Tịch có vẻ như không hạnh phúc, bắt đầu rượu chè, đêm rất muộn hoặc không về nhà.

Tiếp tục nghe bạn bè nói, Hà Nhược Tịch hình như có tình nhân bên ngoài, không cố định, không biết nó rốt cục muốn làm gì. Sự nghiệp cũng được, vợ như ngọc, con gái như hoa, nhưng nó càng ngày càng không vui.

Tôi nghĩ rằng người bạn đưa tin này biết tình cảm của tôi đối với Hà Nhược Tịch, hồi đó, chúng tôi ở rất gần nhau.

Tôi không tỏ thái độ gì. Tôi tìm được một công việc rất bận, làm ký giả ột tờ báo nhỏ, ngày nào cũng chạy hết nơi này đến nơi khác.

Hà Nhược Tịch đột nhiên đến gặp tôi vào mùa hè. Mùa hè đó, vì căn bệnh viêm phổi không điển hình, thành phố Bắc Kinh hầu như trở thành thành phố bị phong tỏa. Thế mà Hà Nhược Tịch đã đến.

Không đầy hai năm, anh thay đổi rất nhiều. Nét trầm uất hiện rõ trong ánh mắt.

Vừa thấy tôi anh hỏi ngay: Phó Hải Nha, suốt hai năm em không gặp anh, suốt tám tháng liền em không hề có một tin tức gì cho anh. Phó Hải Nha, cứ coi là em đã yêu, đã lấy chồng, cũng không thể không cần người thân.

Tôi nhìn anh: Người thân để trong bụng là được rồi. Hà Nhược Tịch, em chỉ mong anh sống hạnh phúc.

Nhưng anh không hạnh phúc. Phó Hải Nha, anh không biết, bao nhiêu năm nay anh đã yêu nhiều người, cũng được nhiều người yêu, thế mà trước sau anh không thể nào xóa đuổi được cảm giác cô đơn trong lòng. Mỗi lần đến gần, anh mới phát hiện ra rằng đối phương không phải là người mà mình muốn tìm. Anh đã ba mươi tuổi, thế mà anh bỗng phát hiện ra không biết mình muốn gì.

Tôi thầm kín thở dài. Hà Nhược Tịch, tôi biết người mà anh muốn tìm nhất định là tôi. Nhưng vì tôi gần quá cho nên anh trước sau không thể nhìn thấy. Anh không tin, ải đến lúc này, anh vẫn hoàn toàn bị bưng bít.

Và chúng tôi, đã bỏ phí mất thời gian có thể yêu. Tôi đã mời Hà Nhược Tịch ăn ba bữa cơm. Đó là cách cuối cùng tôi có thể yêu anh. Tôi không thể nào trả lời được, suốt đời này cuối cùng anh có thể tìm được tình yêu không, tôi cũng không thể trả lời được. Cho dù hiện nay Hà Nhược Tịch chịu cứu độ cho tôi thì cũng đã quá muộn rồi. Ba hôm trước, tôi đã nhận nhấn đính hôn của một người. Anh ấy rất yêu tôi, rất biết yêu và chiều tôi.

Ở bờ đối diện tình cảm của Hà Nhược Tịch, tôi chỉ có thể đối diện với đời tôi.

Sau khi Hà Nhược Tịch về, tôi đã đổi hết số điện thoại và mọi phương thức liên hệ khác. Từ lâu tôi đã không còn đường ngoài đầu lại. Nhưng tôi biết, tôi biết Hà Nhược Tịch sẽ có ngày còn nhớ đến tôi. Hôm đó có thể có nắng đẹp, màu tím ảm áp, có thể là mưa nhỏ dầm dề, có thể là hoa tuyết đầy trời. Anh sẽ nhớ đến tôi như ngày nào. Anh đứng đó, không có phòng bị gì cả, anh có thể khóc... vì những sai lạc trong cảm giác tình yêu. Đó sẽ là kết cục cuối cùng không thể thay đổi của chúng tôi... Hoài niệm đến rơi lệ.

14. Chương 14

Thay đổi dung nhan

Trong mơ em đã đến nơi này, hơn nữa, trong mơ em còn thấy một người phụ nữ, chị ta cũng như em, có mái tóc đen và cặp mắt đen thuần khiết, còn có một trái tim thuần khiết không lẫn tạp chất.

1

Khi tôi đi ra khỏi sân ga, cái thành phố xa lạ này đang chìm trong những tia sáng cuối cùng của buổi hoàng hôn. Trong đám người ồn ào trên quảng trường bên ngoài, vừa mới nhìn, tôi thấy ngay Tô Ninh.

Cảm giác của tôi lúc đó là ảm áp. Sau ba năm tôi vẫn có thể dễ dàng gặp được nó. Mái tóc đen, cặp mắt đen của nó chưa hề có một tí gì thay đổi. Cái màu đen thuần khiết ấy là bắt nguồn từ nước hồ trong suốt bên cái thị trấn nhỏ mà chúng tôi sinh sống hồi còn nhỏ.

Tôi và nó như nhau.

Tô Ninh là bạn thân nhất của tôi hồi nhỏ, tính ra chúng tôi xa nhau đã đằng đẳng ba năm.

Hai thành phố thật ra không cách xa nhau lắm. Hồi đó, chúng tôi đều có cái kiên trì riêng của mình. Khi Tô Ninh một lần nữa muốn tôi đến thành phố mà nó đang sống, như một sự trùng hợp tình cờ. Tôi vừa được biết người con trai mà tôi thích đã đính hôn với con gái tổng giám đốc, mà tôi cũng vì vậy mà mất việc làm.

Đây là thứ tình yêu đơn giản nhất và là phương thức đổi chác phú quý vinh hoa trong thành phố. Vốn dĩ không có gì là kỳ lạ, nhưng nó đã làm cho tôi không còn lý do gì để tiếp tục nấn ná ở lại. Trước đây tôi đã vì người con trai ấy mà chia tay Tô Ninh để đến thành phố ấy.

Vì vậy, lần cuối cùng trong điện thoại, tôi nói với Tô Ninh: Được, tớ sẽ đi đặt vé tàu ngày mai.

Tô Ninh không hỏi tôi vì sao bỗng nhiên không kiên trì nữa, cái nó cần là kết quả: Hai đứa chúng tôi lại có thể gần nhau.

Chúng tôi ôm chầm lấy nhau. Những sợi tóc dài, quấn với nhau trong bóng tối. Tô Ninh nói: Đi, Cách Tử, tớ đưa cậu về nhà.

Tôi ngẩng đầu lên, bỗng thấy đau lòng. Trong thành phố này, Tô Ninh cũng không có nhà. Hai năm trước nó là tình nhân của một thương gia giàu có. Đó là một sự trao đổi thuần túy. Điều đó tôi đã biết ngay từ đầu, nhưng không có cách gì để ngăn cản. Hồi đó Tô Ninh làm nhân viên của một công ty nhỏ, lương tháng không quá một nghìn đồng, ông bố lại đột nhiên mang bệnh nặng. Tiền mổ bán cả gia tài cũng không lo được một phần mười.

Trong hiện thực tàn khốc đó, Tô Ninh mà bản tính vốn rất cao ngạo, đã phải cúi đầu trước lối sống mà nó khinh鄙, tìm đến người đàn ông nhiều tiền đã từng mơ ước nó từ lâu, nói thẳng ra nó sẵn sàng đem ba năm tuổi xuân của nó đổi lấy số tiền cứu bố.

Người đàn ông đồng ý.

Đây là một loại trao đổi khác giữa tuổi xuân với tiền bạc. Nghĩ lại, tôi và Tô Ninh, hai cô gái đẹp với hai mươi bốn tuổi đầu, trong một hoàn cảnh nào đó không ngờ lại khác đường mà cùng đến một đích.

Nhưng sự hi sinh của Tô Ninh vẫn không thể cứu sống được bố. Lúc đầu không có hình thức khế ước gì nhưng Tô Ninh vẫn tự mình tuân thủ đến cùng. Tô Ninh nói đã bắt đầu rồi thì một ngày hay ba năm cũng không khác gì.

Từ đầu cho đến khi tôi gặp Tô Ninh, tôi chưa hề nói một câu khuyên răn nào của người ngoài hoặc bạn bè, hoặc của người thân. Không giúp gì được cho nó, lời lẽ nào cũng rõ ràng là bất lực.

Mãi đến khi tình cảm của tôi bị tổn thương, tôi mới biết được rằng, thì ra lúc đầu Tô Ninh rất cần tôi. Trong khi như thế, nó không cần tôi giúp đỡ, nhưng rất cần tôi ở bên cạnh. Mười năm trước, khi mẹ tôi mất, Tô Ninh đã ở cạnh tôi suốt ba ngày. Nó vì vậy mà phải trốn học, một bước không rời tôi.

Nghĩ lại điều đó, tôi thấy tôi đã không phải với Tô Ninh.

Tôi nói, Tô Ninh này, chúng ta sẽ không rời nhau nữa, dù sau này ở đâu, làm gì chúng ta cũng sẽ ở cạnh nhau.

Nó cười: Được còn một năm nữa, chúng ta có thể rời thành phố này, bắt đầu lại. Nói xong, nó đỡ lấy ba lô của tôi, kéo tôi đi về phía chiếc Polo đen.

Tôi không biết rằng Tô Ninh đã biết lái xe hơi, người đàn ông phía sau nó, về một mặt nào đó, để mặc nó xử lý mọi việc.

Tô Ninh chưa bao giờ nói với tôi về anh ấy, kể cả tên cũng không nói. Đó là nỗi đau sâu kín nhất trong lòng Tô Ninh.

2

Nhà ở của Tô Ninh thuộc loại cao cấp nhất của thành phố này, rất yên tĩnh.

Đó là một ngôi nhà hai tầng, sơn màu cà phê. Nó không phô trương vẻ cao sang, trái lại, như một bộ trang phục nhân hiệu nào đó mà tôi ưa thích, giá rất cao nhưng hình thức lại rất khiêm tốn, đơn giản, chỗ nào cũng thấy ổn thỏa, thể hiện bản chất tao nhã của nó. Cả gian phòng tràn ngập một không khí sạch sẽ thơm tho, chỉ một cái tách cà phê cũng cho thấy chủ nhà là lịch sự thế nào.

Trong gian phòng không có nhiều dấu vết của đàn ông, ngoài một đôi dép lê to ở cạnh cửa và một chiếc áo gió màu lam Tây Tạng mắc trên giá áo. Tôi rất thích màu sắc của cái áo gió ấy.

Tôi rất bất ngờ, xưa nay tôi vẫn đinh ninh rằng những người đàn ông Tạng đều rất dung tục, chỉ được cái nhiều tiền thôi.

Người đàn ông sau lưng Tô Ninh hình như không chỉ thế.

Tắm nước nóng xong, tôi thấy người khỏe khoắn hẳn lên. Tô Ninh nói cậu cứ yên tâm ở đây, những ngày này anh ấy không đến đâu, anh ấy đồng ý với tớ rồi.

Vì tớ đến? Tôi vừa sấy tóc vừa hỏi.

Lý do đó chưa đủ sao?

Tôi cười, về “anh ấy”, tôi không muốn nói gì nhiều.

Tối hôm đó, trên chăn đệm màu trắng nhạt và màu sữa, tôi và Tô Ninh như trở lại thời đại học ở ký túc xá. Hồi đó chúng tôi thường chung nhau trên một cái giường cá nhân trò chuyện rồi ngủ thiếp đi.

Thật ra tôi và Tô Ninh có nhiều chỗ khác nhau, ngoài mái tóc đen và cặp mắt đen thuần khiết ra, trong tính cách, tôi không mạnh mẽ như Tô Ninh. Nó có thể coi khinh tất cả, kể cả đau khổ. Nó từng là chỗ dựa

của tôi. Mà hiện nay, chúng tôi đều đã có những đổi thay rõ rệt. Nó càng coi khinh tất cả, còn tôi cũng bắt đầu có những cái che giấu.

Sáng hôm sau, chúng tôi dậy rất muộn. Ngủ dậy, tôi nói với Tô Ninh, trước hết tôi phải tìm được một việc làm thích hợp, sau đó thuê một gian nhà.

Tôi đã cùng Tô Ninh chạy khắp thành phố này trong ba ngày. Tôi thừa nhận rằng, ngay cả ban ngày, thành phố cũng rất đẹp, không có dấu vết những kiến trúc cũ kỹ, không có những dòng người chen lấn nhau và cảnh tượng xô bồ vẫn thấy ở các thành phố khác. Nó đẹp vì nó rất trẻ. Nếu không có nguyên nhân gì phải rời đi, thì ở lại thành phố này không có gì là không được cả.

Ngồi trong quán trà cả ba phía là cửa kính lớn, Tô Ninh nói, tớ rất thích thành phố này, mặc dù hiện nay nó đang giam cầm tớ bằng cái phương thức này.

Tôi cuối cùng đã phải hỏi cái câu hỏi không nên hỏi: Anh ấy đòi hỏi cậu rất khắt khe à?

Không, trái lại, anh ấy là một quân tử. Tô Ninh cười, dù tớ rời bỏ ngay bây giờ, anh ấy cũng không ngăn cản. Trên thực tế, anh ấy chưa bao giờ ngăn cản tớ trong bất cứ việc gì, chính là do tớ tự nguyện. Tớ không muốn nợ ai bất cứ cái gì, tình cảm hay thời gian, có thể nói, nếu không phải là phương thức này, chưa biết đâu tớ sẽ yêu anh ấy cũng nên.

Tôi kín đáo thở phào. Câu trả lời đó đã làm tôi yên tâm hơn.

Sau đó, tôi bắt đầu chú ý đến những tin tức tìm người trên báo chí. Sau ba năm tôi đã ý thức được khoảng cách giữa biểu hiện bên ngoài và thực chất bên trong của sự vật, không như hồi mới tốt nghiệp, thấy quảng cáo tìm người thì đã sôi lên, hoàn toàn không biết gì và những cạm bẫy phía sau những hứa hẹn đẹp đẽ ấy. Sau đó, ngẫu nhiên tôi thấy thông báo mời chào của một cửa hàng kim hoàn, hứa sẽ trả lương cao cho những ai đã có kinh nghiệm nghề nghiệp. Tôi đã có quá trình một năm làm nhân viên trong cửa hàng kim hoàn, vì lúc đó tôi rất thích những đồ vàng bạc ngọc ngà. Nay mới thấy những ngày tháng đó cũng có cái giá nhất định của nó trong cuộc mưu sinh.

Tôi đã có việc làm ấy một cách thuận lợi. Thật ra thì ngoài kinh nghiệm một năm bán đồ kim hoàn, tôi cảm thấy hình như mình có năng khiếu trong công việc này. Tuy tôi chưa thể đánh giá chính xác phẩm chất hàng châu báu, nhưng những phụ nữ như thế nào thích hợp với những loại trang sức gì thì tôi khá sành, hơn nữa chưa bao giờ mắc sai lầm.

Tô Ninh đã giúp tôi thuê được một căn nhà nhỏ, sạch sẽ, cách chỗ nó không xa, chỉ hai chặng xe buýt, rất thích hợp. Mọi thứ đều mới, thế cũng hay, cũng dễ để quên những gì đã qua.

Tôi lại bắt đầu mặc trang phục nghề nghiệp màu xám bạc, áo sơ mi trắng, thắt nơ xám bạc. Tôi thấy nét cười của tôi rạng rỡ hơn, như ánh kim cương.

3

Cao Kiều cùng với vợ đi vào cửa hàng kim hoàn trong một buổi chiều vừa tạnh mưa. Rất ít người chọn một thời tiết như vậy để đi mua đồ nữ trang, vì vậy khi thấy họ vào, tôi hơi bất ngờ.

Khi đó, ngoài mấy người bảo vệ, trong cửa hàng chỉ có một mình tôi.

Tôi nhìn thấy Cao Kiều trước. Thấy Cao Kiều trước vì anh ta là người đàn ông mà thoạt nhìn người ta cảm thấy rất sắc bén. Không phải đáng người mà ánh mắt anh cho người ta cảm giác ấy. Anh cao, nhưng đáng người anh âm áp, ôn hòa. Anh mặc bộ âu phục màu đen, rất vừa vặn. Mặt hơi vuông, đeo cặp kính gọng vàng rất mảnh, đầu tóc cắt ngắn chỉnh tề, trên miệng luôn nở nụ cười từ tốn ung dung. Qua cặp mắt kính, ánh mắt anh rất sắc bén, có lực.

Người đàn bà trung niên đi theo anh có lẽ hồi trẻ rất xinh đẹp. Cặp mắt to, làn da trắng ghi dấu sắc đẹp thời thanh xuân. Nhưng khi đã qua tuổi trung niên, bắt đầu có nếp nhăn, thêm vào đó những trang điểm quá đà và trang phục tươi màu diêm dúa làm cho người ta thấy một cái gì rất không hợp, không đẹp. Cảm giác đó của tôi không hiện ra trên nét mặt. Tôi vẫn tươi cười mời chào họ.

Người phụ nữ muốn mua một cái kim cài ngực cho bộ lễ phục dạ hội màu đỏ tía. Trong bộ quần áo lộng lẫy, chị ta giơ ngón tay móng sơn màu lam chỉ vào một cái kim cài ngực ngôi sao rất đẹp. Tôi thấy nên ra cho

chị ta một đề nghị nhỏ. Tôi dịu dàng nói: Cô có thể đổi lấy cái hình hoa hồng hoặc cái hình hoa súng này. Cháu cảm thấy cái kia hợp hơn với những cô gái trẻ, tuổi trên dưới hai mươi, không hợp với cô.

Chị ta sa sầm mặt xuống, cô nói tôi đã quá già rồi hả? Số kim cài ngực tôi có chắc còn nhiều hơn số mà cô đã thấy, cô có hiểu không? Cô bán hàng như vậy à? Gọi giám đốc của cô đến đây.

Không ngờ câu nói của tôi đã đụng đến chỗ đau của chị ta, tôi nghĩ rằng người phụ nữ đi theo một người đàn ông như vậy, cho dù có phần nào không hoàn mỹ, nhưng ít nhất đã được giáo dục tử tế, nên mới dám mạo hiểm đưa ra đề nghị đó. Ai ngờ...

Tôi vội vàng xin lỗi. Tôi đang ở thời kỳ thử việc. Tiền lương tháng này còn ba ngày nữa mới được lĩnh, không thể hắt đổ đi như thế này. Tôi đã nói không biết bao nhiêu lời xin lỗi, đến nóng cả mặt, chị ta vẫn không tha. Với người đàn bà như thế, nói chị ta bĩ ổi cũng còn không đến nỗi nặng nề bằng nói chị ta đã quá tuổi thanh xuân. Tôi thật là ngu dốt.

Khi tôi lặp lại lời xin lỗi thì người đàn ông đứng bên cạnh quay về phía chị ta nói, nói thế chưa đủ sao, anh thấy cô ta nói có sai đâu, cô ấy cũng là muốn cho em trang điểm hợp hơn thôi.

Người đàn bà im hẳn, hần học nhìn tôi rồi quay ngoắt đi ra cửa.

Tôi thở phào, nghĩ rằng may sao giám đốc không có mặt, nếu không thì tôi thế nào cũng bị phạt.

Cảm ơn cô! Người đàn ông vừa mới giải thoát cho tôi nói, cô bằng lòng, tôi thật sự không muốn như thế.

Anh ta nhìn tôi cười độ lượng: Có thể tôi không hiểu cô, nhưng tôi hiểu cô ấy. Rõ ràng là cô ấy đã quá lời, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cô.

Dạ không, không. Tôi đâm hoảng, cứ xua tay, bụng nghĩ, một người đàn ông nho nhã lịch sự như vậy, đáng lẽ phải có một người vợ biết điều.

Anh ta vẫn cười, nhưng như nhìn ra suy nghĩ của tôi, nhẹ nhàng nói: Người ta nói, người vợ thuở hàn vi không thể lạnh nhạt. Khi tôi khó khăn nhất, chỉ có cô ấy không ngại khó khăn, luôn luôn ở cạnh tôi, an ủi tôi, giúp đỡ tôi. Vì lẽ đó tôi có trách nhiệm với cô ấy suốt đời. Cô thấy có phải thế không?

Tôi đỏ bừng mặt, không biết nói gì. Anh ta quay ra rồi lại quay vào, nói: Vì cô đã bị mắng oan, tối nay tôi mời cô ăn cơm. Nói xong, anh đặt lên mặt quầy một tấm danh thiếp.

Tôi... tôi há mồm chưa kịp nói gì thì anh ta đã đi rồi.

4

Suốt buổi chiều hôm đó, tôi nhìn hai chữ Cao Kiều trong tấm danh thiếp mà ngẩn ra. Bên ngoài, không biết mưa đã tạnh từ bao giờ, bóng hoàng hôn đang buông xuống. Đã có đồng sự đến đổi ca, nhưng tôi vẫn chần chừ chưa đi. Tôi chưa biết ứng xử thế nào với lời mời của Cao Kiều.

Tôi không có kinh nghiệm trong quan hệ với đàn ông đã có vợ. Không phải là có vấn đề gì trong tư tưởng, chỉ không cảm thấy đàn ông đã có vợ có gì đặc biệt, hoặc có thể nói, tôi căn bản không có quá trình giao thiệp với đàn ông. Tôi chỉ mới yêu một người, cái để lại trong tôi là một trò chơi tình cảm.

Mà Cao Kiều lại là người đã có vợ, thậm chí tôi chưa quen biết gì. Trong khi tôi đang do dự thì Cao Kiều đẩy cửa đi vào, miệng mỉm cười. Tôi chợt hiểu, tôi quen biết anh ta trong buổi chiều mưa đó là một điều tất nhiên.

5

Tôi bắt đầu tin rằng, một tình yêu có thể chiếm cứ tâm hồn một người không xảy ra trong tính toán trước. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ đến thành phố này. Đến rồi sẽ yêu một người, hơn nữa là một người đàn ông đã có vợ.

Nhưng điều đó đã xảy ra, như câu nói trong một câu chuyện tình yêu: bảy giây sau tôi đã yêu người đàn ông ấy.

Tối hôm đó, chúng tôi ăn cơm trong một tiệm ăn mà tôi không biết tên. Sau đó anh ta đưa tôi đi nhiều nơi trong thành phố đến nỗi tôi mất cả phương hướng. Anh ta không làm tôi thấy lúng túng và lo sợ do lạ lẫm.

Anh cười nói luôn mồm, giọng chậm rãi nhưng có sức xuyên thấu rất lớn. Như tôi cảm thấy từ giây phút đầu tiên, cái sắc bén của anh không chỉ ở cái bề ngoài dịu dàng, mà ở khắp nơi, khắp chốn: giọng nói, ánh mắt, vẻ mặt, thậm chí cả trong những lúc trầm mặc. Khi tôi ngồi bên cạnh anh, anh nhìn tôi dưới ánh đèn, tôi lập tức rơi vào trong một giếng nước không nhìn thấy đáy. Tôi biết tôi không biết bơi, nhưng tôi không sợ hãi, giãy giụa. Và tôi hầu như đã dùng cái thời gian đằng đẳng bốn năm mới biết rằng mình có lẽ đã yêu một người.

Tôi vẫn nghĩ rằng mình không đủ nhạy cảm. Nhưng khi Cao Kiêu áp sát tôi, tôi lập tức tỉnh ngộ thế nào là tình yêu, thế nào là sóng tình dâng trào, thế nào là đã định từ kiếp trước. Tôi bỗng thấy ngạt thở, sau đó thì ý thức được rằng chỉ có trong hơi thở của anh ấy mình mới lại thở được.

Không cần quá trình gì cả, tôi giật mình phát hiện ra rằng tình yêu vốn không cần có quá trình. Nó tin là nhìn thấy vực sâu mà vẫn chủ động, kiên quyết lao xuống. Tư thế rất đẹp, cứ như là múa.

Cao Kiêu nói: Anh chỉ yêu một loại đàn bà, họ có tóc đen, mắt đen và một trái tim thuần khiết không có tạp chất, hơn nữa suốt đời không thay đổi.

Sau đó, những ngón tay của anh luồn qua tóc tôi, luồn qua quần áo tôi, luồn qua thân thể tôi, luồn qua tim tôi. Và trong khi tôi đang bị cắt xẻ như vậy, tôi nghĩ đến Tô Ninh.

Chỉ giấy lát, tôi bị chìm đắm trong một cảm giác chưa từng có, trong tình cảm mãnh liệt của tình yêu vô biên của anh, trong đau thương của tình yêu vô biên của tôi, từng tí một, đến cuối cùng, đến triệt để.

Khi tôi tỉnh lại, Cao Kiêu nhìn tôi cười. Anh nói: Người đàn bà yêu kiêu này, đúng như là anh muốn.

6

Rất lâu sau, tôi vẫn chưa nói với Tô Ninh về sự xuất hiện của Cao Kiêu. Đó cũng là thay đổi thứ nhất của tôi với Tô Ninh. Đó là bí mật không chia sẻ được mà chúng tôi đã có. Đó là dấu hiệu trưởng thành từ con gái đến đàn bà của chúng tôi.

Tô Ninh đã đến học ở một trường dạy tiếng Pháp vào ban đêm. Chúng tôi cứ cách năm ba ngày gặp nhau một lần, cùng uống trà, cùng đi mua sắm. Thỉnh thoảng Tô Ninh nói bằng tiếng Pháp về một cái gì đó cho tôi nghe, làm cho tôi cảm thấy tiếng Pháp là thứ ngôn ngữ đẹp nhất của thế giới này, nó thậm chí làm cho ánh mắt người ta tràn đầy lãng mạn.

Sau đó tôi biết, sự lãng mạn đó, thật ra là vì Tô Ninh đã thích một người đàn ông. Nó nói, đó là một người đàn ông giản đơn đến mức qua con mắt anh ta có thể nhìn thấu đến đáy lòng anh ta, con người anh ta trong suốt như pha lê. Thích nhưng Tô Ninh không hề nói ra. Tôi biết, với nó, thời gian là ngăn cách duy nhất. Nó đang chờ đợi sự kết thúc của quá khứ và sự bắt đầu mới. Mà nó không hề để ý và che giấu quá khứ của nó. Đó là niềm tự hào và sự thuần khiết của nó mãi mãi không thể để mất đi.

Sau khi biết rõ điều này, tôi đã khuyên Tô Ninh có thể lìa bỏ người đàn ông kia đi, dù sao ông ta cũng không có ý kiến gì đâu, không để ý gì đâu.

Tô Ninh nói: Nhưng tớ để ý, còn hai tháng nữa mới đầy ba năm, phải làm sao để khi lìa bỏ anh ta, tớ không phải ân hận gì, nếu không, cả đời tớ cứ phải canh cánh đang mang nợ người ta, nhất là anh ta. Thật ra anh ấy đã giải phóng cho tớ rồi.

Tôi thấy hơi nghi hoặc, không rõ chữ giải phóng mà Tô Ninh nói có nghĩa là gì. Mà ba năm qua, tôi thấy Tô Ninh có một tình cảm đặc biệt với người đàn ông kia, nó chỉ khinh ghét kiểu trao đổi mà người ấy và nó đã tạo ra. Tô Ninh đã dùng một cách khác để tôn trọng người ấy. Nó nói, anh ấy là quân tử.

Cao Kiêu nói anh ta không phải là quân tử, chỉ là một người đàn ông tham lam đã có một gia đình được duy trì bằng ý thức trách nhiệm mà còn đi yêu người khác, không hứa hẹn gì. Còn tôi, tôi lại yêu người đàn ông tham lam ấy đến mức si mê.

Hầu như tôi không trở lại biệt thự của Tô Ninh. Nó không mời, mà tôi cũng chỉ mong ùa đông này mau qua đi.

Mùa đông cuối cùng cũng đã qua. Trên đường phố, những chùm hoa màu hồng phấn đã nở rộ, tô điểm cho thành phố thêm rực rỡ. Người đàn ông mà Tô Ninh thích cuối cùng đã đón nó đi khi mùa xuân bắt đầu.

Ba hôm trước, họ chưa rời khỏi thành phố này, nhưng hôm nay họ đã ra đi và triệt để rời bỏ một lối sống. Nhìn người đàn ông trẻ tuổi bế Tô Ninh lên xe tôi phát thèm. Tô Ninh đã chờ được tình yêu mà nó muốn có. Sự thành khẩn và cởi mở của nó đã không làm nó mất đi tình yêu đó. Người đàn ông ấy tên là Sao Băng. Anh ta yêu mái tóc đen và đôi mắt đen của Tô Ninh. Anh nói, đó là bầu trời đêm làm cho anh ta mãi mãi không rời.

Vì thế, tôi yêu sao băng. Tôi yêu anh đã yêu bầu trời đêm màu đen, yêu anh đã mang lại cho Tô Ninh hạnh phúc mà tôi mong ước, còn hạnh phúc của tôi, tôi nghĩ sẽ không có một kết cục như mong muốn.

Bỗng nhiên một hôm Cao Kiều gọi điện cho tôi: Cách Tử, anh muốn tặng em một món quà.

Buổi tối hôm đó, Cao Kiều đưa tôi đi xem món quà mà anh tặng tôi. Trên đường anh cứ bắt tôi phải nhắm mắt lại. Tôi ngoan ngoãn khép đôi làn mi lại, tôi thích vâng lệnh anh.

Cuối cùng Cao Kiều cho tôi mở mắt ra. Khắp bốn phía, đèn đường phố đã bật sáng trưng. Tôi quay nhìn ra cửa sổ: Cảnh sắc sao mà quen thuộc, cái quảng trường thoáng rộng kia, cái bãi cỏ rậm rì kia, những cây ngọc lan mọc không theo một quy tắc nào. Đúng rồi, chính nơi đây, tôi đã cùng Tô Ninh ngồi dưới gốc cây ôn lại thời thơ ấu của chúng tôi.

Nhưng theo hướng Cao Kiều chỉ, tôi nhìn thấy ngôi biệt thự nhỏ mà Tô Ninh mới rời khỏi ba hôm trước, màu cà phê nhạt hòa hợp trong ánh đèn màu vàng chanh. Cao Kiều nói: Cách Tử, bắt đầu từ giờ này, nó là của em.

Tôi ngậy người nhìn ngôi nhà, cảm thấy đây có lẽ là một giấc mơ.

Cao Kiều vỗ nhẹ vào đầu tôi: Ngốc ơi, em ngậy người vì cái gì đó? Không vui sao?

Tôi giật mình, tỉnh lại, không dám có thất vọng và đau buồn. Tôi quay đầu nhìn Cao Kiều, nói trong ngôi nhà ấy rèm cửa màu trắng sữa, mặt sàn màu nâu nhạt, trong phòng khách có lò sưởi tường rất đẹp, trên giá áo trong phòng ngủ có một chiếc áo gió màu lam Tây Tạng, còn có một cái tách cà phê...

Cao Kiều nói, sao em biết? Sao em có thể biết? Không thể?

Bởi vì... tôi nhìn anh qua cặp mắt kính. Lần này tôi thật sự nhìn thấy buồn thương vô hạn của tình yêu trong mắt anh. Tôi nói, bởi vì, trong mơ em đã đến nơi này, hơn nữa trong mơ em còn thấy một người phụ nữ, chị ta cũng như em, có mái tóc đen và cặp mắt đen thuần khiết, còn có một trái tim thuần khiết, không có tạp chất mà anh thích.

Tôi quay mặt đi, mắt nhòa lệ.

15. Chương 15

Không có đường lùi

Tôi là mũi tên bị bắn ra, nhưng cái bia không phải là nơi tôi muốn đến

1

“480 đồng, gói vào cho tôi, không bán thì thôi”. Khả Nhiên giật giật gấu áo Tổng Danh Viễn, ra hiệu bảo đừng nói gì. Hai cô gái trong tiệm thời trang liếc nhau rất nhanh. Khả Nhiên mím môi, Tổng Danh Viễn có thể nghe được sự vui mừng trong lòng cô.

Đó là một chiếc áo cánh kiểu Trung Quốc bọc lớp ngoài bằng gấm tím nhạt, kiểu phục sức cung đình đời Đường, cổ mở rộng, thân dưới rộng, tay rộng, mép viền màu xám bạc, rất đẹp. Có điều là kiểu dáng và màu sắc tươi sáng quá, không hợp lắm với Khả Nhiên. Cô có một vóc dáng trời cho rất đáng yêu, tóc ngắn, mi dài, mắt to, da như ngọc, rất hợp với âu phục màu sắc thuần.

Trong cảm giác riêng tư, quan hệ giữa Tống Danh Viễn với Khả Nhiên chưa đến mức có thể tùy ý thay đổi ý muốn của nhau về trang phục. Hơn nữa, với phụ nữ, có lúc chỉ cần thấy thích là được.

Nhìn nhau rồi, một cô gái trong tiệm đi ra, định lấy áo xuống đóng gói thì từ ngoài cửa vọng vào giọng nói của một cô gái: “Cái áo ấy tôi đã lấy rồi đó”.

Mọi người quay đầu nhìn ra.

Với con mắt đàn ông, Tống Danh Viễn nhìn cô gái từ ngoài cửa bước vào, một cô gái dong dỏng cao, hơi gầy, tóc dài rẽ ngôi ở giữa, bỏ xõa ra hai phía, che mất một phần ánh mắt trong sáng, cằm hơi nhọn, trang điểm nhẹ, mặc áo len màu hồng đào, quần bò đen thêu hoa mẫu đơn.

Cô ta nhắc lại lần nữa câu vừa nói.

“860 đồng” cô gái của tiệm thời trang vội rút tay lại, nhìn cô khách hàng mới tới.

“Gói vào” cô ta mở cái túi vải đeo trên vai, hầu như không để ý gì đến sự có mặt của Tống Danh Viễn và Khả Nhiên.

Khả Nhiên quay mình đi ra cửa. Tống Danh Viễn ngó ra một lát rồi bước đi theo gọi Khả Nhiên. Vừa lúc đó bỗng nghe tiếng người con gái kia kêu lên: “Trời, túi tiền mất mất rồi”.

Khả Nhiên đã đi vào cửa hàng thời trang bên cạnh, cô không chịu được thái độ của cô gái mới đến. Tống Danh Viễn thì dừng lại, ngoái đầu trông thấy cô gái kia tỏ ra không phải là kinh ngạc mà là khó xử: “Giúp tôi giữ lại cái áo, hai tiếng sau tôi quay lại lấy”.

Cô gái của tiệm thời trang cầu nhàu: “Vừa rồi chị kia đã định lấy chiếc áo, chị hót tay trên, lại không có tiền...”.

Cô kia đặt cái túi xuống, nói: “Trong túi còn có cái máy CD, cầm đi”. Cô quay mình ra, đến bên cạnh Tống Danh Viễn. Tống Danh Viễn đưa tay ra nắm lấy cánh tay cô: “Tôi trả tiền áo cho cô được chứ?”

Trong giây phút đó, Tống Danh Viễn bỗng thấy choáng, anh không phải là kẻ háo sắc, cũng không biết thương ngọc tiếc hương, nhưng anh đã làm vậy. Hình như anh cảm thấy chiếc áo kia mặc lên người cô gái thì đẹp lắm. Chiếc áo vốn dĩ phải thuộc về cô.

Cô kia vẫn bình thản nhìn Tống Danh Viễn, rút cánh tay khỏi tay Tống Danh Viễn: “Cũng được”.

Từ cửa hàng bên cạnh, Khả Nhiên gọi tên Tống Danh Viễn. Tống Danh Viễn rút ra một tập giấy bạc, đặt vào tay cô gái: “Cái áo rất tốt, có thể đòi bớt một tí”.

Cô gái cười: “Hàng tốt không cần bớt. Bạn anh đang chờ anh, để số điện thoại của anh lại cho tôi là được”.

Tống Danh Viễn để số điện thoại lại. Hai cô gái của cửa hàng trợn mắt ngạc nhiên. Cô gái mua áo nói: “Em là Triển Phi, là đồng dôi của Triển Chiêu, anh biết chứ?”

Tống Danh Viễn nhìn cô: “Họ của anh là Triển Đại mà ông tổ của em sống. Anh là Tống Danh Viễn”.

Cô gái dùng ngón tay gạt mái tóc lòa xòa trước trán, mỉm cười...

Ở cửa hàng bên cạnh, Khả Nhiên đã chọn được một cái áo khoác có cửa tay viền lông, rất hợp với cô. Cô gái này xưa nay không ưa rắc rối. Đó là bản tính đáng yêu nhất của cô.

2

Câu chuyện giữa Tống Danh Viễn với Khả Nhiên, nếu có thể nói như thế, cũng rất giản đơn. Hai người yêu nhau đã năm năm. Khi Tống Danh Viễn học năm thứ ba đại học thì Khả Nhiên học năm thứ nhất. Khả Nhiên là em gái một bạn học thời trung học của Tống Danh Viễn. Hồi đó Tống Danh Viễn chưa yêu ai, rất trẻ nhưng cứ nghĩ mình là người lớn, cứ coi Khả Nhiên như em gái. Sau đó bạn bè Tống Danh Viễn nói

một cô gái như thế mà không yêu thì bọn tao yêu mất đấy. Tống Danh Viễn nghe vậy, chỉ cười. Ít lâu sau, rất nhiều nam sinh chạy theo Khả Nhiên, bao nhiêu thư tình và hoa tươi tới tấp gửi đến Khả Nhiên làm cho Tống Danh Viễn cảm thấy bị uy hiếp. Tống Danh Viễn hiểu ra, thì ra mình đã quen có Khả Nhiên bên cạnh, cười chỉ với mình. Anh nói thật lòng mình với Khả Nhiên. Khả Nhiên nghe xong chỉ cười, một hồi lâu mới nói: “Tống Danh Viễn, anh thật là ngốc. Từ khi mới mười sáu tuổi, em đã thích anh, nếu không, đánh chết em, em cũng không vào trường này. Nếu anh vẫn không nói ra, có lẽ em phải khóc.”

Một cảm giác thơm tho ấm áp tràn ngập tâm hồn.

Sau đó Tống Danh Viễn đã nói với mọi người rằng, tình yêu là một cái gì ấm áp, dịu êm, đẹp dễ nhất, không có gì là trời long đất lở, càng không cần thề non hẹn biển. Khả Nhiên là cô gái rất tốt, đơn giản, thật thà, vui tính. Sau khi tốt nghiệp, Tống Danh Viễn vứt bỏ chuyên ngành đã học, mở một công ty du lịch nhỏ, ba năm sau đã phát triển đến một quy mô khá. Khả Nhiên thì đến làm thống kê ở công ty khác. Tình yêu của hai người cứ thế tiến triển một cách ôn hòa. Đến năm Khả Nhiên hai mươi bốn tuổi, hai gia đình đã chấp nhận cho hai người quyết định tương lai của mình. Hai người cũng thỉnh thoảng bàn đến máy giặt Tây Tồn Tử và nhà ở trên Tam Hoàn.

Ai cũng biết rằng, tất cả đã sẵn sàng, chỉ còn việc quyết định bao giờ thì làm đám cưới.

3

Tống Danh Viễn chưa bao giờ nghĩ rằng anh lại có thể gặp một người con gái như Triển Phi.

Gặp rồi, anh cũng không nghĩ gì lắm. Ba hôm sau, Tống Danh Viễn cảm thấy có lẽ Triển Phi đã vứt bỏ số điện thoại của mình đi đâu rồi.

Ba hôm sau nữa, Tống Danh Viễn hầu như đã quên đi cái bóng dáng của Triển Phi, ánh mắt của cô, những ngón tay thon dài và vầng trán đều đặn của cô.

Từ Đông Tứ Thập Điều đến ga xe lửa, Tống Danh Viễn bao giờ cũng đi tàu điện ngầm. Chiều hôm đó, khi đoàn tàu có ánh đèn màu đỏ sắp đến thì anh nghe tiếng chuông điện thoại di động.

Anh bấm nghe, không nhìn số điện thoại gọi.

“Em là Triển Phi” bên kia nói, “cho em biết anh đang ở đâu”.

“Ga xe điện ngầm Đông Tứ Thập Điều”.

“Mười phút sau em đến”.

Triển Phi cúp máy. Tống Danh Viễn nhìn đoàn tàu vút qua trước mặt.

Mười phút sau, từ trên một đoàn tàu chạy ngược lại, Triển Phi bước xuống. Cô mặc cái áo kiểu cổ màu tím hôm nào, vẫn cái quần bò màu đen.

Triển Phi đặt vào tay Tống Danh Viễn một cái phong bì đựng tiền: “Suýt nữa em tìm không ra số điện thoại của anh”. Tống Danh Viễn chỉ cười.

Triển Phi lại nói: “Em thích đi xe điện ngầm, ngày nào cũng bay trên trời chán lắm. Em thích cái cảm giác ở trên mặt đất”. Nói xong, cô bước lên đoàn tàu vừa từ từ dừng lại, bước đi của cô như có từ tính, hút theo Tống Danh Viễn. Anh cất bước đi theo, Triển Phi quay đầu lại cười.

4

Từ chiều đến tối, đến đêm, Tống Danh Viễn đã qua rất nhiều ga tàu, không xuống. Người trong toa đã đổi hết lớp này đến lớp khác. Không biết đã qua bao nhiêu thời gian, cuối cùng đến một toa, cả toa chỉ còn Tống Danh Viễn và Triển Phi.

Triển Phi nghiêng mình, tựa vào vai Tống Danh Viễn, nhắm mắt lại, nói: “Anh đã xem bộ phim “Ga tàu của hai người” chưa, một bộ phim Nhật, trong đó có cảnh tuyệt”.

Tống Danh Viễn bỗng cảm thấy tay chân lạnh cóng, lòng cũng lạnh, lạnh đến tuyệt vọng.

Một thế kỷ sau, đoàn tàu từ từ dừng lại, cánh cửa toa xe trượt mở ra hai phía, có người bước lên. Lòng Tổng Danh Viễn cũng trượt mở ra hai phía. Thoáng có một bóng người bước vào, cao cao, gầy gầy, không phải là Khả Nhiên.

Buổi chiều hôm đó, Tổng Danh Viễn đã quên hẳn Khả Nhiên, quên hẳn cuộc sống của chính mình.

5

Tất cả đã bị tàu điện ngầm thay đổi. Tối hôm đó, Tổng Danh Viễn tiễn Triển Phi về công ty Hàng không. Trên suốt đường, hai người không nói gì, không làm gì. Khi chia tay, Triển Phi quay người lại, đứng thẳng, ôm hôn Tổng Danh Viễn: “Đây là tình yêu, em đã từng có, em biết”.

Một tiếng rơi vỡ, môi Tổng Danh Viễn run lên, run đến tận đầu ngón chân.

Tĩnh lại, ý nghĩ đầu tiên của Tổng Danh Viễn là trốn chạy. Triển Phi đã không còn bóng dáng.

Tổng Danh Viễn thở hổn hển chạy về, trong lòng cứ nhắc đi nhắc lại: “Một giấc mơ, một giấc mơ, chỉ là một giấc mơ thôi”.

Lúc đó anh mới nghĩ đến Khả Nhiên, cả đến hơi thở cũng nhâm nhảm đau. Tổng Danh Viễn đã từng nghĩ, nếu có kẻ nào ức hiếp Khả Nhiên, anh sẽ liều mạng với kẻ ấy. Khả Nhiên không thể bị ức hiếp, không thể.

Đó không phải là tình yêu. Tổng Danh Viễn lắc đầu. Cô ta là Triển Phi, dòng dõi của Triển Chiêu đời xưa, cô ta thích đùa.

Sẽ không tiếp những điện thoại xa lạ nữa, anh tắt máy, đút vào túi quần. Lần đầu, Triển Phi cũng như buổi tối hôm ấy, hầu như không còn bóng dáng gì nữa trong lòng Tổng Danh Viễn.

Vẫn quen ngày ngày đứng hút thuốc trong phòng rửa tay tầng này của tòa nhà văn phòng, bốn công ty có quy mô gần như nhau chia nhau mỗi công ty một góc. Chỉ có ở phòng rửa tay, họ mới gặp nhau.

Cánh đàn ông quen đến đó hút thuốc. Hôm đó, Tổng Danh Viễn đang hút thuốc thì nghe từ phòng bên có người nói: Hôm nay lại rơi một máy bay...

Thế ư? Một giọng nói khác: Từ nay đi đâu cũng đừng đi máy bay, thà chậm một tý, nhưng an toàn.

Tàn thuốc rơi trên tay, Tổng Danh Viễn vội phải đi, nhưng ngón tay giữa đã bỏng một vết đen nhỏ. Thế mà đau khắp người, như toàn thân bị bỏng. Anh rút điện thoại ấn một số chưa bao giờ ấn nhưng rất quen thuộc. Một lần, hai lần, ba lần... đáp lại chỉ có tín hiệu bận. Tổng Danh Viễn hốt hoảng xông vào nhà, gọi: “Đặt một vé máy bay đi Quảng Châu vào tối nay”.

Cô gái ngồi trước máy tính kinh ngạc ngẩng đầu.

Năm tiếng sau, Tổng Danh Viễn bước vào sân bay. Từ trên thang máy bay, Triển Phi nhìn anh, cười ầm ập. Trái tim trống trải suốt cả buổi chiều, trở lại trong anh. Trên đường, lần thứ nhất Triển Phi cho anh một cốc nước, lần thứ hai một số thời báo hoàn cầu, lần thứ ba một tờ tạp chí du lịch...

Đêm hôm đó hai người ở bên nhau.

Triển Phi không hỏi đến Khả Nhiên, khi Tổng Danh Viễn hít thở để thư giãn, cô ngồi dậy: “Em đã nói, đây là tình yêu. Em vẫn cho rằng đó là việc một đời, một lần, ăi đến khi gặp anh”.

Tổng Danh Viễn châm một điếu thuốc, nhúu mày. Anh thấy Triển Phi khác với Khả Nhiên.

Khả Nhiên, Tổng Danh Viễn cần môi, anh đã yêu Triển Phi rồi, một tình yêu trời long đất lở mà anh vẫn phủ định. Cần nhắc mãi, tình yêu và tình cảm, cá và bàn chân gấu, chọn cá.

6

Bên cạnh Khả Nhiên, Tổng Danh Viễn không thể như trước được nữa. Thâm tâm anh không thể nhẹ nhõm khi anh biết rằng không thể nói cho Khả Nhiên biết cô là một phần của cơ thể anh, cứ động đến là đau đến rách tim nát phổi.

May mà Bắc Kinh rất lớn.

Bắc Kinh lớn, ân oán thì luôn luôn chật hẹp. Mùa xuân chưa qua, Khả Nhiên đã biết rồi. Cô tìm gặp Tống Danh Viễn, nhưng không căng thẳng như anh tưởng tượng. Sự tưởng tượng đó thật ra là anh muốn tha thứ ỉnh.

Khả Nhiên nói: “Một buổi tối, ở ga tàu điện ngầm, qua cửa sổ đoàn tàu từ hướng ngược lại, em đã thấy anh, còn có cô kia nữa. Em nhớ chiếc áo ấy. Mỗi người con gái đều không thể quên cái gì mình muốn mà chưa có”.

Giọng nói bình tĩnh, không giống Khả Nhiên. Cô không như anh tưởng.

Tống Danh Viễn cúi đầu, phủ nhận thì bỉ ổi quá.

“Em không phải đang trách anh, Danh Viễn”. Giọng nói của cô đến bây giờ mới thấy hết hoảng: “Anh biết không, rồi bỏ anh, em không thể sống được”.

Khả Nhiên ôm chầm lấy anh với đôi cánh tay nhỏ bé, ôm chặt lấy thân hình đã phản bội cô. Cô khóc: “Đừng lìa bỏ em, em chỉ cần anh không lìa bỏ em”.

Tống Danh Viễn đặt tay lên tóc cô. Anh đã bội phản Khả Nhiên, cuối cùng đã bội phản Khả Nhiên. Anh không thể liều mạng với chính mình. Anh nói: “Không thể, Khả Nhiên, em không thể chết, anh không để em chết”.

Hai giọt nước mắt rơi trên tóc cô.

7

Đã không thể không đưa ra một sự lựa chọn. Tống Danh Viễn hầu như mang theo quyết tâm đoạn tuyệt đứng trước mặt Triển Phi, chỉ cần cô nói ra những lời như Khả Nhiên, anh sẵn sàng chấp nhận bất cứ sự trừng phạt nào, đưa mình vào địa ngục.

Triển Phi thích dùng ngón tay vuốt tóc: “Nhất định phải nói sao”.

“Không nói không được”, Tống Danh Viễn hằm hằm nhìn mặt đất.

“Được thôi”, Triển Phi ngừng tay vuốt tóc: “Em mười tuổi thì mất bố, mười bốn tuổi mẹ đi bước nữa, mười tám tuổi bắt đầu yêu, đến bây giờ, em biết rằng mình lìa bỏ ai đều vẫn sống tốt”. Cô nói: “Đó là sự thật”.

Tống Danh Viễn quay mình bước đi, từ phía sau có tiếng gì lép bép, không biết cái gì vỡ.

8

Tống Danh Viễn cưới Khả Nhiên. Trong tình yêu, cô mềm yếu quá, có thể nguy hiểm đến tính mạng. Triển Phi khác hẳn, cô ta là một lá cờ không thể đổ. Đến cuối cùng, cô chọn con đường tôn trọng tính mạng.

Hạnh phúc của Khả Nhiên là được ở bên cạnh anh. Anh không biết, tình yêu như vậy có thể là mỹ mãn không. Anh như một mũi tên bị phóng ra, nhưng cái bia thì hình như không phải là hướng muốn tới.

Đã rất lâu không nghe tin tức gì về máy bay. Mỗi lần đi xa, Tống Danh Viễn đều chọn tàu hỏa, chậm nhưng lòng là ở trên mặt đất.

Thấm thoát đã một năm.

Buổi tối hôm đó, ở Đông Tứ Thập Điều, Tống Danh Viễn chờ tàu điện ngầm để đến ga tàu hỏa. Đoàn tàu phía trước dừng lại, trong đoàn người, một người con gái cao cao, gầy gầy, mặc áo màu tím kiểu Trung Quốc, tóc đen dài. Cô đến trước mặt anh, dừng lại, nói: “Lựa chọn con đường tiếp tục sống, không phải là sai lầm của em, nhưng em phải nói với anh, trong tình yêu, không có ai thật sự là kẻ mạnh...”.

Sau đó, Tống Danh Viễn lại một lần nữa mất tin Triển Phi.

Ngày nọ, tháng nọ, năm nọ, trong lịch sử hàng không lại ghi lại một vụ tai nạn. Một chuyến bay từ Bắc Kinh đi Quảng Châu đã rơi trong một hang núi. Trong danh sách nạn nhân có một người con gái tên là Triển Phi...

16. Chương 16

Tình lãng tử

Đồng Tiểu Vũ thích những cô gái mắt bé, thích chơi trò chơi tình cảm trong rạp chiếu bóng với họ. Anh là một lãng tử. Tôi cũng có một đôi mắt bé, nhưng mà tôi muốn anh yêu tôi.

1

Từ rất lâu, tôi nhớ mãi câu nói đầu tiên mà Đồng Tiểu Vũ đã nói với tôi: Cô bé thối này, nhìn tôi nữa thì tôi ăn đi đấy!

Khi nói câu đó Đồng Tiểu Vũ đang ôm Mã Lệ và nhảy một điệu nhảy rất lãng, cơ thể hai người như dán chặt vào nhau. Tôi đang ở một chỗ rất gần họ, bị một người con trai nhìn không rõ mặt kéo tay tôi mà quay theo điệu nhạc. Thật ra, tôi đâu có biết nhảy cái điệu nhảy rất trai gái ấy.

Đó là chuyện của cuối thế kỷ trước. Ngày 10 tháng Mười năm ấy là sinh nhật lần thứ hai mươi hai của Mã Lệ.

Mã Lệ là chị họ tôi, chị họ rất gần. Chị cũng là một người con gái đã làm người lớn của cả hai gia đình phải đau đầu, bỏ học rất sớm, đàn đúm với một số bạn bè cùng trang lứa. Sau đó chị mở một quán rượu. Tình cảm của tôi đối với Mã Lệ hơi lạ. Tôi không thích chị, nhưng lại thường trốn nhà đến với chị, chị làm cho tôi có khi cũng muốn sống như chị, làm một đứa con gái “hư”, đương nhiên không phải là “hư” thật, chỉ nghĩ vậy thôi.

Trong trí nhớ của tôi, ngay từ khi đang học trung học, Mã Lệ đã có nhiều bạn trai. Chị là loại con gái rất bắt mắt. Từ dáng điệu đến quần áo, Mã Lệ luôn luôn rất đẹp, rất quyến rũ. Bạn trai của chị thay đổi xoành xoạch, nhiều người tôi chưa kịp quen đã bị thay đổi. Nhưng không biết từ bao giờ, trong một thời gian dài tôi chỉ nghe chị nhắc đến một cái tên: Tiểu Vũ, Đồng Tiểu Vũ.

Chị thường nói với tôi: Tiểu Vũ thế này, Tiểu Vũ thế kia, tôi nghe đến thuộc.

Nhưng tôi không thể ngờ được rằng Đồng Tiểu Vũ lại đẹp đến thế: Anh có dáng người cao lớn, đôi vai ngang, mái tóc cứ bông bông, cặp mắt xanh đen và sống mũi cao thẳng. Càng hút người hơn là trên đôi môi anh luôn nở một nụ cười hết sức cuốn hút.

Đó đúng là nụ cười lãng tử. Đồng Tiểu Vũ làm tôi liên tưởng đến hình ảnh những lãng tử trong tiểu thuyết Cổ Long.

Tôi cứ nghĩ đàn ông phải là lãng tử, có trái tim không khô cứng, không thuần thực, trừ khi họ bị một sắc đẹp tuyệt trần, siêu phẩm thoát tục thu phục.

Mã Lệ không phải loại con gái thiên thần đó. Hồi ấy, tôi cũng không phải.

Mùa thu năm ấy, tôi chưa đầy mười bảy tuổi, tóc ngắn, mắt nhỏ, cằm hơi nhọn... Mặc dù tôi đã cao lớn có làn da mịn màng, nhưng Mã Lệ nói, tôi chưa hoàn toàn phát triển đến độ chín.

Hồi nhỏ, tôi ít nói, ít bạn bè. Nhưng tôi rất muốn bồng chốc mê đắm một cái gì, ví dụ một màu sắc, một nét nhạc, một chiếc lá rơi trên đường phố hoặc giả bóng dáng của Đồng Tiểu Vũ. Cảm giác mê đắm đó thường đến rất đột ngột, không có dự cảm gì.

Rồi điệu nhạc chết tiệt kia cũng ngừng hẳn. Rất nhiều người tản ra xung quanh uống rượu. Đồng Tiểu Vũ cũng buông Mã Lệ. Tôi nhân cơ hội đó lẩn vào một góc quán, không muốn để ai trông thấy mặt tôi luôn dán vào Đồng Tiểu Vũ. Sau khi rời Mã Lệ, Đồng Tiểu Vũ đi về phía tôi, đến thẳng trước mặt tôi.

Trong góc tối, tôi ngược nhìn anh.

Đồng Tiểu Vũ nói: Cô bé, tên em là gì?

Tôi nói: Em là Bảo Tâm, Lý Bảo Tâm.

Đồng Tiểu Vũ cười, nói: Thì ra là cô bé Bảo. Anh đặt cốc rượu xuống bàn: Bé Bảo, chúng ta nhảy một điệu nào! Rồi anh quay đầu, nói to: Nhạc.

Tôi dờ dẩn để anh kéo ra giữa phòng. Khi tay anh nắm lấy những ngón tay tôi, chân tay tôi bỗng lạnh cóng. Tôi không hiểu vì sao anh gọi tôi là bé Bảo, vì sao anh lại tìm đến tôi. Tối hôm đó, tôi mặc quần liền áo trần vai đến dự tiệc sinh nhật của Mã Lệ. Điệu bộ của tôi rất không hợp với anh. Còn không hợp với âm nhạc và rượu, còn không hợp với ánh mắt của tất cả mọi người. Nhưng Đồng Tiểu Vũ đã tìm đến tôi.

Tôi không phát ra được một âm thanh gì, chỉ ngáy người ra nhìn anh.

Đồng Tiểu Vũ kéo tôi quay rất chậm, rất chậm nhưng tất cả ánh đèn vẫn loang loáng trước mắt tôi. Tay anh đặt lên hông tôi làm cho tôi cảm thấy ấm áp. Tôi ngẩng đầu lên, vừa hay đến cạnh môi anh. Anh nói, mắt em đẹp lắm, là đôi mắt đẹp nhất mà anh đã thấy.

Thế là tôi nhắm mắt lại. Nhưng khi tôi bắt đầu hơi choáng thì tiếng nhạc bỗng im bất, Mã Lệ bước đến kéo cánh tay Đồng Tiểu Vũ đang đặt bên hông tôi ra. Mã Lệ nói, Bảo Tâm, ra chỗ kia uống cà phê, chớ uống rượu nhé. Rồi chị nhìn thẳng vào Đồng Tiểu Vũ, anh không được có ý gì với Bảo Tâm, nó còn là một đứa trẻ con.

Tiểu Vũ cười hà hà nói: Hay thật, lại là một đàn bà nhỏ mắt bé. Không sao, anh có thể chờ.

Nghe anh nói, tim tôi đập rộn lên. Tôi mới mười bảy tuổi, anh gọi tôi là đàn bà. Tôi cảm thấy trong cơ thể tôi có cảm giác rất kỳ lạ, muốn dấy thoát một cái gì đó. Ngoái đầu lại, Đồng Tiểu Vũ đang nhìn tôi cười, không e dè gì.

Đêm hôm đó tôi theo Mã Lệ và bạn bè chị đi xem buổi chiếu phim nửa đêm. Phim chiếu đêm đó là bộ “Lưu kim tuế nguyệt” do Trương Mạn Ngọc và Chung Sĩ Hồng đóng vai chính mà tôi đã xem nhiều lần, cũng là bộ phim tình yêu đẹp nhất, buồn thương nhất mà tôi từng xem. Trong ánh đèn loang loáng lúc sáng lúc tối, tôi ngoái đầu lại thì thấy Đồng Tiểu Vũ đang hôn Mã Lệ, không chút e dè.

Trái tim tuổi mười bảy của tôi đau nhói lên. Đồng Tiểu Vũ cũng đã nhìn thấy tôi, rất nhanh, anh đẩy khuôn mặt đẹp của Mã Lệ ra.

2

Một năm sau, tôi vứt bỏ ý định đi Bắc Kinh học đại học, thi vào một trường đại học không mấy tên tuổi ở thành phố này. Có bạn trai vốn thích tôi đã nói tôi đúng là con lợn, ngốc đến nỗi không biết thế nào mới là có tương lai tiền đồ. Nhưng tôi thì không muốn rời khỏi cái thành phố khô khan này. Tôi là một đứa con gái, không có lý tưởng gì cao xa, sau mười tám tuổi, chỉ muốn yêu một người, theo cách người lớn.

Trong thời gian một năm, tôi không cao hơn lên, vẫn gầy nhưng Mã Lệ nói tôi hình như chỉ sau một đêm đã trở thành một người đàn bà thực thụ, gầy như que củi mà mềm mại như nước, mắt bé tí mà đầy nét phong tình. Mã Lệ còn nói, may mà không có Đồng Tiểu Vũ ở đây, không thì nó nhất định không tha mày. Mã Lệ nói, Đồng Tiểu Vũ vẫn thích loại đàn bà như mày, thích chơi trò chơi tình cảm với những đàn bà như vậy trong rạp chiếu phim.

Tôi nói: Còn chị, cũng vì thế mà anh ta thích chị chứ?

Mã Lệ lắc đầu, nó cho rằng mắt chị quá to, nhưng chị tốt với nó.

Mã Lệ không biết rằng mấy hôm trước tôi đã thấy Đồng Tiểu Vũ. Anh ta lái một chiếc xe. Chúng tôi cách nhau một con phố. Anh ta bỗng dừng xe lại, hạ thấp kính cửa xe, to tiếng gọi tôi: Bé Bảo, em đúng là càng ngày càng xinh đẹp. Một năm qua có nhớ anh không?

Tôi không nói gì, chỉ đắm đắm nhìn theo anh ta trong đoàn người và xe qua lại, nhìn mãi, nhìn mãi đến khi anh khuất tay từ biệt. Anh biết, chúng tôi xa nhau đã một năm.

Đồng Tiểu Vũ lái xe cho công ty của nhà anh ta, một công việc rất tự do.

Sau đó một thời gian dài, Đồng Tiểu Vũ không đến quán rượu của Mã Lệ. Rồi một buổi tối Mã Lệ khóc tìm gặp tôi: Bảo Tâm ơi, Tiểu Vũ có người khác rồi, không cần chị nữa, anh ta không đến với chị nữa.

Tôi không biết an ủi Mã Lệ như thế nào, mặc dù tôi không thích kiểu quan hệ với đàn ông như chị. Tôi biết Mã Lệ yêu Đồng Tiểu Vũ, thậm chí có lúc muốn lấy anh ta. Tuy rằng trò chơi giữa chị và Đồng Tiểu Vũ chị hiểu rõ. Tôi vỗ nhẹ vai chị: Đừng khóc nữa Mã Lệ, chị đã nói anh ta là một lãng tử, không thể ở lại với ai. Anh ta chỉ muốn đùa thôi.

Mã Lệ ghen ngào nói, chắc chắn rồi đến một ngày nào đó anh ta sẽ yêu ai đó, chỉ không yêu chị thôi.

Tôi không nói thêm gì nữa, nhưng vì câu nói đó của Mã Lệ mà tim tôi khẽ run lên.

3

Trường cách nhà khá xa, nên tôi ở lại ký túc xá nhà trường, có khi một tuần, hai tuần không về nhà. Sự thay đổi môi trường sống đột ngột đó đã làm rõ dần những đặc điểm trong tính cách của tôi. Tôi phát hiện ra tôi thích sống độc lập, thích tự mình giải quyết lấy mọi vấn đề của mình, còn có những bí mật tình cảm nữa. Tôi giấu kỹ nó, một mình, có một sự vui sướng lạnh lẽo, bố mẹ không còn để ý đến từng tí nhỏ trong đời sống của tôi. Tôi biết, tôi đã được coi là lớn rồi. Tôi càng lớn thì càng có nhiều bạn trai đến dưới lầu ký túc xá gọi tôi. Tôi cứ vờ như không nghe thấy. Tôi chỉ mong có một ngày nào đó, tôi nghe gọi: Bé Bảo.

Tôi đã là một cô gái đẹp, chưa thể nói là thật đẹp, nhưng những khí chất trong sáng, độc đáo của mình ngày càng nổi rõ.

Sau tuổi mười bảy, tôi thích xem phim, thích buổi chiều phim nửa đêm ngày cuối tuần. Rạp phim lúc đó, trong số khán giả không nhiều, phần lớn là những cặp tình nhân, có lúc thấy họ hôn nhau trong ánh đèn lúc mờ lúc tỏ, lòng tôi cứ rộn lên, cảm thấy tất cả những cảnh ấy đều như từng quen biết. Rồi một hôm, không biết vì sao tôi muốn lặng lẽ một mình ở lại trong rạp chiếu phim buổi nửa đêm.

Là ngày cuối cùng của mùa đông, cũng trong rạp chiếu phim đầu tiên, tôi nhìn thấy Đồng Tiểu Vũ. Không biết anh vào từ lúc nào. Khi tôi nhìn thấy anh thì anh đang ngồi ngay bên trái tôi, đang rất thân mật với một phụ nữ. Trong chốc lát, rạp bỗng sáng lên, tôi nhìn thấy cái cười của anh bỗng nhiên ngưng đọng lại trong ánh mắt của tôi, sau đó ánh đèn tối đi.

Một phút sau, Đồng Tiểu Vũ và người phụ nữ tóc dài ấy đi qua lối đi bên cạnh tôi. Đồng Tiểu Vũ nói: Bé Bảo, em chờ anh ở đây nhé.

Tôi không nói gì, cũng không chờ. Anh đi rồi, tôi cũng từ một cánh cửa khác đi ra. Tôi mới nhìn thấy Đồng Tiểu Vũ thì mê ngay, tôi cũng biết anh ta thích tôi, người con gái mắt bé, nhưng tôi không muốn có kết cục như Mã Lệ.

Tôi kiên nhẫn chờ đợi chỉ là để Đồng Tiểu Vũ yêu tôi.

Đêm hôm ấy, đường phố lạnh đến tê buốt.

4

Bảy ngày sau, tôi nhìn thấy Đồng Tiểu Vũ. Anh lái xe đến dưới lầu ký túc xá của chúng tôi, đứng dưới lầu lớn tiếng gọi: Bé Bảo, Bé Bảo! Anh đây, em có nhà không?

Tôi thò đầu ra cửa sổ, nhìn thấy anh hai tay đút túi quần, ngẩng đầu nhìn lên, trông giống với bất cứ nam sinh nào. Một bạn gái cùng phòng nói: Thì ra tên hồi bé của cậu là bé Bảo, hay thật đấy.

Tôi cười, thay quần áo rồi ngồi trước bàn ung dung trang điểm. Không ai biết rằng, tôi chỉ là bé Bảo của một mình Đồng Tiểu Vũ.

Tôi xuống cầu thang, chậm chậm, nhìn thấy những tia sáng nhảy múa trong mắt Đồng Tiểu Vũ. Anh giơ bàn tay về phía tôi. Tôi thở phào nhẹ nhàng: Thế là hiệp thứ nhất, tôi đã thắng.

Đồng Tiểu Vũ bắt đầu hẹn hò với tôi, lần nào cũng đánh xe đến đón tôi. Xe nhỏ, nhưng màu lam ngọc của chiếc xe trông rất sang. Tôi cùng với Đồng Tiểu Vũ đi quán rượu, đi xem phim, đi “thành phố vui chơi” hoặc đi xe bay. Nhưng tôi không hề uống một tí rượu, không làm nũng anh, không đòi anh hôn tôi. Tôi đã định ra một giới hạn rõ ràng giữa tôi với anh: Thân mật nhưng không xuống sã.

Ánh mắt của Đồng Tiểu Vũ dần dần thuận lại, không có cái vẻ đã muốn là được như hồi đầu. Đối với tôi, anh cũng không bao giờ có sự nài ép. Anh giữ khoảng cách rất quân tử. Cho dù là lãng tử, anh cũng là một lãng tử kiêu ngạo. Mỗi lần xem phim, tôi thường chủ động đặt tay mình trong lòng bàn tay anh. Anh không biết, thật ra tôi rất thích gần gũi anh. Tôi cố nhịn không nói ra, chỉ vì cái tôi cần, không phải là một trò chơi trai gái giản đơn.

5

Trong một buổi tối sau khi vào hè không lâu, khi chúng tôi đang xem phim “Lễ cưới của bạn tôi”, Đồng Tiểu Vũ đã bị hai cảnh sát bắt đi. Tôi chỉ biết mấy hôm trước, anh đã đánh nhau với một người. Có khi anh thích giải quyết vấn đề bằng cách đó. Nhưng anh không cho tôi biết là anh đã đánh gãy sống mũi của người ta.

Khi cảnh sát xuất hiện, tôi ngây người ra nhìn, Đồng Tiểu Vũ vỗ vai tôi, không có vấn đề gì đâu, bé Bảo, em cứ xem tiếp đi rồi kể lại cho anh. Nói rồi, anh bình tĩnh đi theo cảnh sát, đi được mấy bước, anh quay đầu lại nói với tôi, mấy hôm nữa, anh đưa em đi xe bay.

Tôi trấn tĩnh lại, biết đã xảy ra việc gì, nhưng không biết kết quả ra sao. Đau buồn và sợ hãi đột nhiên ập đến. Tôi vụt chạy đuổi theo, nắm lấy tay Đồng Tiểu Vũ nói: Đồng Tiểu Vũ, em yêu anh.

Nước mắt tôi trào ra. Ba chữ này, tôi giấu chặt trong lòng đã bốn năm nay.

Đồng Tiểu Vũ dừng lại, nói: Không được khóc.

Hai viên cảnh sát nhìn chúng tôi, một người trong đó nói: Đồng Tiểu Vũ anh có bạn gái tốt như vậy mà còn không lo giữ gìn, còn sinh sự.

Đồng Tiểu Vũ nói: Tôi sai rồi, sau này tôi không bao giờ như vậy nữa.

6

Bồi thường và hai tháng bị giam giữ.

Trong hai tháng đó, tuần nào tôi cũng đi thăm anh. Anh bị cắt tóc ngắn đi, xem ra lại sạch sẽ chỉnh tề hơn, đúng là một chàng trai anh tuấn. Khi tôi nói nhận xét này của tôi với anh, anh nói, từ nay về sau không để tóc dài nữa.

Anh bắt đầu nói năng giản dị, rõ ràng hơn, càng ngày càng ít bông đùa, cợt nhả, nghe thật thân thiết. Mỗi khi thăm anh, tôi có thể cảm nhận được những thay đổi trong tâm tình anh, nhưng anh không suy sụp, chỉ dần dần thu lại những gai góc của tuổi trẻ.

Về sau, cả cảnh sát cũng quen tôi.

Ngày thứ ba sau khi Đồng Tiểu Vũ rời chỗ giam giữ là ngày sinh lần thứ hai mươi hai của tôi. Đồng Tiểu Vũ lái một chiếc POLO mới toanh khi đến đón tôi. Khi anh đẩy tôi vào trong xe, tôi thấy trên ghế sau xe chất đầy những củ ấu.

Tôi thích ăn củ ấu, nhưng tôi không nhịn được cười. Tôi nói: Đồng Tiểu Vũ không phải như vậy, Mã Lệ nói, anh chỉ biết tặng bột lửa cho con gái.

Đồng Tiểu Vũ không để ý gì sự chế nhạo của tôi, nghiêng người thắt dây an toàn cho tôi. Rất bất ngờ, lần này anh lái xe đi rất chậm, rất êm, không vượt đèn đỏ, càng không vượt xe khác từ bên trái. Sau đó Đồng Tiểu Vũ đỗ xe và cả xe củ ấu vào bãi đỗ xe, dắt tay tôi vào rạp chiếu phim. Nhìn bốn phía, tịnh không một ai khác, tôi và anh là những khán giả duy nhất.

“Nói chuyện Tây Du” đó là một bộ phim rất cũ, không ngờ Đồng Tiểu Vũ lại chọn bộ phim ấy. Như mọi lần, Đồng Tiểu Vũ đặt tay tôi vào giữa lòng bàn tay anh. Anh nói, hai tháng nay, anh bỗng hiểu ra một số chuyện về tình cảm.

Tôi cười. Tóc Đồng Tiểu Vũ ngắn đi, người anh cũng thay đổi hẳn, giọng nói của anh không giống như xưa. Sau đó anh rút từ trong túi quần ra hai cái nến, đánh lửa đốt lên, gắn vào giữa lòng bàn tay trái.

Hãy nói ước nguyện của em đi. Đồng Tiểu Vũ nói, nói to lên một tí, để anh nghe được.

Tôi nhìn anh. Anh vẫn đẹp như thế. Tôi nhắm mắt, nói rõ ràng: Tôi muốn lấy Đồng Tiểu Vũ, làm một người vợ thảo, mẹ hiền.

Nói xong, tôi chờ Đồng Tiểu Vũ cười, nhưng chờ mãi chẳng thấy gì. Tôi mở mắt ra, trong ánh nến đang yếu dần, tôi kinh ngạc nhìn thấy Đồng Tiểu Vũ đang khóc.

17. Chương 17 End

Quân cờ có tâm

Chung quy cô vẫn là một quân cờ có tâm, ở bước đi sau cùng quan trọng nhất, tâm của cô đã sống lại, thoát khỏi sự khống chế của người khác cũng thay đổi thế cờ toàn bộ cuộc đời mình.

1

Lý Tri Phi là một người đẹp trai. Áo quần, dáng vẻ, mặt mũi, tai mắt cái gì cũng đẹp. Nụ cười thoáng nhẹ luôn luôn hiện ra trên môi, như mặt biển lặng gió, không thấy sóng cồn, chỉ thấy lặn tằm. Thật ra, không thật yên tĩnh.

Trong lòng Trần Phật Lăng càng thêm coi thường. Không có người con trai nào đẹp trai hơn Âu Dương Tuấn, cũng không có người con trai nào độc bụng hơn Âu Dương Tuấn. Vì Âu Dương Tuấn, Trần Phật Lăng cho rằng con trai càng đẹp trai thì càng không chân thành, càng không thật lòng. Cái đẹp của con trai cũng như cái đẹp của con gái, nhiều khi là một chiếc áo ngoài xa hoa, trong hào quang của mình trai đẹp gái xinh không từ bất cứ một việc gì xấu xa, mà vẫn được tha thứ.

Bất công biết bao, bất hợp lý biết bao.

Đương nhiên, Trần Phật Lăng không phải là cô gái không đẹp, thậm chí rất đẹp. Cái đẹp của Trần Phật Lăng không giống như loài hoa Phật Lăng mà cô lấy làm tên, từng đóa, từng đóa đơn nhất, trong suốt. Trần Phật Lăng càng giống hoa hồng lam được gọi là “đệ nhất phu nhân” trong hệ hoa hồng, có vẻ đẹp lạnh ngắt mê ly không gì hơn được, không thể đoán trước được. Thân hình mảnh mai, mềm dịu, không cao không thấp, da trắng mịn. Mặt mũi, tay chân nhìn cô lập thì cái gì cũng bình thường, nhưng xếp cạnh nhau thì lại là một tác phẩm cực đẹp.

Đẹp nhất.

Trần Phật Lăng đã hai mươi sáu tuổi, nhưng dung nhan cô trẻ như cô gái hai mươi và thùy mị như cô gái ba mươi tuổi.

Tất cả đều thật chuẩn. Trang điểm nhẹ như không trang điểm gì. Mặc cái gì không quan trọng, điều quan trọng là đúng như Diêu Thư đã nói, quần áo trên người cô là của cô, không còn là chỗ trú ngụ của linh hồn chuyên gia thiết kế nữa.

Trong trí nhớ của Trần Phật Lăng, không có ánh mắt người khác giới nào mà không đoạt lấy được.

Âu Dương Tuấn cũng không phải là ngoại lệ. Cái người đàn ông đẹp trai ấy, về sau Trần Phật Lăng mới biết rằng, cái đoạt được cũng chỉ là ánh mắt của anh ta, tuyệt đối không phải sinh ra từ cái tâm. Anh ta căn bản không có tâm.

2

Khi Trần Phật Lăng quen biết Âu Dương Tuấn, cô mới chỉ hơn hai mươi tuổi, đang học đại học, mặc sơ mi trắng và quần bò, phong tư tuyệt vời, số một trong toàn trường.

Trần Phật Lăng là một trẻ mồ côi. Khi được nhận vào trại mồ côi cô chưa có tên. Nhân lúc đó trong một góc của trại trẻ mồ côi vừa có một bông hoa phật lăng nở, người ta lấy tên hoa đặt tên cho cô. Bà trại trưởng trại trẻ mồ côi họ Trần, cô được gọi là Trần Phật Lăng.

Một đứa trẻ như vậy, căn bản không nhận được sự yêu thương ruột thịt. Cô nhờ vào sự chiếu cố của xã hội mà ngoan cường lớn lên, vào được trường đại học.

Lớn lên rồi, bao nhiêu năm cô cũng chưa từng yêu. Cô cố chấp không chịu, từ trong lòng, cô chờ đợi một tình yêu cả đời chỉ đến một lần. Trần Phật Lăng biết rằng tình cảm là không thể du nhập được.

Trong thời gian học đại học, Trần Phật Lăng bắt đầu đi làm thêm, vừa để nộp học phí vừa để trang trải cho đời sống hàng ngày, không còn nhờ vào trợ cấp của bên ngoài nữa. Trần Phật Lăng đã làm nhiều việc, chào đón khách cho tiệm rượu, làm người mẫu. Trong thời gian đó cô đã học được việc pha chế rượu...

Không, Trần Phật Lăng không phải quen Âu Dương Tuấn trong những trường hợp đó. Năm cuối đại học, Trần Phật Lăng muốn đổi sang làm công việc gì gần với chuyên môn đang học. Hồi đó Âu Dương Tuấn vừa mới mở công ty quảng cáo, công việc rất khó khăn, chỗ nào cũng vấp, rất cần người có tài giúp đỡ.

Âu Dương Tuấn lúc đó, chỉ một khuôn mặt đẹp.

Vì Âu Dương Tuấn, Trần Phật Lăng mới vào cái công ty nhỏ đó, chuyên môn cũng không hợp.

Trong cái thành phố này, công ty của Âu Dương Tuấn ở vào một địa điểm không đẹp, phần giữa một tòa lâu mà không gian rất bí, tất cả chỉ nhằm đỡ tiền.

Hôm đó, Trần Phật Lăng khoác một chiếc ba lô bẹp dúm, đi giày đế bằng, chiếc quần bò rất cũ, đã bạc phếch. Cô lượn giữa chợ lao động, nhìn nhìn ngó ngó, chỗ nào cũng không có việc vừa ý. Vừa khéo hôm đó Âu Dương Tuấn đích thân đến chợ lao động, mong rằng có thể tìm được người giúp mình gỡ thế bí, vì nếu không gặp được tướng giỏi thì cái công ty nhỏ bé của mình sẽ sập tiệm.

Không thể nói ai đã tìm được ai trước. Trần Phật Lăng đã bỏ đi, bỗng quay đầu lại.

Trời ơi, thế giới lại có người đẹp trai đến thế này!

Không phải cô chưa thấy ai đẹp trai, nhưng con trai chỉ đẹp thì không tính vào đâu, còn cái người vừa mới thấy đây có một khí chất khác hẳn những người đẹp trai khác, rất đẹp.

Trần Phật Lăng quay lại.

Trần Phật Lăng không phải là người con gái dễ dãi khom mình trước người khác.

Âu Dương Tuấn sáng mắt lên, khi Trần Phật Lăng khom mình chào. Trên cái áo sơ mi vải bông trắng xắn cao tay áo, lần đầu tiên trong đời anh thấy phát hiện được những tia sáng trắng thuần khiết. Đó là thứ ánh sáng mà anh tìm kiếm đã lâu. Bao nhiêu ngày nay, cái mà Âu Dương Tuấn thiếu, chính là thứ ánh sáng đó.

Âu Dương Tuấn mừng thầm. Trời không phụ người, cuối cùng anh đã tìm thấy được người trời.

“Tên chị là gì?” Âu Dương Tuấn kìm nén lòng mình hỏi.

“Trần Phật Lăng”. Trần Phật Lăng thấy tim mình đập rộn lên. Chưa bao giờ tim cô đập như vậy.

“Không giống, chị không giống loài hoa chỉ cần một ngụm nước trong là có thể sống được bảy ngày. Cái chị cần phải nhiều hơn nữa”.

Trần Phật Lăng mỉm cười: “Có thể cả đến nước cũng không cần, có không khí là đủ rồi. Tôi rất dễ sống”.

Âu Dương Tuấn cười thành tiếng.

3

Mấy phút sau, Âu Dương Tuấn đưa Trần Phật Lăng về công ty. Mặc dù chiếc xe hai chỗ ngồi đã rẽ trái rẽ phải nhiều lần qua những con phố không lấy gì làm sang trọng nhưng Âu Dương Tuấn cố ý vượt thẳng lưng. Anh biết, ngoài đẹp trai ra, phụ nữ còn thích gì ở con trai.

Âu Dương Tuấn đã lớn lên trong tình cảm của những phụ nữ khác nhau.

Sau nửa mét, Trần Phật Lăng neho mắt nhìn cái lưng của Âu Dương Tuấn, nhìn sự cao ngạo của anh, nhìn mái tóc khỏe mạnh của anh, nhìn bộ mặt đẹp mà thỉnh thoảng anh ngoái lại, nhìn thẳng đến đáy lòng anh.

Thế là yêu.

Không ai không phát ghen lên, đúng là một đôi kim đồng ngọc nữ.

Âu Dương Tuấn không nhìn sai Trần Phật Lăng. Chỉ một thời gian ngắn người con gái đẹp ấy đã xoay chuyển tình thế cho anh. Trần Phật Lăng cũng không ngờ được rằng, vì người đàn ông ấy, cô đã vứt bỏ nghề chuyên môn tốt đẹp của mình, đi gõ những cánh cửa lạnh lùng, đi chạy quảng cáo. Ánh mắt mang những hàm ý khác nhau của bọn đàn ông cô đều chứa vào lòng, cười mà không đáp. Kể cả khi bị ai đó sờ vào tay mình trên bàn, bị ai đó đụng vào đùi mình dưới bàn, cô đều nín nhịn, tất cả vì kết quả công việc.

Vì Âu Dương Tuấn.

Trần Phật Lăng hy vọng Âu Dương Tuấn có thể thành công. Cô thấy, anh ta đã thành công. Nhưng Trần Phật Lăng không biết rằng người đàn ông này muốn nhiều hơn cô tưởng. Cô không biết rằng anh ta lớn lên trong một gia đình rất nghèo, cô không biết vì nhà nghèo anh ta đã phải tủi cực như thế nào, rồi vì đẹp trai, vì nhiều cô gái thương mà thời niên thiếu, những tủi cực đó càng nhiều gấp bội.

Lớn lên rồi, Âu Dương Tuấn chỉ cần một thứ nữa: Tiền. Nếu hỏi cần gì hơn mình thì đó là tiền đồ.

Âu Dương Tuấn không cần cái gì khác, đàn bà hoặc là tình cảm, những cái đó dễ như trở bàn tay. Những gì dễ như trở bàn tay đều không phải là cái gì tốt đẹp.

Cứ nói là trong cảnh khốn cùng, anh đã gặp được người trời Trần Phật Lăng. Trần Phật Lăng cố nhiên là xinh đẹp, cố nhiên là chân thành thuần khiết, cố nhiên là không tiếc sức giúp mình, cố nhiên là chưa từng có đàn ông, là người con gái hết sức coi trọng tình yêu. Nhưng Trần Phật Lăng cũng chỉ là một người đàn bà, không thể làm cho sóng lòng của Âu Dương Tuấn tung trào.

Cái làm cho sóng lòng của Âu Dương Tuấn tung trào từ lâu đã không phải là đàn bà. Cái mà anh ưng ý nhất chỉ là quang sáng quanh Trần Phật Lăng, là sắc đẹp của cô, cái khác thường của cô, sự kiên trì của cô và tất cả những cái đó có thể mang lại lợi ích cho anh.

Âu Dương Tuấn từ lâu đã biết phải ứng phó thế nào.

4

Nhưng trò diễn vẫn diễn tiếp, ân ái mặn nồng kiên trì được một năm.

Một năm sau, Âu Dương Tuấn đang phấn phát muốn chuyển văn phòng công ty đến một địa điểm mới thuận lợi nhất, đã nhắm một hộ khách lớn. Người đàn ông già đã ngoài năm mươi ấy, đầu tóc hoa râm, nhưng nhìn thấy Trần Phật Lăng thì thêm nhỏ dãi, chỉ muốn ăn sống nuốt tươi.

Một năm rồi, Âu Dương Tuấn đã quá quen thuộc xác thịt của Trần Phật Lăng, không còn hứng thú nữa.

Đêm đó, mưa dầm gió lạnh, Âu Dương Tuấn với lời lẽ đường mật, phục cho Trần Phật Lăng uống đến say mềm rồi đưa cô đến phòng ngủ của người đàn ông tóc bạc hoa râm ấy. Trong khi Trần Phật Lăng đang mê mết trong men say, hai người ký kết với nhau một văn khế rồi nhìn nhau cười.

Đó là khế ước bán mình của Trần Phật Lăng. Thật ra chỉ là mấy chục vạn đồng, mấy chục vạn đồng mà thôi, Trần Phật Lăng bị người đàn ông đầu tiên của đời mình chuyển tay bán đứng.

Khi tỉnh lại, Trần Phật Lăng lòng đau như xé. Nhưng cô không kêu la, không cầu xé, không khóc lóc. Mọi cái trước mặt, Trần Phật Lăng đã nhìn ra rõ ràng.

Trần Phật Lăng đứng dậy, nhìn người đàn ông già mệt mỏi phờ phạc, mỉm cười khinh bỉ, rồi bình thản mặc quần áo. Tất cả là chuyện đã rồi, nói gì nữa chỉ chuốc thêm nhục. Điều cô thấy rõ ràng là, quyết không thể quay lại đi tìm những lời hẹn biển thề non xưa.

Trong lòng Âu Dương Tuấn giờ này, Trần Phật Lăng còn không bằng bó hoa trong nhà xác.

Không có gì có thể đòi bại hơn.

Không, căn bản hẵn không có tâm.

Sau một đêm tỉnh lại, Trần Phật Lăng biết rõ Âu Dương Tuấn là loại đàn ông nào. Trần Phật Lăng bước ra cửa đi thẳng. Ra đi đây, không còn là Trần Phật Lăng nữa, từ đây, Trần Phật Lăng chỉ còn là một cái tên.

Trần Phật Lăng, một người con gái như vậy, gặp phải kẻ xấu, một lần là đủ. Khi ra đi, Trần Phật Lăng dừng lại cười.

Từ đó về sau, Trần Phật Lăng không còn tin bất cứ một người đàn ông nào.

5

Lý Tri Phi rót thêm trà cho Trần Phật Lăng: Trà đã nguội rồi không thể uống được nữa, có hại cho sức khỏe. Con gái rất sợ lạnh.

Con gái, Trần Phật Lăng mỉm cười. Mình đã bao giờ là con gái, trong lòng có cả trăm vết nhằn, ai thấy được. Tất cả đều không được viết lên mặt. Trần Phật Lăng gạt đầu, tỏ ý cảm ơn.

Lý Tri Phi, cái tên không tồi, so với Âu Dương Tuấn tốt hơn không biết mấy trăm lần. Có điều, anh ta có thật tri phi (biết cái sai) không?

Trần Phật Lăng tự hỏi lòng mình, khẽ thở dài. Chỉ đáng tiếc là người đàn ông đẹp trai tên là Tri Phi kia không biết rằng quân cờ mới xuất hiện trong ván cờ đời mình Trần Phật Lăng sẽ thay đổi phương hướng của đời anh.

Anh ta không tri phi.

6

Gặp Lý Tri Phi lần thứ nhất, Trần Phật Lăng chỉ nán lại một thời gian rất ngắn, khi chén trà thứ hai nguội, cô đã tìm cơ rời đi. Lý Tri Phi cũng không có ý níu giữ lắm, thái độ rất tốt.

Trần Phật Lăng đương nhiên biết rõ khi nào thì nên đi, bước thứ nhất là phải nắm lấy thời gian. Nhiều năm như thế...

Ừ, nhiều năm như thế. Trần Phật Lăng giữ vô lăng, nhìn phớt xá bên ngoài cửa sổ xe. Thật ra, chẳng qua là ba năm, sao lại có cảm giác nhiều năm.

Năm tháng già? Hay là người già?

Xe của Trần Phật Lăng chạy rất êm, rất chậm, sát lề đường. Rất nhiều xe lướt vội qua bên cạnh. Xưa nay Trần Phật Lăng nghĩ mãi không hiểu, xe cấp cứu và xe chữa cháy vội thì còn được, người ta rút cuộc có việc gì mà cứ phải tranh thủ từng giây từng phút, chạy như bay? Chạy cho kịp một bữa tiệc hay chạy cho kịp một tình yêu?

Chạy kịp được thì làm sao? Tất cả chẳng qua là một làn khói.

Trong ý niệm của Trần Phật Lăng, không tranh giây phút, cũng không tranh sớm tối.

Không ai có thể tin rằng rời bỏ Âu Dương Tuấn một cách êm thấm như vậy, hòa nhã như vậy, khuất phục như vậy, cả đến một câu trách hỏi cũng không có, trước sau không hề có. Âu Dương Tuấn cuối cùng có được cái mà anh ta muốn có, Trần Phật Lăng nhẹ nhàng rời bỏ đi càng làm cho anh ta mừng thầm. Lúc đầu cũng vì Trần Phật Lăng âm thầm bỏ đi đã làm cho anh ta lo lắng một thời gian. Anh ta nghĩ Trần Phật Lăng phải là người đàn bà không dễ dàng bắt nạt. Nhưng dần già, không thấy Trần Phật Lăng làm gì, Âu Dương Tuấn bắt đầu quên đi tất cả, ngồi trong tòa lầu to trên trăm mét ở địa điểm ngắm biển đón gió, hô phong hoán vũ.

Một thời không biết mình ở đâu?

Âu Dương Tuấn hầu như quên hẵn Trần Phật Lăng. Một năm sau, đương nhiên không còn cảm thấy “mưa núi sắp đến gió đầy lầu” nữa. Anh ta hết sức đắc ý.

Chờ cho Âu Dương Tuấn hoàn toàn không để ý gì nữa, Trần Phật Lăng mới bắt đầu phản kích, cực kỳ đơn giản, nhanh gọn, chỉ một hiệp Âu Dương Tuấn suýt mất mạng.

Âu Dương Tuấn vì vậy khuyñh gia bại sản, bán cả xe, cả nhà, không biết có phải bán luôn cả mấy bộ quần áo xịn nữa không. Đêm đó, anh ta say mèm lảo đảo bước đi ngoài phố lúc nửa đêm, đã không kìm nén được, quát to lên: “Ai, rút cuộc là ai đã hãm hại tôi thế này, cố tình hãm tôi vào chỗ chết mới hả hay sao”.

Khuôn mặt đẹp khác thường của Âu Dương Tuấn đầm ã nước mắt.

Người đàn ông đẹp trai không chịu được nước mắt, có nước mắt thì xấu hơn ai hết. Cặp mắt còn ã ã nước mắt của anh ta thoáng thấy một chiếc xe màu đỏ chậm chậm lướt qua, trong cửa sổ xe đã hạ thấp, một khuôn mặt dần dần lộ rõ, không phấn sáp gì.

Trên khuôn mặt đó nở một nụ cười, giờ phút này, không có hoa gì có thể nở đẹp đến thế.

Phật Lãng. Âu Dương Tuấn hoàn toàn tỉnh rượu. Trần Phật Lãng.

Không sai, đúng là Trần Phật Lãng. Một loài hoa chỉ cần một ngụm nước trong là có thể sống bảy ngày. Âu Dương Tuấn vẫn coi thường khả năng sinh tồn của loài hoa đó. Anh ta đã quên câu nói của Trần Phật Lãng, chỉ cần có không khí là đủ.

Trần Phật Lãng chỉ cười, nhìn Âu Dương Tuấn. Không nói một lời, quay nâng kính cửa sổ xe, chậm chậm lướt đi. Dưới ánh đèn xa, chiếc xe màu đỏ loang loáng như một đám lửa đang lướt đi.

Âu Dương Tuấn thấy rõ mình đã chôn thân trong lửa, muôn kiếp không thể sống lại.

7

Từ đó cái tên Âu Dương Tuấn được khắc bằng dao trên tường nhà Trần Phật Lãng đã bị xóa bỏ đi. Trần Phật Lãng cầm con dao khắc chữ, cạo phẳng từng nét từng nét ba chữ đó, tạo ra những vết nhăm nhở trên mặt tường vốn bằng phẳng đẹp ã. Phía sau cô, người đàn ông tóc bạc hoa râm kia ha hả cười lớn: “Phật Lãng, Phật Lãng, cuối cùng cô đã trả được thù ãh, chắc cô khoái lắm”.

Trần Phật Lãng ngoái đầu lại: “Không, đây là kết cục mà tôi đã biết trước, có ãng mừng? Có ã, chúng ta có thể kết thúc rồi. Bắt đầu từ giờ, tôi không cần ông nữa”.

Người đàn ông đi đến, vỗ nhẹ vào vai Trần Phật Lãng: “Phật Lãng, cô có một ngọn cỏ quá tốt. Nó có thể giúp cô, cũng có thể hại cô. Phật Lãng, Phật Lãng, cô không nên đẹp thế này”.

Người đàn ông quay mình bỏ đi.

Con dao rơi ãnh phèng một tiếng trên mặt đất, Trần Phật Lãng ngồi xuống, cạnh lò sưởi tường, nước mắt tuôn trào.

Sau khi rời Âu Dương Tuấn, ãiều duy nhất mà Trần Phật Lãng biết được là mình đã triệt ã trở thành một ãóa hoa, một ãóa Phật Lãng bị cắt rễ, không còn ãất sinh trưởng nữa. Sống, ãành phải dựa vào không khí trong nước. Hoặ giả, mình ã trở thành một quân cờ, bị những bàn tay khác nhau ãặt trên những bàn cờ khác nhau. Trên bàn cờ đó, ãung mạo của cô ã ã làm cho cô có một sức nặng không thể coi thường, thường thường chỉ một nước đi là có thể thay ãổi phương hướng của thế cờ và thắng bại cuối cùng.

Thường thường một bước ãịnh ãất trời.

Định được là ãất trời của kẻ khác. Còn Trần Phật Lãng chẳng qua là quân cờ đẹp mà những bàn tay khác nhau cắt lên ãặt xuống.

Nhưng, ngoài quân cờ, Trần Phật Lãng còn có thể làm gì? Cô cảm thấy cô không có tâm nữa. Phật Lãng rỗng tâm. Phật Lãng vốn rỗng tâm.

Một người mà cả ãến cái tâm cũng không có thì có thể làm gì?

Tối hôm đó, Trần Phật Lãng lại say.

8

Lý Tri Phi bắt ãu liên tiếp hẹn hò Trần Phật Lãng. Mỗi lần tiếp ãiện thoại của anh ta, nghe anh ta nói: “Phật Lãng, anh ãây, Tri Phi”, Trần Phật Lãng lại cười ãầm.

Thật ra Lý Tri Phi không phải là người đàn ông vô vị. Tự tin, ung dung, không có mùi vị con buôn. Anh đã đọc rất nhiều sách, lại khiêm nhường, biết ăn nói, biết im lặng khi cần thiết, biết săn sóc phụ nữ.

Có điều là Tri Phi không tri phi. Tai họa ập trên đầu mà vẫn ung dung, tự tin. Trần Phật Lăng thầm nghĩ: Lý Tri Phi, không phải tôi cố ý hãm hại anh, những kẻ hãm hại nhau, quanh quẩn cũng chỉ vì “tiền”. Mà, ai biết rằng trước kia anh không hãm hại người khác? Những người vô tội đó, những cô gái đã yêu anh. Trần Phật Lăng nghĩ đến điều này, giọng nói trong điện thoại đương nhiên không hề thay đổi, nhưng ở đầu dây bên này, nụ cười của mình sẽ có thể ngưng đọng lại, lạnh lùng.

Không phải không có hận.

Nhưng dần dần, cũng bắt đầu mỗi mết, đối với hận và cuộc sống như thế. Trần Phật Lăng nghĩ đây là lần cuối cùng, chờ khi kết thúc sự kiện này thì sẽ lìa bỏ thành phố này, đi thật xa, thật xa. Hoặc cũng có thể dứt khoát vượt đại dương, cả đời không quay lại.

Trần Phật Lăng biết rằng giữa mình với Lý Tri Phi không có thù hận gì, với bất cứ ai ngoài Âu Dương Tuấn đều không có thù hận gì. Oán thù là vì yêu mà đến, Trần Phật Lăng không yêu họ, đương nhiên không hận không thù... chẳng qua là một trò đùa, chẳng qua là những thế cờ khác nhau.

Quanh đi quẩn lại như thế, Trần Phật Lăng căn bản không nghĩ gì nhiều.

Câu nói hồi nào: Trần Phật Lăng không còn tin bất cứ người đàn ông nào nữa. Đương nhiên càng không thương tiếc nữa, trừ về đẹp trai.

Đẹp trai? Thế thì càng đáng chết.

9

Trần Phật Lăng không phải bao giờ cũng từ chối, dần dần đáp ứng nhiều hơn. Sự việc không thể kéo dài mãi. Đối phó với bất cứ ai, Trần Phật Lăng đều không bèn bĩ như đối phó với Âu Dương Tuấn. Hồi đó, thật đúng là nằm gai nếm mật.

Lý Tri Phi không đáng thế, bất cứ đàn ông nào cũng đều không đáng thế. Đương nhiên Âu Dương Tuấn thật ra là càng không đáng. Trần Phật Lăng chỉ là muốn làm thật triệt để, để cho hắn ta không còn cơ hội nào ngóc đầu dậy được.

Mục đích đối với Lý Tri Phi tương đối đơn giản, chỉ cần con buôn nhà đất đã rất thành công này chịu nhận đầu tư vào một mảnh đất, cũng không nhất định phải thua thiệt theo đến học máu, biết đâu anh ta có năng lực làm ảnh đất nằm đó để ra vàng?

Thời gian cũng không phải là gấp, đương sự ngày ngày thúc sau lưng. Trần Phật Lăng đã sắp sẵn mưu mô trong bụng khi Lý Tri Phi bắt đầu dễ dàng đến đón Trần Phật Lăng, cô nghĩ, đã đến lúc bắt đầu vào cuộc.

Một lần khi đang ăn cơm, nói đến vấn đề đất, Trần Phật Lăng nhẹ nhàng nói: “Tri Phi, em đã nhìn kỹ mảnh đất đó, chúng ta hợp tác nhé”.

Lý Tri Phi cười, không phải là dứt khoát từ chối mà chỉ nhẹ nhàng tìm kế hoãn binh. Trần Phật Lăng hầu như đã nhìn thấy kết quả mình mong muốn. Đàn ông trong thiên hạ đúng là không có ngoại lệ sao? Thái độ của Lý Tri Phi, Trần Phật Lăng thấy thất vọng.

Bề ngoài nhiệt tình tràn trề.

10

Nhưng một thời gian, thái độ của Lý Tri Phi vẫn thế, đối với Trần Phật Lăng, đối với mảnh đất ấy, cứ lừng chừng, không tỏ ra một chút nóng vội.

Trần Phật Lăng không nghĩ cử chỉ của Lý Tri Phi đối với mình chỉ dừng lại ở chỗ nhẹ nhàng vịn tay lên vai cô. Mỗi lần từ bãi đỗ xe đến phía bên kia, khi qua đường Lý Tri Phi đều níu lấy vai Trần Phật Lăng, đẩy cô vào chỗ an toàn.

Một động tác rất giản dị, sau đó đến lề đường, Lý Tri Phi buông tay mình ra.

Không có gì khác nữa. Có một buổi tối, đã rất muộn, Trần Phật Lăng cùng Lý Tri Phi từ một tiệm rượu ra, Trần Phật Lăng dẫn đi một lúc rồi hỏi Lý Tri Phi: “Có thể đến chỗ em một lát không, em pha cà phê rất ngon”.

Trần Phật Lăng cảm thấy mình nên chủ động hơn, có những người đàn ông thích như thế.

Sắc mặt Lý Tri Phi có vẻ hơi mừng, ai ngờ lại trấn tĩnh lại ngay: “Phật Lăng, muộn quá rồi, em phải nghỉ sớm. Ngủ ngon có lợi cho sức khỏe. Cho anh hôm khác, hôm khác nhất định anh sẽ đến uống cà phê em pha”.

Trần Phật Lăng hơi bất ngờ, nhưng rất bình tĩnh, cười nói: “Cũng được, Tri Phi, anh hình như rất chú ý đến sức khỏe, giỏi về dưỡng sinh”.

Lý Tri Phi trầm tĩnh: “Vì anh thấy sống là quan trọng hơn cả, phải sống khỏe”.

Trần Phật Lăng cười, nghĩ bụng đây là cách nói khéo của thương nhân. Nhưng đối với Lý Tri Phi mình nghĩ không thể quá coi thường người đàn ông đẹp trai cười lên dư ba còn mãi này.

Đúng là một đối thủ xứng tầm.

Trần Phật Lăng càng thận trọng từng ly từng tý, nhưng tin rằng đánh gục Lý Tri Phi chỉ là việc sớm hay muộn thôi. Đương nhiên, càng nhanh càng tốt, nếu tin tức nội bộ về mảnh đất ấy một khi hình thành văn bản thì công sức của mình đổ xuống sông xuống biển hết. Đó không phải là điều cô muốn.

Cũng thật là nóng vội không được. Trần Phật Lăng đành phải lưu ý Lý Tri Phi nhiều hơn, tìm một đột phá khẩu tốt nhất.

11

Một buổi tối, Lý Tri Phi lại hẹn Trần Phật Lăng: “Phật Lăng cùng anh đi mua một món quà, được không?”.

Trần Phật Lăng không hỏi gì hơn, rất nhiều đàn ông đã nói câu như thế, sau đó đưa Trần Phật Lăng đến cửa hàng trang sức vàng bạc châu ngọc, giá trị món hàng trang sức được định theo nguyện vọng.

Trong lòng bọn đàn ông, việc gì cũng có giá của nó, có thể dùng tiền vạch rõ.

Cũng được, bớt đi một ít lời lẽ đường mật, trong tâm lý bỏ qua ranh giới này kia.

Trần Phật Lăng xuống xe, đứng bên đường nhìn Lý Tri Phi từ nơi đỗ xe trước cửa hàng Bách Thịnh, nghĩ bụng, anh ta sẽ chọn cái gì? Dây chuyền, trâm cài ngực hay nhẫn?

Nhẫn? Thì ra một người đàn ông tặng nhẫn ột người phụ nữ, rất nhiều khi không phải là vì một cuộc hôn nhân trăm năm hòa hợp. Một chiếc nhẫn cũng chỉ vì một đêm vui vẻ.

Thế gian này, bao nhiêu kẻ bỏ tiền trăm ra mua một đêm vui vẻ. Nghĩ vậy, Trần Phật Lăng cười đau khổ.

Trần Phật Lăng có rất nhiều nhẫn, đủ loại, giá trị không nhỏ. Có khi Trần Phật Lăng dỡ ra xem, cười mình, bao giờ không có gì ăn nữa, có thể bán chúng độ nhật. Nếu Lý Tri Phi thích tặng nhẫn thì cũng được.

Chiếc thứ nhất và chiếc thứ một trăm, ý nghĩa có gì khác nhau.

Nhưng Trần Phật Lăng vờ như không biết gì, ghé đầu hỏi: “Tri Phi, mua quà gì? Tặng ai?”

Lý Tri Phi bỗng sầm mặt xuống, sầm xuống một cách vô cớ, như rơi xuống nước, lạnh ngắt.

Trần Phật Lăng không hiểu gì. Lẽ nào mình đã nghĩ sai?

Một hồi lâu, Lý Tri Phi ngẩng đầu lên: “Không biết nên mua gì, tặng cho vợ và con gái tôi”.

Trần Phật Lăng ngẩn ra, đây là lần đầu tiên, một người đàn ông trước mặt cô mà nhắc đến vợ con với một giọng nói và thái độ như vậy. Trần Phật Lăng nghĩ, anh ta có lẽ là yêu vợ con lắm. Làm sao có thể như vậy?

“Phật Lăng, em thông minh thế, hãy nghĩ giúp anh, một bé gái lên sáu có thể thích cái gì? Có còn thích đồ chơi không? Búp bê? Hay quần áo đẹp?”.

Trên bãi đất trống trước cửa hàng Bách Thịnh, đèn sáng trưng, Trần Phật Lăng ngẩng đầu nhìn Lý Tri Phi. Trần Phật Lăng thấy khó hiểu, nhưng không muốn hỏi.

“Phật Lăng, hay chúng ta ngồi nghỉ một lát đã, nghe anh kể một số điều, được không?”

Trần Phật Lăng gật đầu: “Đến quán cà phê Thượng Đảo gần đây, giờ này có lẽ không đông khách lắm”.

Lý Tri Phi đồng ý. Khi đi qua một đoạn đường hẹp, tuy không có xe, nhưng anh vẫn để Trần Phật Lăng ở chỗ an toàn nhất. Trần Phật Lăng ưa thích thói quen đó của Lý Tri Phi. Mặc dù sự ưa thích đó thật ra không liên quan gì đến mọi thứ.

12

Trong ánh đèn màu nâu, “Cà phê Thượng Đảo” quả nhiên là ít khách, tiếng nhạc chơi cực chậm, êm đềm trôi chảy. Ngồi xuống một góc, Trần Phật Lăng chỉ gọi một cốc soda, Lý Tri Phi gọi trà nâu.

Anh rất thích uống trà, Trần Phật Lăng thấy thoáng nhớ, anh ta xưa nay không uống rượu.

Lý Tri Phi nhấp một ngụm trà, buồn bã nói: “Vợ anh là Bảo Tâm, con gái là bé Bảo. Nếu còn sống, thì Bảo Tâm năm nay ba mươi hai tuổi, bé Bảo lên sáu. Ngày mai là sinh nhật bé Bảo”.

Trần Phật Lăng ngẩn người, nước trong cốc sánh cả ra bàn. Đây là điều Trần Phật Lăng không nghĩ đến, thì ra như vậy.

“Mẹ con họ rời bỏ anh đã bốn năm, bé Bảo hồi đó chưa biết nói nhiều. Khi hai tuổi, nó thích búp bê vô chừng vô độ, búp bê bày đầy cả một gian nhà, thế mà vẫn chê là ít. Hồi đó mỗi lần đi thăm nó, anh vẫn cứ mua búp bê cho nó. Nhưng tối hôm qua, anh mơ thấy nó, nó nói ba ơi, con không cần búp bê nữa, nhưng không nói thích cái gì...”.

“Tri Phi...”, Trần Phật Lăng ngắt lời anh.

Trần Phật Lăng thấy tim mình nhói đau, cảm giác đó thật khó tả.

“Không phải. Phật Lăng. Anh nói những điều này không phải để lại đau lòng. Khi sắp đi, câu nói cuối cùng của Bảo Tâm là ‘Tri Phi, hứa với em đi, phải sống một cách vui vẻ, tốt đẹp’. Anh rất yêu vợ anh, anh không thể trái ý cô ấy. Anh thật muốn biết, họ rời bỏ anh lâu như vậy rồi, nay muốn anh làm gì cho họ? Con gái anh đã lớn”.

“Họ...” – Trần Phật Lăng đột nhiên nuốt xuống, cảm giác rất áy náy: “Họ, họ đã đi như thế nào?”

“Tai nạn ô tô. Như chúng ta vẫn qua đường. Hôm đó Bảo Tâm dắt bé Bảo đi bên phải, anh ở bên trái. Chiếc xe đi từ bên phải đến, đó là đường một chiều. Bảo Tâm đẩy anh và bé Bảo ra, nhưng kết quả là... Phật Lăng, đây là một tai nạn rất tàn nhẫn.”

Lý Tri Phi cúi đầu xuống, Trần Phật Lăng cảm thấy mắt anh đầy nước mắt. Bốn năm sau anh vẫn không dám nhắc lại thảm kịch đó, bốn mươi năm sau, có lẽ vẫn không dám.

Trần Phật Lăng im lặng trong sự trầm mặc của Lý Tri Phi: “Tri Phi, đi, em sẽ giúp anh chọn quà cho bé Bảo. Em nghĩ em có thể cảm thấy được bé thích gì. Em cũng đã từng ở tuổi lên sáu. Lại còn, Bảo Tâm, chắc chị ấy phải xinh đẹp?”

“Không, trông cô ấy rất ảm áp”. Lý Tri Phi đứng dậy: “Có lúc anh nghĩ, hay là mình có nhiều thứ quá, trời phát ghen nên mới bắt họ đi”.

“Tri Phi, việc đời khó lường, anh hãy...”.

Nói ra câu này rồi, Trần Phật Lăng hoàn toàn ngớ ra, đó không phải là điều cô nên nói, cô không nên nói những lời chân tình như thế. Khi nói, trong lòng không một tí gì giả dối.

“Phật Lăng, em có giọng nói giống hệt như Bảo Tâm, không phải thật là giống, mà là những gì chứa đựng trong giọng nói. Giọng nói của em thu hút anh, anh vẫn cứ quen tin rằng, người có giọng nói như thế là người lương thiện. Lương thiện càng quan trọng hơn xinh đẹp. Phật Lăng, thật ra câu nói đó phải do anh nói, việc đời khó lường...”.

Trần Phật Lăng đứng dậy, trái tim cô bỗng run lên. Trần Phật Lăng bình tĩnh lấy lại cảm giác cân bằng.

Vẫn là đoạn đường rất hẹp hồi nãy, Lý Tri Phi vẫn đặt Trần Phật Lăng dưới sự che chở của thân anh. Trần Phật Lăng bỗng hiểu rõ vì sao Lý Tri Phi có thói quen đó.

Một người đàn ông sau khi mất đi những người thân yêu nhất, trong sự đau đớn đến cùng cực vẫn có thể tỉnh táo, có thể gò bó mình. Anh có phải là chân thành đáng quý? Không đáng khinh, không đáng chia lìa.

13

Lần đầu tiên Trần Phật Lăng thật lòng đi theo một người đàn ông mua quà tặng.

Món quà chân chính, tuy rằng không có cái gì là để tặng mình, nhưng lòng Trần Phật Lăng từ đầu chí cuối đầy chân thành và cảm động.

Vẫn còn có thể cảm động, Trần Phật Lăng hầu như nhận không ra, người đàn bà đi cạnh Lý Tri Phi có phải là mình không? Đã lâu rồi, như từng quen biết.

“Phật Lăng, thật cảm ơn em”. Lý Tri Phi ôm lấy cái cặp sách “Hoa tử thái lang” và giấy bút, cái hoa cài đầu hình con bướm, những quần áo đẹp để tặng con gái và cái khăn mua cho Bảo Tâm như ôm lấy của quý.

Trần Phật Lăng chưa xót cười, trong cơ thể cô vẫn nhâm nhảm đau.

14

Sau đêm đó, Trần Phật Lăng quyết định vứt bỏ kế hoạch cuối cùng của mình. Cô tìm gặp người đàn ông quyết định bán đất cho Lý Tri Phi, trao tờ ngân phiếu đã điền xong cho anh ta.

Trần Phật Lăng không muốn nói gì nhiều, mệt mỏi lắm rồi.

Người đàn ông mặt mũi khổ sở, nhìn người đàn bà đã từng có niềm vui cá gặp nước với mình, không phải vì lợi ích quá lớn, anh thật sự không nỡ lợi dụng cô, thậm chí chuyển nhượng cô cho người khác: “Phật Lăng, em thật sự không giúp anh? Em nỡ đứng trông anh chết? Hay là...”.

Trần Phật Lăng: “Không phải, tiền không thành vấn đề, không có nhiều hay ít, em không làm được, người đó, em không tìm được đột phá khẩu”.

“Anh không tin anh ta không động lòng trước em, Phật Lăng, em xinh đẹp thế này? Nhưng trên hợp đồng ký tên anh ta, em có thể...”.

“Thật em không thể. Lý Tri Phi có mất thần trong vấn đề nhà đất, anh ta không phải là người hồ đồ. Thôi, em đi đây, anh chú ý giữ gìn sức khỏe”.

Trần Phật Lăng không đợi anh ta nói gì nữa, đi thẳng ra cửa.

Chẳng qua là giao dịch, nói đến đây đã hết tình hết nghĩa.

Trần Phật Lăng ra đi, đúng như ba năm trước.

Ra đi lần này, phải chăng là Trần Phật Lăng xưa?

15

Thật bất ngờ, ngày thứ ba sau khi Trần Phật Lăng quyết định lên bờ, Lý Tri Phi đến gõ cửa nhà cô, trên tay cầm cái hợp đồng vẫn chần chừ không chịu ký.

Trần Phật Lăng tưởng rằng anh ta đã vứt bỏ từ lâu.

“Phật Lăng, hai hôm nay vì sao em không gọi, cũng không tiếp điện thoại, anh đành phải tự mình thử vận may”. Lý Tri Phi nhìn quanh bốn phía: “Ồ, căn nhà rất rộng, một người ở có trống trải quá không? Ý, sao xóc tung lên cả thế này? Thế nào? Em sắp dọn đi à?”

Lý Tri Phi đã nhìn thấy dấu vết rối tung lên của đồ vật đã được dọn đi.

Trần Phật Lăng mặc bộ quần áo ở nhà rất rộng, ngồi giữa nhà, vừa mới đóng gói rất nhiều đồ đạc, mệt rã rời. Chỉ vài hôm nữa, chủ nhà đến trả tiền nhà là có thể đi châu Âu.

Từ đó có thể được giải thoát, từ đó có thể làm lại, mọi chuyện quá khứ, tương lai có thể không tính đến.

Có ngờ đâu Lý Tri Phi lại tìm đến.

Trần Phật Lăng ngồi thẳng lưng lên: “Tri Phi, em đã định bỏ đi, bận quá, cũng chưa kịp báo cho anh biết”.

“Phật Lăng, đến đâu cũng là sống. Hiện nay không phải đang tốt đẹp đó sao. Anh vừa đo đạc, vừa lên kế hoạch, dự định hợp tác với em khai thác mảnh đất đó. Làm việc, sống, yêu và được yêu, mọi thứ đều có thể tốt đẹp hơn”.

Trần Phật Lăng hít vào một hơi, lời nói chân thật, âm áp như thế, đã lâu lắm rồi không được nghe thấy, cái nghe thấy được đều là giả dối.

Lý Tri Phi là người đàn ông rất thật, Trần Phật Lăng vì thế mà cảm động nhưng không thể buông tha. Trần Phật Lăng biết rằng, phía sau sự chân thật ra không có nhiều đường lùi.

“Tri Phi, cái thành phố này, em ở đã quá lâu rồi, dần dần mất cả hứng thú, hãy cứ để em đi. Mảnh đất ấy, mảnh đất ấy, em nghĩ hay là thôi đi. Mấy hôm nay nghĩ kỹ lại, có lẽ không phải là đầu tư tốt nhất. Tri Phi, em không quen đánh bạc. Bỏ nó đi, chẳng đáng là gì, chẳng nào thì chúng ta đừng quản nó”.

Cuối cùng nói ra rồi, Trần Phật Lăng bỗng thấy nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng, hình như có một cái gì rằng rắc sập xuống trong lòng, từng mảng, từng mảng. Bao nhiêu lâu nay, chúng chèn ép cô, cầm cố cô, làm cho cô không được nhẹ nhàng, thoải mái.

Trần Phật Lăng thở ra một hơi dài, cả đến ánh mắt cũng trở nên trong suốt.

Lý Tri Phi nhìn Trần Phật Lăng.

Anh thấy cô chưa bao giờ có ánh mắt ấy.

Trần Phật Lăng bắt giắc cúi đầu xuống. Đã có bao giờ cô chịu cúi đầu trước mắt một người đàn ông.

“Phật Lăng”, Lý Tri Phi đưa tay ra, đặt lên tóc Trần Phật Lăng: “Phật Lăng, anh rút cục không nhìn sai em”.

Trần Phật Lăng rung mình một cái, ngẩng đầu lên. Trong mắt Lý Tri Phi có thứ ánh sáng soi thấu tất cả.

Trần Phật Lăng nghe anh nói: “Phật Lăng, nếu em tiếp tục kiên trì, anh có thể theo em chơi trò chơi này đến cùng. Cái gì anh cũng biết, anh biết rõ tất cả. Anh cũng biết rõ em. Những người chống giữ nổi một nghiệp nhà lớn đều có kênh riêng của mình để có thể có được những thông tin nhạy cảm. Mọi khía cạnh của mảnh đất ấy, anh biết hết. Phật Lăng, anh đã biết rất sớm. Anh chỉ không tin, em là người phụ nữ như thế. Anh cũng không biết đánh bạc, hoặc giả xưa nay chưa đánh bạc. Đây là một lần duy nhất, Phật Lăng, anh có thể dùng toàn bộ những gì anh có để đánh đổi lấy trái tim này của em, có thể sống lại không?”.

Mà Lý Tri Phi chỉ lặng lẽ nhìn cô, rất lặng lẽ, dùng ngón tay vân vê mớ tóc dài âm áp của cô.

Thật ra Lý Tri Phi không nói gì. Giọng nói đó cứ vẩn vương trong lòng Trần Phật Lăng.

Trần Phật Lăng rơi nước mắt.

“Phật Lăng, trước khi đi, Bảo Tâm còn để lại một câu nói khác, cô ấy đòi anh phải lấy một người đàn bà lương thiện làm vợ. Phật Lăng, em có bằng lòng ở lại làm vợ anh không? Em có bằng lòng không? Chúng ta cũng có thể lìa bỏ thành phố này, đến một nơi nào đó xa hơn, mua một mảnh đất, xây một tòa nhà thật to, trong sân trồng hoa Phật Lăng. Phật Lăng, em bằng lòng không?”.

Giọng nói của Lý Tri Phi rất thật thà.

Phật Lăng không nói, Phật Lăng khóc, khóc thật to, khóc thất thanh. Cô đưa tay ôm lấy lưng Lý Tri Phi mà khóc như vậy.

Lý Tri Phi ôm chặt Trần Phật Lăng: “Phật Lăng, không khóc Phật Lăng... Phật Lăng...”.

Trần Phật Lăng, chung quy, cô vẫn là một quân cờ có tâm, trong bước đi cuối cùng quan trọng nhất, tâm của cô đã sống lại, thoát khỏi sự khống chế của người khác, cũng thay đổi thế cờ toàn bộ cuộc đời mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-khong-la-thien-than>